

Senator Dr.S.Natesan
Memorial number
Ramanathan College. 1966

University of Jaffna

370.92

NAT

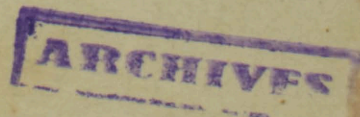
249683(AR; MAIN)

**SENATOR DR. S. NATESAN
MEMORIAL NUMBER**

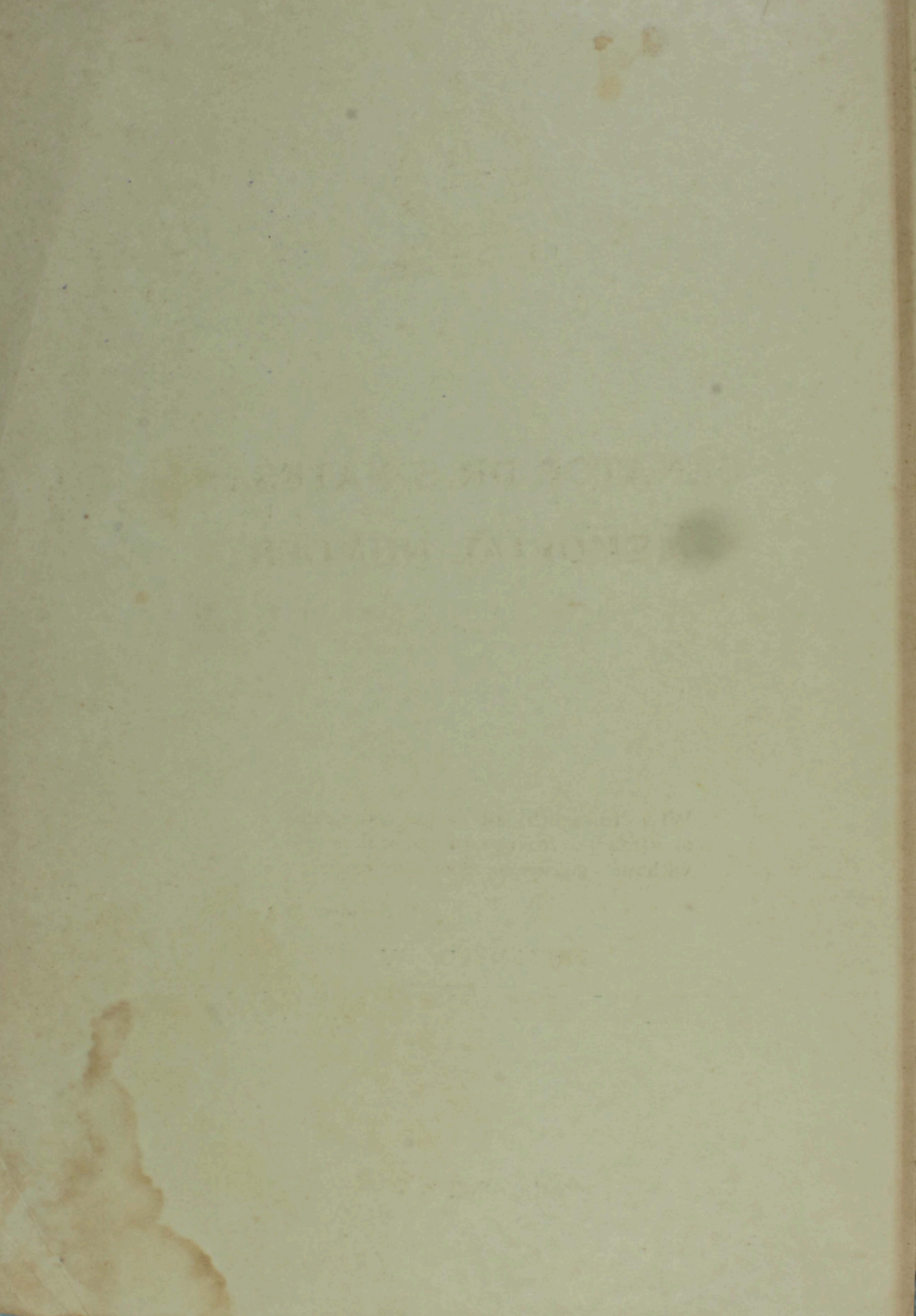
370.92
NAT
AR

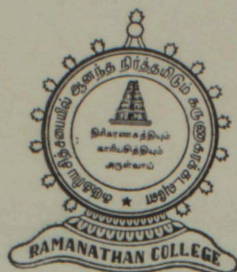
PRESENTED BY
RAMANATHAN COLLEGE

15 - 1 - 66

373
RAM

SENATOR DR. S. NATESAN
MEMORIAL NUMBER

Who forsaketh all desires and goeth
onwards free from yearnings, selfless and
without egoism—he goeth to peace.

— *Bagavad-Gita.*

249683

249683

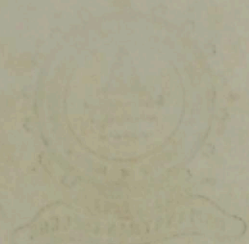
15th January 1966.

University of Jaffna

249683

Library

SEAL OF THE SENATE
MEMORIAL NUMBER

THE SENATE OF THE UNITED STATES
IN SENATE
JANUARY 18, 1901

1898

THE LATE SENATOR Dr. S. NATESAN

BORN : 21 - 5 - 1895

DIED : 15 - 1 - 1965

MEMORIAL NUMBER RELEASED BY

G. G. PONNAMPALAM Esq., Q. C., M. P., JAFFNA.

3 - 2 - 66

MEMORIAL NUMBER RELEASED BY

G. G. PONNAMPALAM Esq. Q. C. M. P. J. FRY

3-2-88

CONTRIBUTIONS

Page

கல்லூரிப் பாட்டு

The Editor's Pen

Messages and Tributes

Natesan — The Scholar

A Knight Honours a Scholar	1
சேர் பொன். இராமநாத வள்ளலும் அவர் மருகரும்	4
Natesan — An Oasis in a Cultural Desert	8
Sri Natesan — The Great Invisible Setu	10
செந்தமிழ் வளர்த்த திருவாளர்	12
நடேசர் தந்த நற்காவியம்	16
An Emblem of Tamil Culture	21
Trends in Modern Tamil Poetry	24
காப்பியக் கவிஞர் நடேசஞர்	29

Natesan — The Politician

A Hero's Renunciation of Power	35
--------------------------------	----

Natesan — The Friend and Guide of Educationists

ஈழம் கண்ட இலக்கிய கலாநிதி	43
Personal Glimpses	45
An Appreciation	48
தமிழ்ச் சான்றோன் திரு. நடேசபிள்ளை	49
பாராட்டு	53

Natesan — The Man

The Late Senator S. Natesan — An Appreciation	55
Natesan Memories	57
ஸ்ரீமான் சு. நடேசபிள்ளை அவர்கள் மாந்தருள் உயர்ந்த மாணிக்கம்	61
And Still the Lonely Figure Walks On	63
சீர்சான்ற செந்தமிழ்ச் செம்மல்	64
Late Senator Dr. S. Natesan — An Appreciation	65
புகழோய் வாழி	68

Natesan — The Saiva Sithanthin

Dr. Natesan the Siddhantin	69
சிவநெறி நின்ற செம்மல்	71
தமிழகத்து இல்லற ஞானி ஒருவர்	74
Upanishadic Thoughts in Thiruvachakam	76
சைவத் தமிழ்த்திரு நடேசன் புகழ்மலை	80

இராமநாதன் கல்லூரிப் பாட்டு

திரு. சு. நடேசபிள்ளை அவர்களால் 1930-ம் ஆண்டு ஆக்கப்பட்டது.

மணிபரந்த மாகடலே மாலுருவ மாயிடினல்
அணிகிளரு மவணிதயத் தாமரைகா ணம்மாளை
அணிகிளரு மவணிதயத் தாமரையிற் றிருவெழுந்து
பணிகொள்ளும் பொன்னிலங்கைப் பண்பிதுகா ணம்மாளை
பண்பிதுநேர் பொன்னிலங்கைப் போற்றுதுங்கா ணம்மாளை

பொன்னிலங்கைத் திருநுதலாய்ப் பொலிவதுசீர் யாழ்ப்பாணம்
என்றுபல ரேத்துவது மியல்பேகா ணம்மாளை
என்றுபல ரேத்துநுதற் கெழிற்றிலக மாய்விளங்கும்
பொன்றாத பொன்ராம நாதனிட மம்மாளை
பொன்ராம நாதன்றன் கல்லூரி யம்மாளை

அரிபடர்ந்த மதர்க்கண்ணு ரரிய யனுங்காணாத
விரிமலர்ச்சே வடிகாணும் வியப்புடைத்திக் கல்லூரி
பண்மிழற்றும் பாவையர்கள் பரமனது பதம்பாடி
விண்களிக்கச் செய்யுச்சீர்த்தி விரகுடைத்திக் கல்லூரி

திங்கள்சேர் வாண்முகத்தார் திருநீற்றுத் தேசுடனே
மங்களஞ்சேர் வாழ்வுபயில் மாண்புடைத்திக் கல்லூரி
பொன்பூர்த்த மேனியர்கள் பூக்கொய்து பரமனுக்குப்
பண்மாலை யணிவிக்கும் பாங்குடைத்திக் கல்லூரி

தித்தித்த தேன்மொழியார் தீங்கரும்பிற் சுவைமிகுந்த
முத்தமிழின் பயன்றிளைக்கும் மகிழ்வுடைத்திக் கல்லூரி

கிஞ்சகவாய்க் கன்னியர்சங் கீதநயம் பலவிசைத்து
விஞ்சையர்போல் வீணைபயில் வியப்புடைத்திக் கல்லூரி

நித்திலத்தை யொத்தநகை நாண்மடவார் நிரைநிரையாய்ச்
சித்திரத்தைப் போலியங்குச் சீருடைத்திக் கல்லூரி

வன்னமணிப் பூவாடை வனிதையர்கள் பன்மொழியிற்
சொன்னகலை பலபயிலுஞ் சதுருடைத்திக் கல்லூரி

பால் போன்ற நிலவொளியிற் பந்தாடிப் பூவையர்கள்
நூல்நூற்று நலம்புரியும் நோன்புடைத்திக் கல்லூரி

ஈழத்தைக் காத்திவ் விருநிலத்தைத் தன்புகழாற்
சூழ் ராம னாதன்றன் கல்லூரி—வாழியவே

தாவி லாழித் தண்ணளி

மாவலி கங்கை மணலினும் மிகவே

The Editor's Pen —

The years 1964 & 1965 had been two very trying years in the history of our College. The bitter experiences culminated in the passing away of two good souls from our midst. On September 15th 1964, the Lady President of our college Mrs. Sivagamasunthary Natesan passed away with all the glory which an ideal Hindu womanhood could aspire to. With a very faithful husband by her side to bewail her loss and a whole host of old girls, friends, teachers and students she made her last journey leaving our college as though — Luxmi — The Goddess of Wealth and Luck had left us.

The sorrowing husband lived to see only four more months and followed suit on the 15th day of January 1965.

“Be taught, O faithful consort, to control
Rebellious passion: for the Gods approve
The depth, and not the tumult, of the soul;
A fervent, not ungovernable love.”

It was indeed a wonder to us how the two could live so happily — for there never was a more devoted couple — such a man of great intellectual heights with an innocent, childlike woman. To him “she was a Phantom of Delight”.

Ever since she died he had a light lit in front of her photograph and submitted every meal and drink before he partook of it.

At a time when the school was in such confusion like a bolt from the blue, the message came that our ex-manager Senator Dr. S. Natesan had passed away. It is needless to explain our feelings. Every one of his good friends has expressed his or her feelings in their contribution to this Memorial Number. Our sincere thanks are due to them for the faith and devotion they have shown to the memory of one whom they admired, cherished — nay even adored so much in life. Our thanks are also due to the education department for sending us an efficient Principal to guide the destinies of

the college on the lines laid out by its Revered Founder and his great son-in-law.

An astute scholar of both English and Tamil literature, a selfless politician as seen from his statement made in parliament on 20th January, 1956 on the reasons for his resignation from the cabinet; a high souled spiritualist, Saiva Sithantha philospher—a true Scion of his great ancestor Srilasri Arulparanantha Desikar, an Educationist; a Doctor of letters—we grieve to say who could not live long enough to celebrate this high academic degree conferred by the University of Ceylon in recognition of his high intellectual achievements; with all this, he was a simple, thorough-bred gentlemen. We shall never see his like. He has left a void which nobody can ever fill.

Fate — “With abhorred shears” had slit his thin spun-life—Premature. His Dreams of a University for which he laboured night and day and clung to life remains a dream for ever.

We, every one concerned in this Memorial Number, tender our humblest tribute to his memory—May his Soul rest in peace.

“As killing as the canker to the rose,
Or taint-worm to the weanling herds that graze,
Or frost to flowers, that their gay wardrobe wear,
When first the white-thorn blows;
Such Lycidas, thy loss to shepherd's ear.”

HIS EXCELLENCY WILLIAM GOPALLAWA

Governor - General

3rd January, 1966.

MESSAGE

Your Principal has requested me to send a message to the Memorial Number of the College Magazine which is being published in memory of the late revered and respected Senator Dr. S. Natesan. I do so with much pleasure as I have known the late Dr. Natesan both as a great educationist and as a leader among men for several years.

Dr. Natesan was among the most outstanding figures in the field of education in Ceylon in recent times. He has been a teacher, Principal and Manager of schools for several years. His devoted work and his simplicity rank him with the great principals of this country's schools. As a member of the Executive Committee of Education during the days of the State Council he had helped in no small measure by his wise counsel to bring education within the reach of all the children in this country, however humbly born they may be. As a member of the National Education Commission, his contributions to the deliberations have been much appreciated.

As a leader, Dr. Natesan always kept before him the twin ideals of tolerance and good-will. I am confident that these ideals will firmly take root in the minds of the pupils of Ramanathan College to inspire them in their future life.

William Gopallawa

Governor-General

THE HONOURABLE I. M. R. A. IRIYAGOLLA

Minister of Education

*Ministry of Education and Cultural Affairs,
Colombo 3., 22nd December, 1965.*

My association with the late Senator Dr. S. Natesan had been long and memorable. I am glad - more so, as Minister of Education, in sending this message to the Memorial Number of a great educationist.

His contribution to the National Life of this country is not limited to the field of Education. Equally great and impressive had been his contribution to politics, religion and culture. The political life of this country had been enriched by his political conduct as Member of Parliament, Senator and Minister. His contributions to debates in the Parliament and the Senate had been studied and erudite.

By his simple ways, austere being and rigid religious practice, he had set an example to the others. Excelling as a writer and speaker, he always left a deep impression in the minds of those who associated with him.

It is a fitting tribute that Ramanathan College, with which the late Donator Dr. S. Natesan had been intimately associated with for a number of years, should have undertaken the publication of this memorial number. I wish the number every success.

I. M. R. A. Iriyagolla

Minister of Education and Cultural Affairs

SIR C. P. RAMASWAMI AIYAR

Vice-Chancellor — Annamalai University

December 19, 1965.

Dear Miss Yogambigai Kanakasabai,

It affords me sincere gratification to learn that the Ramanathan College is publishing a Memorial Number to perpetuate the memory of the late Dr. S. Natesan.

I have been a close friend and a co-worker of the late Sir P. Ramanathan in the cause of the spread of Hindu Culture and I came across his daughter and Dr. S. Natesan very soon after their wedding and I learnt, as the years rolled by, to recognise and appreciate the transparent sincerity and dedicated attention to public duty which characterised Senator Natesan who was not only a distinguished author but a strenuous labourer in the legislative and social spheres. I wish the Memorial Number all success.

Yours Sincerely

C. P. Ramaswami Aiyar

HIS EXCELLENCY SRI C. RAJAGOPALACHARI

Ex-Governor General

India

19th December, 65.

Dear Principal,

Numerous friends in India join those in Ceylon who mourn for Dr. Natesan's disappearance from the land of the living.

one of them :

C. Rajagopalachari.

E. H. De ALWIS Esq.,
Director of Education

Department of Education,
Malay Street,
Colombo 2.

29th December, 1965.

A MESSAGE

I am glad of the opportunity to send this message to the Memorial Number of the Ramanathan College Magazine. This issue of the College Magazine is a fitting tribute to the life and work of the late Senator S. Natesan who spent several years of his life as a teacher, as Principal of Parameshwara College and as Manager of Ramanathan College.

Past students returning to Ramanathan College have always looked at the late Senator Natesan as at a well known landmark in a changing Ceylon. His service for its own sake, his integrity that would not compromise principles and his utter simplicity rank him with the great principals of this country's schools.

The late Senator has also helped to promote the well-being of this country by the uprightness and purity of his life, the refinement of his tastes and the loftiness of his aims. In his case it can truly be said that departing he has left behind foot prints on the sands of time.

Ramanathan College is now a Government School. It sets out into the next stage of its history strengthened by the past and confident of the future. I have no doubt that the life and work of the late Senator Natesan will serve as a beacon to guide the pupils of Ramanathan College to a life as rich and full and orderly as possible so that in the years to come they may grow up in the full realisation that they are members of an increasing whole family, school and country.

E. H. De Alwis
Director of Education.

A TRIBUTE BY A. M. A. AZEEZ Esq.

"Power is Ephemeral. The once-vivid memories of great deeds and stirring events eventually fade. But the moral force of personal example for good or bad inevitably endures. It enters the minds of contemporaries, shapes the way in which they see and judge reality, is passed on to posterity, and becomes a part of history and of the historian's measure.

His death has left a unique void. Through his deeds, words, and mode of life he had set an example to the practitioners of politics. We ought not to misunderstand the nature of that example.

Although he was well read and interested in ideas, he was not an intellectual seeking to live the life of the mind. He was indisputably a public man who understood politics and sought power. To see him solely as a preacher of high ideals or as a literary figure miscast in the brutal world of politics is to miss the main force of his career. His example demonstrated that moral values are relevant to politics. He knew defeat and disappointment, but he never knew vulgarity, panic, or despair. He was no stranger to ambition, but he remembered that, win or lose, he had to live with himself after Election Day. To the public dialogue of his time he brought intelligence, civility and grace. We who have been his contemporaries have been companions of greatness".

The above is a description of the legacy of Adlai Stevenson. It is no less true of Senator Natesan.

I first came to know him as a colleague and companion of T. B. J. (the late Al-hajj Dr. T. B. Jayah), during the time I was a Resident Tutor of Zahira Hostel. I so well recall the several hours spent with them both; much have I gained from their words and wisdom. I did not then fail to notice their political consanguinity and educational comradeship. Their advocacy of free education when it was anathema to the Establishment and their readiness in strange contrast to many of their colleagues of the Headmaster's conference, to give up fee levying in the collegiate institutions in their charge, did not take me by surprise, having already known their beliefs and views.

In later years it was my privilege to be a colleague of Senator Natesan in the University Senate. Then I learnt to admire his sobriety and scholarship. In the years 1960—1964 I came to know him intimately; his project of a Cultural University by the transformation of Parameshvara College, brought me close to him and many are the hours we spent together in discussing this University and subjects allied; and now I cherish fondly the memory of his friendship.

A. M. A. AZEEZ

NEVILLE D. JAYAWEERA Esq.

Government Agent, Jaffna.

21st December, 1965.

MESSAGE

The late Dr. Suppiah Natesan was an inheritor of the Cultural heritage that Sir Ponnambalam Ramanathan bequeathed to the people of Jaffna.

Mr. Natesan himself was a man of rare gifts. He was deeply interested in Tamil Literature and Poetry and was a literary critic in the contemporary tradition. He was also a keen student of Hindu Philosophy and one of the few competent exponents of Saiva Siddhanta. He was in addition a student of Hindu Art and Music, and sought to foster Hindu Culture in the two seats of learning - Ramanathan College and Parameshwara College founded by the late Sir P. Ramanathan.

Mr. Natesan also made a valuable contribution to the public life of this country as a member of the Legislature, the Senate and as a Minister. Amidst schisms and controversies he preserved a level and restrained attitude of mind.

He will be remembered as a great Tamil. Perhaps, it was in the fitness of things that during the closing years of his life that Mr. Natesan withdrew from politics and devoted his time and energies to what he believed would be an enduring monument - namely a Tamil University for Jaffna. It is too early yet to say what measure of success he achieved in this objective. If his aspirations in this sphere are realised even in the future then a lasting monument to Natesan will truly have been erected.

Neville D. Jayaweera

Government Agent,
Jaffna.

REV. XAVIER S. THANI NAYAGAM

Professor of Indian Studies
University of Malaya

29th December, 1965.

While I am preparing for the Conference-Seminar of Tamil Studies to be held in April, 1966, I cannot but recall the enthusiasm with which the late Mr. S. Natesan welcomed the formation of the International Association of Tamil Research, and the idea of a Conference-Seminar of Tamil Studies. Though he was not absolutely certain of attending the Conference because of indifferent health, he said that he would make every attempt to be here in Malaya.

At the Conference where we shall have scholars from about 30 to 40 countries of the world most of whom knew and admired Mr. Natesan, we shall miss his deep scholarship, and urbanity, and his measured speeches in Tamil and in English. We shall certainly feel the poorer for his absence.

Xavier S. Thani Nayagam
Professor of Indian Studies

ILLAKKANAM RAMASAMIPPILLAI
The scholar — philosopher of Tanjore.

A KNIGHT HONOURS A SCHOLAR

The Vice-Chancellor, Sir Nicholas Attygalle presented Mr. S. Natesan to the Chancellor for the conferment of the honorary Degree of Doctor of Literature ;

Chancellor,

In his book "A Visit to a Gnani" Edward Carpenter describes vividly the personality and teachings of the scholar-philosopher of Tanjore who was the spiritual preceptor of two distinguished Ceylonese brothers, Sir Ponnambalam Arunachalam and Sir Ponnambalam Ramanathan. It was perhaps natural that the latter should have selected his guru's grandson, Subbiah Natesan, a young advocate and a graduate in Arts and Law, as a teacher in the new schools, the Ramanathan and Parameshvara Colleges, which he established in 1913 and 1921 in order to give a national and religious bias to the education of youth.

The venerable knight found the young teacher to be a man after his own heart. Though his University education had been mainly in subjects of Western learning, Mr. Natesan was deeply versed in the traditional Eastern culture of which his grand-father had been a renowned exponent. It was not surprising, therefore, that he should soon have become the Private Secretary to Sir Ponnambalam Ramanathan, accompanying him when he went to England in 1930 in connection with the Donoughmore reforms and that he should have been accepted as his son-in-law and political heir-apparent. He was a Member of the State Council from 1934 to 1947 and a Member of the House of Representatives from 1952 to 1956. He was appointed Minister for Posts, Information and Broadcasting in 1952 and continued in that capacity till he resigned from the Cabinet in 1956. Last year he was appointed a Member of the Upper House.

Mr. Natesan's chief contributions throughout his career have been in the sphere of education. He was Principal of Parameshvara College for nearly thirty years and Manager of Paramesh-

vara and Ramanathan Colleges till those schools were taken over by the Government in 1960. He has been a member of various bodies connected with education, such as the Board of Education, the Central Advisory Council of Education, the Educational Research Council and the Examinations Council. From 1934 to 1947 he was a member of the Executive Committee of Education in the State Council, which selected the Peradeniya site for this University and prepared the Ceylon University Ordinance. Later he was a member of the Special Committee on Education which was associated with the introduction of the scheme of "Free Education" in 1947; and in 1961 and 1962 he was a member of the National Education Commission, the recommendations of which form the basis of the White Paper on Education that was recently submitted to Parliament. Moreover, no one can claim a longer connection with University bodies than Mr. Natesan. He has been a Member of the University College Council from 1938 to 1942, of the Court from 1942 to the present day, of the Senate since 1946 and of the Faculty of Oriental Studies since 1952.

If Mr. Natesan's vocation has been education, his avocations have lain in the fields of literature, philosophy and history. He is recognised in Ceylon and in India to be a scholar of outstanding renown in Tamil and Hinduism. He has had the rare distinction of presiding over the Golden Jubilee Celebrations both of the Madura Tamil Sangam, the premier Tamil Academy in India, and of the Saiva Siddhanta Maha Samajam, the premier Saiva religious organisation in India. He was a member of the Executive Committee of the association which published the "Tamil Encyclopaedia", to which he contributed several articles. On the invitation of the University of Madras he inaugurated the Sornamma Lectures on Tamil Literature and he has been invited by several learned institutions to deliver lectures on the Saiva Siddhanta philosophy, which he is acknowledged to be one of the greatest authorities, His "Sakuntalai Venba", His narrative poem in Tamil, has been hailed by an enthusiastic reviewer as "a poesy of aesthetic delight", and at the special function at Annamalai University at which the work was released to the public Sir C. P. Ramaswami Aiyer described it as combining "some of the best aspects of Tamil poetry

with the sonorousness and suggestiveness of Sanskrit poetry." He is also a member of the Editorial Board of "The University History of Ceylon," to which he has contributed some chapters dealing with Tamil history and literature.

He has had long connections with the Jaffna Oriental Studies Society and the North Ceylon Oriental Music Society and with the Jaffna Kala Nilayam the Society for the Promotion of Tamil Culture, of which he was President for nearly a quarter of a century. Nearly thirty years ago he established a College for the training of Tamil Pundits and recently he has organised advanced courses in Carnatic Music at Ramanathan College. He is also a dignified and graceful speaker in both English and Tamil. The wide variety of his activities shows that he embodies in his person that rare combination of worldly and other-worldly wisdom of which King Janaka of Mithila was the best example.

Chancellor, it is my privilege to present to you Subbiah Natesan, scholar and statesman, for the conferment upon him of the degree of Doctor of letters honoris causa.

He attaineth peace unto whom all desires flow as rivers flow into the ocean, which is filled with water, but remaineth unmoved — not he who desireth desires.

— *Bagavad Gita.*

சேர்.பொன். இராமநாத வள்ளலும் அவர் மருகரும்

நீதி அரசர் கலாநிதி H. W. தம்பையா D. C.

நாட்டிற்கு உழைத்த நல்லவர்களில், சீரும் சிறப்பும், பேரும் புகழும் பெற்ற தலைவர் சேர். பொன். இராமநாதன் அவர்களே. அவரும், அவர் சகோதரரும், அவரின் தாய்மாமன் சேர். முத்துக்குமாரசுவாமி அவர்களும் அன்னரின் மைந்தன் ஆனந்தக் குமாரசுவாமி அவர்களும் நம் நாட்டிற்கும் தமிழினத்துக்கும் செய்த அரும் பணியை என்றும் மறவாமல் இருக்க வேண்டும். சட்டசபை இலங்கையில் முதன் முதலாக ஏற்பட்டபோது தமிழர் பிரதிநிதியாக 27 வயது இளைஞரான இராமநாதன் அவர்கள், அவர் சகோதரர் குமாரசாமிக்குப்பின் அங்கம் வகித்து தமிழரின் பெருமையை உயர்த்தியவர். சுதந்திரத்தை அடைவதே தம் வாழ்க்கையின் நோக்கமாகக் கொண்டார். அவர் சகோதரன் குமாரசுவாமி அவர்கள் இளமையிலேயே இறந்தது ஈழ மக்களுக்கு ஈடு செய்யமுடியாத பேரிழப்பாகும். அதன்பின் சேர். இராமநாதன் அவர்களும், அவர் இளைய சகோதரர் சேர். அருணாசலம் அவர்களும் ஈழத்தின் சுதந்தரத்திற்காக இடைவிடாதுழைத்து, ஆங்கில அரசாங்கத்திடம் வாதாடி, எடுத்த கருமம் சித்தபெற வழிகோலினர். சேர், அருணாசலம் கல்வித் துறையில் சிறந்த மேதையாக விளங்கியதோடு, பலவகைத் துறையிலும் பாண்டித்தியம் உடையவராக இருந்தார். அரசியல் துறையிலும் சட்ட ஞானத்திலும் சேர். இராமநாதன் அவர்கள் ஈடு இணையற்றவராக விளங்கியதோடு, வேண்டிய இடங்களிலே வேண்டியவாறு கருமமும் ஆற்றினார். சமுதாய சீர்திருத்தத்தில் பெரும் பங்கு கொண்ட இவர் பல வருட காலங்களாக சட்ட நிரூபண சபையின் அங்கத்தினராக இருந்துள்ளார். பொது விஷயங்களில் முன்னின்று உழைத்ததோடு, தமிழர் பண்பாட்டையும் பிறர் மதிக்கும் தரத்துக்கு உயர்த்தி, வாழ்ந்து காட்டியவர். அஞ்சாமை, வள்ளண்மை, நாவன்மை, அறிவுடமை உடையதோடு ஒழுக்க சீலராகவும், கம்பிரமான அழகிய தோற்றமும் உடையவராக இருந்தார்.

1914-ஆண்டில் சிங்கள, சோனக சமூகங்களிடையே ஏற்பட்ட குழப்பத்தின் போது இராமநாதன் அதிகாரிகள் சிங்களப் பிரமுகர் பலரைச் சிறையில் வைத்ததோடு, சிலரை மரண தண்டனை கொடுத்துக் கொல்லவும் எத்தனித்தனர். இந்த அட்டூழியத்தை அறிந்த சேர். இராமநாதன் அவர்கள் மனம் பொருது தம்முயிரையும் ஒரு பொருட்டாகப் பாராது பயங்கரமான சூழ்நிலையிலே இங்கிலாந்துக்குக் கப்பல் மூலமாகப் பிரயாணம் செய்தார். இவ்வேளை முதலாவது உலக மகா யுத்தம் உக்கிரமாக நடந்துகொண்டிருந்தது. கடலில் பயங்கரமான வெடிகுண்டுகள் பரப்பப்பட்டுக் கிடந்தன. ஜெர்மன் நீர்மூழ்கிக் கப்பல்கள் வட்டமிட்டுக்கொண்டு, போகும் கப்பல்களைத் தரைமட்டமாக்கிக் கொண்டிருந்தன. பிரயாணம் செய்வோர் உயிர்தப்பிக் கரையேறுவதென்பது நிச்சயமற்றிருந்தது. அஞ்சா நெஞ்சங்கொண்ட வீரரான சேர். இராமநாதன் அவர்கள் தம் உயிரைப் பொருட்படுத்தாது தம் நாட்டு மக்கள் பலரின் உயிரைக் காப்பாற்றுவதற்காகக் கப்பலில் சென்று அரச அதிகாரிகளோடும் பாராளுமன்ற அங்கத்தினரோடும் வாதாடி, சிங்களப் பிரமுகர்கள் அனைவரையும் வீடுதலைபெறச் செய்தார். அவர் செய்த பெரும் பணியை மதித்து ஈழத்து மக்கள் அவரைத் தேரில் அமர்த்தி, பெரும் பவனியாக விதி வழியே கொண்டு சென்றனர்.

அவருக்குச் செய்த வரவேற்பிலிருந்து அவர் மக்களின் இதயத்தில் பெருமதிப் போடு விளங்கிஞரென்பதை அறியலாம். அவரின் சேவையைப் பாராட்டுவதோடு அவரை என்றும் மறவாதிருப்பதற்காக பாராளுமன்றத்தின் முன்னில் ஞாபகச் சின்னமாகச் சிலை ஒன்றை எழுப்பினர். அவர் ஆங்கிலத்திலும் தமிழிலும் திறம்பட உரையாற்றும் வல்லமை பெற்றவர். “கேட்டார் பிணர்க்கும் தகையவாய்க் கேளாரும் வேட்ப மொழியும்” நாவண்மை படைத்தவர். சேர், இராமநாதனுடைய ஆங்கிலச் சொற்பொழிவைக் கேட்ட, ஆங்கிலேயரான தேசாதிபதி ஒருவர் ஆங்கிலேயரினின் திறம்பட உரையாற்ற வல்லார் இவரெனக் கூறி, இத்தகைய பேச்சைத் தான் ஒருபோதும் கேட்கவில்லை என்று பிரமிப்போடு கூறினர். சேர், இராமநாதன் அவர்கள் சபையிலே நின்று பேசும்போது பார்த்தவர்கள் அவரை ஒருபோதும் மறக்கமாட்டார்கள். அவரது கெம்பிரமான தோற்றமும், அழகான ஆடையும், பொற்சரிகை உத்தரிகமும், தலைப்பாகையும், புன்முறுவலும், முகப்பொலிவும், உரையாற்றும் முறையும், கண்டவர் மனத்தில் பதிந்துவிடும்.

அவர் வள்ளண்மை, காலத்தால் அழிக்கப்படாதது. தமிழ் மொழிக்கும் கலைக்கும், கலாச்சாரத்துக்கும், நாகரீகத்துக்கும் பெரும் மதிப்புக் கொடுத்து வளர்த்தவர். தமிழரை தலைநிமிர்ந்து வாழச் சக்தி கொடுத்தவர். கல்வியே கருந்தனம் என எண்ணி ஆண்களோடு பெண்களும் சரிநிகர் சமமாகக் கற்று வாழ வழிசெய்தவர். மகளிர் கல்லூரியாக இராமநாதன் கல்லூரியையும், ஆண்களுக்கு பரமேஸ்வரக் கல்லூரியையும் அமைத்துக் கொடுத்து, வருங்கால மக்களின் வாழ்வுக்கு ஒளிகாட்டி, தமிழினத்தால் மறக்கமுடியாத தலைவராக என்றும் வாழ்ந்துகொண்டிருக்கிறார்.

சைவசமய நூல்களை ஆராய்து பகவத் கீதையைத் தமிழில் மொழி பெயர்த்தும், சைவ சித்தாந்த விருத்தியுரை எழுதியும் தமது பக்தி உணர்ச்சியை வெளியிட்டார். செந்தமிழிலக்கணம், இராமநாத தீபம், ஆத்திருடி, மந்திர விளக்கம் என்னும் நூல்களைத் தமிழிலியற்றி, மேற்கு நாடுகளில் மேல்நாட்டில் ஆன்ம சக்தி வளர்ச்சி (Culture of the Soul among Western Nations) என்னும் நூலை ஆங்கிலத்தில் எழுதியதோடு, கிறிஸ்த சமய நூலாகிய, சென். மத்தியூ, சென். லூக் என்னும் வேதங்களுக்குப் பிரபந்தத்தையும் நயம்பட எழுதியவர். இந்துமதம் சிறப்புற்று விளங்க கோவில்கட்டி அதனைப் பராமரிப்பதற்கு உரிய நிலபுலங்களையும் கொடுத்துதவியவர். இந்து மதத்தவராய் இருந்தும் பிற மதங்களை மதித்து நடந்த சமரசவாதி. அமெரிக்காவில் பிரசங்கம் செய்து புகழ் வாங்கியவர். அவர் தொண்டு செய்வதற்கென ஒதுக்கிய பொறுப்புடையோர் அவர் ஸ்தாபித்த தரும நிதியை (Trust Fund) முறையாகப் பயன்பட்டுவரக் கவனித்துக்கொள்ள வேண்டும். இன்றைய நிலையில் அவர் தொட்டுவிட்டுச் சென்ற பணிகள் செம்மையுற, எங்களால் இயன்றதைச் செய்வதே நம்மக்களின் பெரும் கடனாகும். அவர் வருங்காலத் தமிழ் மக்கள் நல் வாழ்வு பெற, கல்வியறிவோடு மதபக்தியையும் இணைத்து, வளர்த்து இலங்கை மக்கள் இணைந்து வாழ அரசியலமைப்பைச் சீர்படுத்தி, சீரிய வாழ்வு வாழ்ந்து காட்டியவர். அவரைப் பின்பற்றி வாழ வேண்டியது இன்றைய தமிழ் மக்களுக்கு நன்மை பயப்பதாகும். அவர் செய்த தொண்டுகள் உயிர்த்தன்மை உடையவை, மேன்மேலும் வளர்ந்து பயன்தரக்கூடியவை. ஈவர் மனைவி பதி சொற்றவருத பாவையாக இருந்து அவருக்கு உற்ற பெரும் துணையாக உதவி புரிந்து வந்தார். வாழ்வு சிறக்க இவரும் துணையாக நின்றார். இப்பெரியாரின் சேவைகள் வளர்ச்சி பெற்று வரும்போது காலம் தன் கடமையைச் செய்துவிட்டது. “மன்னு வுலகத்து மன்னுதல் குறித்தோர் தம் புகழ் நிறிஇந் தாம் மாய்ந்தனரே” என்னும் புறநானூற்றுச் செய்யுளுக்கு இலக்கியமாக நிலைபேறுடையவர் ஆனார்.

அரசாங்கம் எல்லாப் பாடசாலைகளையும் எடுத்து நடாத்துகின்றது. சேர். இராமநாதன் அவர்களின் கல்லூரிகளும் அதனுள் சென்றுவிட்டன. மீதியாகவுள்ள நிலபுலங்களை, கட்டிடங்களை எடுத்துத் தமிழரின் பல்வகைக் கலைகளையும் கலாச்சாரத்தையும் மொழியையும் வளர்க்கும் பல்கலைக் கழகத்தை யுருவாக்க முயற்சி செய்ய வேண்டும். ஈழத்தினருக்கும் பிரமுகர்கள் இப்பணியில் முன்னின்று உழைத்து எல்லோரும் பெருமையோடு வாழத் தயமான உதவிகளைச் செய்யவேண்டும். சேர். இராமநாதனின் பெயரால் ஸ்தாபிக்கப்படும் பல்கலைக் கழகம் யாழ்ப்பாணத்தில் மாத்திரமிருக்க வேண்டியதில்லை. அதன் கிளைகள் ஈழத்தின் பல பாகத்திலும் நிறுவப்பட வேண்டும். சிறப்பாகக் கொழும்பில் அதன் கிளையொன்றை ஸ்தாபித்து, பொலிவுடன் விளங்கச் செய்வது பெருமனம் படைத்த செல்வர்களின் கடனாகும். சேர். இராமநாதன் பெயரால் நடைபெறும் கழகத்துக்கு மற்றச் சமூகத்தவர்களும் துணைபுரிவர். தமிழ் மக்களின் ஊக்கமும், அயராது உழைப்புமே இன்று இதற்கு வேண்டியுள்ளது.

சேர் இராமநாதன் அவர்கள் செய்துவிட்ட பணியினை அவர்தம் மருமகனாக திரு. சு. நடேசபிள்ளை அவர்கள் தொடர்ந்து சிறப்பாகச் செய்து வந்தார். அரசியல் வாழ்வில் சிறப்புற்று அமைச்சராகக் கடமைபுரிந்த பிள்ளை அவர்கள் தமிழகத்திலும், வைசத்துக்கும், அயராது உழைத்ததோடு தமிழ்க் கலையை ஈழத்திலும் வளர்க்கப் பெருமுயற்சி எடுத்துவந்தார். இராமநாதன் கல்லூரிக்கும் பரமேஸ்வரக் கல்லூரிக்கும் செய்த அரிய பயனை நாம் ஒருபோதும் மறக்கப்படாது. தமிழ்ப் பல்கலைக்கழகம் அமைத்து இலங்கை வாழ் தமிழர்களின் பண்பாட்டை வளம்பெறச் செய்யவும், தமிழர்களின் வாழ்வை உயர்த்தவும் முனைந்து நின்றார். இராமநாதனின் பெயரால் நிறுவப்பட்டுள்ள (Music Accadamy) இசைக் கழகம் என்னும் ஸ்தாபனத்தை ஏற்படுத்தி இசையை வளர்த்து வந்தார். இவ் இசைக் கழகத்தில் இசைப்பயிற்சி பெற்ற மாணவர்கள் இந்தியக் கலைஞர்களின் இடத்தினை, தரத்தினை, பெறுமளவிற்கு முன்னேறி வருகின்றனர். இது சேர். இராமநாதனையும், நடேசபிள்ளை அவர்களையும் இணைத்து அவர்கள் இசை என்றும் நிலைத்துவர உதவும். இசைக் கழகம் இசையாசிரியர் மகா வித்துவான் மகாராஜபுரம் விசுவநாதையரின் மகன் சந்தானம் அவர்களை நியமித்து இசைப்பொறுப்பினைக் கொடுத்தார். சந்தானம் அவர்களும் அவர் பாரியாரும் தம் பணியைச் செவ்வனே செய்து வருகிறார்கள் என்பது இசைக்கழகத்தின் பெறுபேறுகளிலொன்று தெரிகிறது. இசைப்பரீட்சை நடத்த வந்த தென்னகத்துப் பெரும் வித்துவான்கள் அவர்கள் மாணவர்களின் தேர்ச்சியை வாயாரப் புகழ்ந்து சென்றுள்ளார்கள். இவர்கள் சென்னை மாணவரின் தராதரத்தைப்போல மேல்நிலை அடைந்திருக்கிறார்கள் என்று கூறினார்கள். இவ்வித பணிகள் தொடர்ந்து வளர்ச்சிபெறத் தமிழ் மக்கள் ஒற்றுமையாக ஒத்துழைக்க வேண்டும். கொழும்பு நகரிலும் ஒரு கிளை ஸ்தாபிக்க வேண்டும்.

சேர். இராமநாதன், சு. நடேசபிள்ளை அவர்களுக்கு யாழ்ப்பாணத்து மக்கள் செய்த பிரதி உபகாரம் யாது? அவர்களது சேவைக்கு மதிப்பளிக்க வேண்டுமானால், அவர்கள் வழியிலே தொண்டு செய்யும் பரம்பரையை வளர்த்துவா வேண்டுமானால், அவர்களுக்கு நினைவுச் சின்னங்களை நிறுவி, விழா எடுத்து மதிப்பளிக்க வேண்டியது ஈழத்துப் பெருமக்களது தலையான கடனாகும். இப்பெரியார்கள் சமுதாயத்தின் உளளத்திலே வாழ்ந்து கொண்டிருக்கிறார்கள். இவர்கள் மூச்சு நின்ற போதும், மக்கள் மூச்சிலே கலந்து, இதயத்திலே புகுந்து, நாளாக நாளாக வளர்ந்து அழியாத புகழுடம்பு பெற்றுச் சிரஞ்சீவித் தன்மை அடைகின்ற

னர். இப்பெரியார் செய்த நன்மைகளை நெஞ்சிருத்தி அவர்களுக்கு அஞ்சலி செலுத்து வதோடு அவர்கள் செய்த பணிக்கு அவர்களுக்கு ஞாபகச் சின்னங்கள் நிறுவும் படி அன்பர்களை வேண்டுகிறேன்.

அவர்களுக்கு ஒரு சிறந்த ஞாபகச் சின்னம் கலாச்சாரப் பல்கலைக் கழகமே. இப்படி ஒரு ஸ்தாபனத்தை நிறுவிக்க வேண்டும் என்பதே திரு. நடேசபிள்ளையின் நோக்கம். இதை நிறைவேற்ற நாம் எல்லோரும் முயலவேண்டும்.

ஈழநாட்டில் சமய வளர்ச்சி, பண்பாடு, கல்வி, செல்வம் வளர வேண்டும். கம்பன் அயோத்தியா நகரின் திறமையை நவிலும் போது,

“கல்வாது நிற்பார் பிறர் இன்மையின் கல்விமுற்ற
வல்லாரும் இல்லை; அவைவல்லர் அல்லாரும் இல்லை
எல்லாரும் எல்லாம் பெரும் செல்வமும் எய்தலாலே
இவ்வாரும் இல்லை மாதோ எய்தலாலே”

என்று பாடினார்.

அதேபோல் ஈழமும் சிறந்த நாடாய் வளர வேண்டும். ஈழம் நல்திலைக்கு வருகில் சேர். இராமநாதன் அவர்களைப்போல் பெரியார்களை இளைஞர் பின்பற்ற வேண்டும். மனிதரின் பண்பாட்டு நிலை ஒரு நாட்டு வளப்பத்திற்குப் பிரதானமெனக் கம்பன் பின்வருமாறு பாடுகிறார்:

கலம் சுரக்கும் நியமம், கணக்கிலா
நிலம் சுரக்கும் நிறைவளம், தன்யமனை
பிலம் சுரக்கும், பெறுதற்கு அரியதம்
குலம் சுரக்கும் ஒழுக்கம் குடிக்கேலாம்.

ஆகையினால் பெரியாரின் அடிச்சுவடுகளை இளைஞர் பின்பற்ற வேண்டும். இப்படி விழாக்கள் இளைஞர்களின் கடமைகளை நினைவுகூறப் பண்ணுகின்றன.

இந்த உலகத்திலே மனித சமுதாயத்தில் கணங்களும், மனிதர்களும், தேவர்களும் வாழுகிறார்கள். எமது நடையினால் தேவர்களாகலாம். “வையத்துள் வாழுவாங்கு வாழ்பவன் வானுறையும் தெய்வத்துள் வைக்கப்படும்” என்பது வள்ளுவன் மொழி. அழகிய உன்னத நிலையை அடைய நாம் முயலவேண்டும்.

NATESAN - AN OASIS IN A CULTURAL DESERT

S. R. KANAGANAYAGAM ESQR., ADVOCATE.

Over four decades ago Subbiah Natesapillai B. A., B. L. was a teacher at the Parameshvara College for boys founded by one of the most illustrious sons of Sri Lanka, Sir P. Ramanathan, for imparting a secular education but with special emphasis on the knowledge and practice of the tenet of Sanatana Dharma. The founder had great plans that in the fullness of time the institution would develop into a great seat of learning wherein there would be faculties for the different branches of knowledge the arts and the sciences and the philosophies of the East and the West.

Sir P. Ramanathan passed away in the year 1930 and his work was carried on by Lady Ramanathan in collaboration with her son-in-law S. Natesan. When Lady Ramanathan departed from this world in the year 1953, it was left to Mr. and Mrs. Natesan to carry on the work of the education of the boys and girls of Jaffna in the Parameshvara and Ramanathan Colleges. Both of them have passed away.

In the footsteps of the Master, his disciple Natesan strove hard to keep aloft the torch of learning and culture but he passed away a disappointed man. The University that was to be is yet in the womb of the future. The great dream still remains a dream.

Do the Tamil public of Ceylon and the Government of this country remember with gratitude the great contribution made by Sir P. Ramanathan and S. Natesan? The two colleges were never meant to be two ordinary state schools. Is not our duty to work for and achieve the great ideal for the establishment of a University for which these two great men dedicated their lives?

It is not possible here to give a full picture of the life and work of Natesan. His personality was not one which any one who came into contact with him could easily forget. He was not of the ordinary run of men. His learning, his humility, his composure, his restrained public utterances, his knowledge of the Tamil Classics, his learned contrubutions to the Ceylon and Madras University Publications on history, language and culture, his poem

Sakuntala Venpa, his speeches in Parliament and in public platforms, his simple life, his dedication to the ideals set down by Sir P. Ramanathan, his consistent desire inspite of obstacles and opposition to achieve the same ideals—all these qualities and the attainments have seldom been seen in a man of this generation. He was a man in a million.

I had the privilege of having known him for many years and my humble tribute to his memory, however inadequate, I hope will inspire the youth of this country to dedicate themselves to the Great Cause.

OM SHANTI OM.

He whose mind is free from anxiety amid pains, indifferent amid pleasure, loosed from passion, fear and anger, is called a sage of stable mind.

— Bagavad Gita.

SRI NATESAN — THE GREAT INVISIBLE SETU

SRI T. P. MEENAKSHISUNDARAN, VICE-CHANCELLOR, MADURAI UNIVERSITY.

The demise of Sri Natesan is a great loss both to Ceylon and India. He represented as it were the bridge connecting the great cultures of India and Ceylon—the great invisible *Setu*. He was a steadying influence in Ceylon and it was very unfortunate that Nature took him away before the establishment of perfect communal harmony in that great island, for which he had dedicated his life.

Even before he was born, Providence was working for his future alliance with Ceylon—an alliance physical, mental, moral, political and spiritual. That great leader of Ceylon culture, Sir P. Ramanathan came under the influence of a great seer and sage of Tanjore, the grand father of Sri Natesan and the spiritual Guru of Sir P. Ramanathan. This is only a manifestation of the deeper basis of the spiritual and moral culture of both the lands. The marriage of Sri Natesan to the beloved daughter of Sir P. Ramanathan was thus only a further manifestation on the mental and physical plane. Sir P. Ramanathan came as the spiritual disciple and Sri Natesan went as the married son-in-law. He became the Principal of the Paramesvara College which everybody hoped would become a Nalanda of Ceylon, preserving the ancient spiritual culture in the midst of the progress and development of modern civilisation. Under the great influence of Lady and Sir P. Ramanathan he imbibed not only the idiom of Ceylon but also its cultural atmosphere wherein Sri Natesan probably saw only his own Indian culture, appearing with a new glow, thanks to the peculiar environment of the island. He was a scholar and a philosopher and even he came into politics to serve as a Minister and a Senator he did not lose his calm and serenity.

One should not, however, forget his services to the universal Tamil culture in general and to the Colleges founded by Sir P. Ramanathan in particular. His research papers like the one on the age of *Manikkavacakar*, which he contributed to the Centenary annals of his *alma mater*, the Madras University, and the Sornammal

endowment lectures which he delivered in the same University at the instance of the late lamented Prof. R. P. Sethu Pillai on **Tirukkural**, bear witness to his scholarship. No wonder other savants appealed to him to introduce their works to the learned world through his scholarly prefaces.

All these equipments finally took the form of creative poetry. His **Sakuntalai venpa** is the final fruition of his culture, the crowning glory of his life and at the same time the final will and testament to the future culture of the world, expressed in the loving idiom of his mother tongue. The story is what **Kalidasa** has made popular all over the world. But Sri Natesan chose to write it, following the bard of Tamil land **Pukalenti**. He chose the very same verse which **Pukalenti** himself chose because that metre is nearer to the idiom of the speech of the later times. In this Sri Natesan has shown not only his democratic spirit but also the concern for the common man exhibited by the mystics and Siddhas of his culture. It is modern in its form and outlook, but the basic inspiration manifesting itself through various phrases and metaphors which appealed to him in his studies which he nourished in his heart and which he aptly uses here and there, comes from the eternal source of Tamil poetry of all the ages.

May his memory live long along with his "**Sakuntalai venpa**."

When thy mind, bewildered by the scriptures, shall stand
immovable, fixed in contemplation, then shalt thou attain unto yoga.

— Bagavad Gita.

செந்தமிழ் வளர்த்த திருவாளர்

திரு. க. வெள்ளைவாரணா

துணைப்பேராசிரியர்—தமிழாராய்ச்சித் துறை
அண்ணாமலைப் பல்கலைக் கழகம்.

ஆர்க்கிவ்ஸ் தென்னிலங்கையில் அரும்பணியாற்றிய செந்தமிழ் அறிஞர் க. நடேசபிள்ளை அவர்களை ஈழநாடும் தமிழகமும் நன்கு அறியும். திரு. பிள்ளையவர்கள் செந்தமிழும் சிவநெறியும் வளர்த்த பெரும் புலவர் குடும்பத்திலே தோன்றியவர். இலங்கையரசினரால் நன்கு மதிக்கப்பெற்ற சேர் பொன்னம்பலம் இராமநாதன் அவர்களது அன்புக்குரிய மருகர். அவர்களால் நிறுவப்பெற்ற பரமேஸ்வரக் கல்லூரியையும், இராமநாதன் கல்லூரியையும் தம் இரு கண்களாகப் போற்றி வளர்த்த பல்கலைச் செல்வர். உரிமை பெற்ற இலங்கையின் ஆட்சிக் குழுவில் அஞ்சல் துறை அமைச்சராய் இருந்து தமிழ் மக்களும், சிங்கள மக்களும் அன்புரிமையுடன் அமைதியாக வாழ்வதற்கு ஆக்கமான நற்பணிகளைச் செய்தவர் என்பது யாவரும் அறிந்த செய்தியாகும்.

சமுதாய வாழ்வில் இவர்கள் ஆற்றிய தொண்டு ஒரு புறமிருக்க, சைவசமய வளர்ச்சியிலும் தாய்மொழி வளர்ச்சியிலும் இவர்கள் ஆற்றிய பணிகள் அறிஞர்களால் வியந்து போற்றத்தக்கன. தமிழ்மொழி வளர்ச்சி கருதி யாழ்ப்பாணத்தில் தோன்றிய 'ஞாயிறு' என்னும் இதழில் இவர்கள் அவ்வப்போது வெளியிட்ட சிறந்த பல கட்டுரைகள் தமிழ்மொழி வளர்ச்சியில் இவர்களுக்குள்ள பேரார்வத்தையும் தமிழ் மொழியில் இவர்கள் பெற்றிருந்த பெரும் புலமையையும் நன்கு புலப்படுத்துவனவாகும். வடமொழியில் காளிதாசர் என்னும் புலவர் பெருமான் இயற்றிய சகுந்தலை நாடகத்தைப் பெரிதும் தழுவி இவர்களால் இயற்றப்பெற்ற சகுந்தலை வெண்பா என்னும் செந்தமிழ்ச் சிறு காப்பியம் நாடகக் காப்பியச் சுவை நலங்களை உள்ளவாறு உணர்ந்து பிறர்க்கும் உணர்த்தும் முறையில் இவர்கள் பால் அமைந்திருந்த புலமைத் திறத்தையும் பாவன்மையையும் பலரும் உணர்ந்து பாராட்டும் முறையில் அமைந்துள்ளது. ஆங்கிலமும் செந்தமிழும் வடமொழிப் பயிற்சியும் வாய்க்கப் பெற்ற இவர்களது ஆராய்ச்சி வன்மைக்குச் சென்னைப் பல்கலைக் கழகத்தில் திருக்குறளைப்பற்றி இவர்கள் ஆற்றிய சிறப்புச் சொற்பொழிவு சிறந்த எடுத்துக் காட்டாகும். இருபத்தைந்து ஆண்டுகட்கு முன்னே கரந்தைத் தமிழ்ச் சங்க ஆண்டு விழாவில் தலைவராய் அமர்ந்து இவர்கள் ஆற்றிய தலைமைச் சொற்பொழிவினை நேரே கேட்டு மகிழும் வாய்ப்பு எனக்குக் கிடைத்தது. அப்பொழுது யாழ் நூலாசிரியர் அருள்மிகு விபலானந்த அடிகளாரும் உடனிருந்து இவர்களைப் பாராட்டினார்கள். பத்தாண்டுகட்குமுன் சிதம்பரத்தில் நிகழ்ந்த சைவசித்தாந்த மகா சமாஜத்தின் பொன் விழாவில் இவர்கள் தலைமைதாங்கி சைவசித்தாந்தத்தின் தொன்மையும் பெருமையும் குறித்துச் சிறந்ததோர் ஆராய்ச்சியுரையினை நிகழ்த்தியுள்ளார்கள். ஆரவாரமின்றி எப்பொருளையும் ஆழ்ந்து சிந்திக்கும் இயல்பு இவர்களால் சிறப்பாக அமைந்திருந்தது. இவர்கள் யாவரோடும் இன்னுரை பகவ்வதன்றிக் கடுமொழி பேசியறியாதவர்கள். மாசற்ற தூய நன்னெஞ்சினராகிய நடேசபிள்ளை

யவர்கள் தம் வாழ்க்கைத் துணைவியார் சிவகாமசுந்தரியம்மையார் அவர்களுடன் தில்லைச் சிற்றம்பலப் பெருமானை வழிபடுதற்குத் தில்லைக்கு அடிக்கடி வருவார்கள். அவ்வாறு அவர்கள் வரும்பொழுதெல்லாம் மகா மகோபாத்தியாய பண்டிதமணிகதிர்செஞ் செட்டியார், பேராசிரியர் தெ. பொ. மீனாட்சிசுந்தரனார் முதலிய பெரும் புலவர்களுடன் செந்தமிழ் நூல்களின் சுவை நலங்களைக் குறித்து அளவளாவி மகிழ்வார்கள். அவ்வுரையாடலில் இவர்களது கல்வித்திறமும் தெய்வங் கொள்கையும் சிறந்த பல நற்பண்புகளும் மேன்மேலும் விளங்கக் கண்டு மகிழ்ந்தவர்களில் யானும் ஒருவன்.

திரு. பிள்ளையவர்களுக்குத் திருக்குறளிலும் சைவத் திருமுறைகளிலும் சைவ சித்தாந்த சாத்திரங்களிலும் பெரிதும் ஈடுபாடு உண்டு. பிற்காலத்தில் புகழேந்தி என்னும் புலவர் பெருமான் இயற்றிய நளவெண்பாவின் சொல்நடை இவர்களது உள்ளத்தைப் பெரிதும் கவர்ந்திருந்தது. அந்நூலைப் படித்து மகிழ்ந்த நிலையில் அதே வெண்பா யாப்பில் சகுந்தல நாடகத்தைக் காப்பிய வடிவில் பாடக்கருதிச் சுருக்கமும் தெளிவும் பொருந்தப் பாடி முடித்தார்கள். அந்நூலின் சுவை நலத்தினைப் பாராட்டும் முறையில் அண்ணாமலைப் பல்கலைக் கழகத் தமிழிலக்கியக் கழகத்தில் 15-9-65 இல் பேராசிரியர் தெ. பொ. மீனாட்சிசுந்தரனார் அவர்கள் தலைமையில் சிறப்புக் கூட்டம் ஒன்று நிகழ்ந்தது. அறிஞர் பலரும் இந்நூலிலமைந்த காப்பியச் சுவை நலங்களைக் குறித்துப் பாராட்டி மகிழ்ந்தார்கள்.

கண்ணுவ முனிவரது தவச்சாலைக்குச் சென்ற துஷ்யந்த மன்னன், காதற் பருவத்தாளாகிய சகுந்தலையைக் கண்டு காதல் கொண்ட நெஞ்சத்தனய் தன் நெஞ்சின் தூய்மையில் நம்பிக்கை கொண்டு அங்கிருந்த தன்மையினை விளக்குவது

நல்லா ருளத்தவா தோன்றுங்கால் நன்னெறிச்சார்
பில்லா தெழுவதிலு யானாலும் — சொல்லாடும்
மங்கையரைக் கேட்டால் மரபன் றெனநீனைந்
தங்கிருந்தான் வேந்த னமர்ந்து.

— சகுந்தலை வெண்பா 108.

என்ற பாடல் ஆகும். இது,

ஆகு நல்வழி யல்வழி என் மனம்
ஆகு மோவதற் காகிய காரணம்
பாகு போல் மொழிப் பைந்தொடி கன்னியே
ஆகும் வேறிதற் கையுற வில்லையே.

— மிதலைக்காட்சிப் படலம் 710.

என இராமன் தன் உள்ளத் தூய்மையில் நம்பிக்கையுடையனாய்த் தன்னால் காதலிக்கப் பெற்ற சிதை கன்னியே யாதல் வேண்டும் எனத் தெளிந்து கூறியதாக அமைந்த கம்பர் வாக்கினை நினைவுபடுத்தும் முறையில் அமைந்திருப்பதைக் காணலாம்.

துஷ்யந்த மன்னன் சகுந்தலையின் அழகை உற்று நோக்கித் தன் உள்ளத்து ஓவியமாகச் சிந்தித்து உருகியதனை விரித்துரைப்பது,

தெய்வத்தைத் தேடியுளம் நைந்துருகு மார்வலர்போல்
 மைவைத்த கண்ணாள் வடிவளகைப் — பைய
 மனத்தெழுதி மையல் மிகுந்தவசம் மேலிட்
 டனைத்துந் தனையிழந்தா னன்று

— சகுந்தலை வெண்பா 139.

என்ற பாடலாகும். இதன்கண் தெய்வத்தைத் தேடி உளம் நைந்துருகும் ஆர்வலர் போல் என்ற உவமை.

உயிரா வணமிருந்து உற்று நோக்கி
 உள்ளக் கிளியின உரு வெழுதி
 உயிரா வணஞ் செய்தீட்டுண் கைத்தந்தார்
 உணரப் படுவாரோ டோட்டி வாழ்தி.

என வரும் திருநாவுக்கரசர் வாய்மொழியையும், தைந்துருகிப் பாய்வதுபோல் அன்புநீர் பொழி கண்ணினராகிய அரசரது அன்பின் திறத்தையும் புலப்படுத்தும் நிலையில் அமைந்திருத்தல் அறியத்தக்கதாகும்.

சகுந்தலை துஷ்யந்த மன்னனைக் காதலித்த உள்ளமுடையவளாய் நிறையழிந்து அயர்தல் கண்ட அவளுடைய தோழியர்கள் அவள் தான் விரும்பியவாறே மன்னனை மணந்து வாழ்தல் வேண்டுமென வாழ்த்துவதாக அமைந்தது,

வேதத் தவமுனிவர் வேள்வி செய்யுங்காலம்
 காதல் உரைத்தநும கண்ணினைகள் — ஆதலால்
 நீவி ருரிவீரும் நித்த மனாளரென
 ஆவதுவே தக்க வறம்.

— சகுந்தலை வெண்பா 154.

என்ற பாடலாகும். இதன்கண் “நித்தமனாளர் நிரம் பழகியர்” என வரும் திருவாசகத் தொடரிற் குறிப்பிடப் பெற்ற மாதொரு பாகனது தோற்றம் இடம் பெற்றுள்ளமை காணலாம்.

துஷ்யந்த மன்னன் தன்பால் அன்புடைய சகுந்தலையின் கலக்கம் தவிர்த்துத் தன் ஆராக் காதலை அறிவுறுத்தித் தேற்றுவதாக அமைந்தது,

சீந்தா மணியனையாய் செந்தா மரைத்திருதான்
 வந்தா லிகழ்வார் யார் வானமகளே — கொந்தார்பூஞ்
 சோலையிலே சோதிக் குலதேய்வ மாவந்தாய்
 மேலை யுலகம் விடுத்து

— சகுந்தலை வெண்பா 164.

என்ற வெண்பாவாகும்.

இது.

சிந்தா மணிதேண் கடலமீர் தந்தில்லையா னருளால்
வந்தா லிகழப் படுமே மடமான் விழிமயிலே
யந்தா மரையன்னமே நின்னை யானகன்றாற்றுவனோ
சிந்தா குலமுற்றென்னோ வென்னை வாட்டந் திருத்துவதே

என வரும் திருக்கோவையின் சொற்பொருள் நடையினை அடியொற்றி அமைந்ததாகும்.

இவ்வாறே சகுந்தலை வெண்பாவிலுள்ள செய்யுட்கள் யாவும் முன்றோர் மொழிப் பொருளையும் சொல்லையும் பொன்னேபோற் போற்றும் பொலிவுடையனவாய்த் திகழ்தல் படித்து மகிழ்த் தக்கதாகும்.

புலமைத் திறம் வாய்ந்த திரு. நடேசபிள்ளையவர்கள் சகுந்தலை வெண்பாவைத் தமிழிலக்கியத்திலுள்ள அன்பின் ஐந்தினை ஒழுகலாடுக அமைத்துக் காட்டுகின்றார்கள். உலகியல் பற்றிய அவ்வொழுகலாற்றை விரித்துரைக்கும் நிலையில் திருவநுள் இலக்கியமாகத் திகழும் திருமுறைத் தொடர்களையும் கருத்துக்களையும் ஆங்காங்கே இவர்கள் புலப்படுத்திக் காட்டியுள்ளார்கள். வையத்து வாழ்வாங்கு வாழ்ந்த இவர்கள், வானுறையும் தெய்வத்துள் வைக்கப்படும் சிறந்த பண்புடையவர்கள் என்பதனை இவர்களால் இயற்றப் பெற்ற இந்நூல் யாவரும் உணருமாறு செய்யும் என்பதில் சிறிதும் ஐயமில்லை. தாய் நாட்டிலும் இலங்கையிலும் தமிழும் சைவமும் வளரத் தளராது பணி புரிந்த செந்தமிழ்ச் செல்வர் நடேசபிள்ளையவர்களது புகழுருவம் தமிழ் மக்கள் உள்ளங்களில் என்றும் நிலைபெறுவதாகுக!

பண் — சகாமரம்

நீ நானும் நல்நெஞ்சே, நீனைகண்டாய் யாரறிவர்
சா நானும் வாழ்நானும், சாய்க்காட்டெம் பெருமாற்கே
பூ நானும் தலைகமப்ப, புகழ்நாமஞ் சேனிகேட்ப
நா நானும் நவீன்று ஏத்தப் பெறலாமே நன்வினையே.

நடேசர் தந்த நற்காவியம்

திரு. ஆ. இராமசுப்பிரெமீசுவரன்

துணையாசிரியர், தமிழ்க் கலைத்துறை,

அண்ணாமலைப் பல்கலைக் கழகம்.

தமிழ் நாட்டில் பிறந்து ஈழநாட்டின் அருஞ் செல்வாராய்ச் சிறக்க வாழ்ந்து அண்மையில் காலஞ் சென்ற சு. நடேசப்பிள்ளை அவர்கள் ஒரு சிறந்த தமிழ் மகன். தமிழர் சமய நெறியையும், பண்பாட்டையும் காத்து நின்ற ஒழுக்க சீலர்; ஆன்றவிந் தடங்கிய கொள்கைச் சான்றோர்; தென்னாடுடைய சிவனை எந்நாளும் மறவாச் சிந்தையர்; சைவ சமயக் கோட்பாடுகளிலும், பல நூல்களில் தோய்ந்த அறிவு நிறைவிலும் தேர்ந்தவர். இஃது அன்னார் 1962 ஆம் ஆண்டு இயற்றி வெளியிட்ட “சகுந்தலை வெண்பா” என்ற நூலால் அறியக் கிடக்கின்றது.

வடமொழி ஆதிகவியான காளிதாசனது சிறந்த படைப்பான “சாகுந்தல நாடகமே” இதற்கு முதநூலாயினும் ஆசிரியர் நடேசப்பிள்ளை தம் நூலைத் தமிழர் பண்பாட்டை ஓட்டியே சில கருத்துக்களைப் புகுத்தியும், விளக்கியும் நன்கு இயற்றித் தந்துள்ளார். காளிதாசனது நாடகத்தில் சில பாத்திரங்களின் பேச்சுக்களால் அறியப்படும் சகுந்தலையின் பிறப்புச் செய்தியை, ஆசிரியர் நடேசப்பிள்ளை தம் நூலில் முதற் பகுதியாக “பிறப்புக் காண்டம்” என்றமைத்துள்ளார். அதில் இந்திரன் ஏவலால் மேனகை தவமுனிவன் விசுவாமித்திரனை மயக்கி, முயங்கி ஒரு மகவைப் பெற்றதும், விசுவாமித்திரனால் வெறுக்கப்பட்டபொழுது அம் மகவை மாலினி யாற்றங்கரையில் விட்டுச் சென்றதும், அங்கு சகுந்தச் செம்புட்களால் சூழ்ந்து காக்கப்பட்ட அக் குழந்தையை அங்கு வந்த கண்ணுவமுனிவர் “சகுந்தலை” என்று பெயரிட்டுத் தம் ஆச்சிரமத்தில் வளர்த்துவந்த செய்தியும் விரிவாகக் கூறப்பட்டிருக் கிறது.

நூலில் பல காவியப் பண்புகள் நிறைந்திருக்கின்றன. மாலைப் பொழுதை பனி மதியத்தின் தூதாய்க் குறிப்பிடுகிறார் ஆசிரியர் (12). காதல் விளைக்க வந்த மேனகைக்குத் துணையாக:

“அருட்பீன்ற முல்லையு மைதவமுங் கோங்கும்
கரும்பேய்க்கும் பெண்பனையுங் காமர்—சுரும்புதும்
சேந்தமிழின் தீம்பண்ணுஞ் சேங்குமுத வாயிதமும்
அந்திப் பிறையுமுன் டாங்கு” (13)

இருந்தன என்று கூறுகிறார்.

காதற் காண்டத்தின் முதலேழு பாக்கள் அத்திபுரத்தின் நகரச் சிறப்பினைக் கூறும். அதில் ஒரு செய்யுள் கற்போர் உள்ளத்தைக் கவரும்:

“நிலத்தின் வளத்தோடு நீர்வளமுஞ் சேர்ந்து
குலத்திற் குணம்வளரு மாபோல்—நலத்த
விளைவைக் கொடுக்கும் வியனா டதனில்
களவுங் கடிகொலையு மில்” (71)

நாட்டு வளமே மக்களது நற்பண்பு வளத்துக்கு அடிப்படை என்பதை ஆசிரியர்
இங்கு சுட்டிக்காட்டுகின்றார்.

தெய்வப் புலவர் சேக்கிளாரது நூலில் தோய்ந்து மகிழ்ந்த ஆசிரியரது
செய்யுட்களிலும் அத் தெய்வமணமே சிறந்திருக்கக் காண்கிறோம். கணையாழியைக்
கண்டபின் தன் மறதி நீங்கி பழைய நினைவு பெற்றபின் மாரீசரது ஆசிரமத்தில்
சகுந்தலையையும், மகன் பரதனையும் கண்டு மகிழ்ந்த துஷ்யந்தனது நிலையை
ஆசிரியர்,

“சிவாய நமவேன்று செம்பொருளைச் சார்ந்தார்
பவமாயத் தீவினைகள் பாறிப் — புலியில்
பெருவாழ்வு துய்த்தல்போற் பெற்றானில் வாழ்வு
திருமன்னன் தேவியுட னன்று” (336)

என்று கூறுகிறார். சகுந்தலையைக் கண்ணு வர து ஆசிரமத்துக்கருகில் கண்டு
காழற்றுப் பின் தன் பாங்கன் மறையோனுடன் உசாவி, காதல் கதுவ நின்ற துஷ்யந்
தனது நிலையை ஆசிரியர்,

“தெய்வத்தைத் தேடியுளம் நெந்துருகு மார்வலர்போல்
மைவைத்த கண்ணாள் வடிவழகைப் — பைய
மனத்தெழுதி மையல் மிஞ்ந்தவசம் மேலிட்
டனைத்துந் தனையிழந்தா னன்று” (139)

என்று கூறுவது “முன்னம் அவனுடைய நாமம் கேட்டாள்” என்ற அப்பரது
தேவார அடிகளை நமக்கு நினைவுறுத்தும். அந்தி வானத்தில் பிறை தோன்றுவது
ஒரு தெய்வ உண்மையைக் காட்டுகிறதென்பதை,

“பகலிற் பரிந்திரவு பாரிக்கு மேல்லை
அகல்வானி லந்திப் பிறைதான் — சகவாழ்வில்
மாறுதல்கள் வந்தாலும் மன்னுமரு ளுண்டென்று
கூறுவது போன்றதுருக் கொண்டு” (185)

என்ற ஆசிரியரது செய்யுளால் நாம் அறிகிறோம்.

“..... செம்மனத்தார்
அல்லாதார்க் கவ்வுலக மில்லாத வாறுபோல்” (300)

என்ற அடிகள்,

“பொருளில்லார்க் கிவ்வுலகமில்லை அருளில்லார்க்கு
கவ்வுலக மில்லாதி யாங்கு”

என்ற குறளடியை நமக்கு நினைவுறுத்துகின்றன.

“நாரியர்க்குத் தங்கணவர் அன்றிப் புகலில்லை
ஆயுமிடத்து” (274)

என்ற அடிகள் தமிழ் நாட்டு எத்தகைய பேருண்மையைக் காட்டுகின்றன பாருங்கள்.

சகுந்தலையை முதன்முதல் கண்டபொழுது தன் மனம் அவள்பால் ஈர்க்கப் பட்டதை உணர்ந்த தூயமன்னன் துஷ்யந்தன்,

“நல்லா ருளத்தவா தோன்றுங்கால் நன்னெறிச்சார்
பில்லா தெழுவதில்லை” (108)

என்று கூறுவது, மனந்தூயோனாகிய ஒழுக்க சிலன் இராமன் மிதலையில் சிதையைக் கண்டு காதல் கொண்டபொழுது,

“ஏதும் நல்வழி; அல்வழி என மனம்
ஆகுமோ? இதற்கு ஆகிய காரணம்,
பாதுபோல் மொழிப் பைந்தொடி, கன்னியே
ஆகும்; வேறு இதற்கு ஐயுறவு இல்லையே”

என்று மன அமைதி கொண்டதை நமக்கு நினைவுறுத்தும். துஷ்யந்தன் ஒழுக்க நெறி தவருதவன் என்ற உண்மையை,

“அழகே உருவேடுத்த அவ் வணங்கைக் கண்டு
விழையும் மனத்தை விடுத்தான — பழைய
நினைவில்லா நீதி நெறியான் பிறர்தம்
மனைவியரைக் காழரு மன்” (260)

என்ற செய்யுள் நமக்கு உறுதியாக்கும்.

“வதுவைச் சுவையறியா மாது” ஆகிய சகுந்தலை துஷ்யந்தனிடம்:

“பெரியோர் பணிவதையான் பார்க்கிற் பிழையாம்
தரியேன் தமியேன் தயைசேர்—அரசே
விடுவீரென் தந்தை விருப்பை அறியேன்
சடவே னவர்மொழியேன் காப்பு” (173)

என்று கூறுவது பெண்மைக்கு உயர்வு தரும் ஓரிடமல்லவா?

ஆசிரியர் நடேசனார் ஊழ்வினையில் நம்பிக்கை கொண்டு அதனைத் தம் கோட்பாடாக இந்தூல் முழுவதிலும் கொண்டு இணைக்கின்றார் கோசிகன் (விசுவாமித்திரன்) மேனகையின் பேரழகைக் கண்டவுன் கொண்ட துளங்காமமோ கோலக் கவிதையோ பண்டைவினை தானே பகர்’ (19) என்கிறார் ஆசிரியர். சகுந்தலை ஆசிரமத்தில் தனித்துத் தன் காதலனை எண்ணி ஆழ்ந்திருந்தபொழுது துருவாச முனிவர் வந்ததை “தொல்லேசேர் ஊழ்வினை வந்துற்ற தவட்கு” (189) என்று ஆசிரியர் சுட்டுகிறார்.

சகுந்தலை துஷ்யந்தனோடு கந்தருவ மணங் கொண்டதறிந்த ஞானத் தபோ தனர் கண்ணுவர்,

“.....ஞாலமாள் — கோனுக்கே
என்மகளை யேற்பிக்கும் தெய்வ மெனவுணர்ந்தேன்
நன்னுதலை முன்வளர்த்த ஞான்று” (203)

என்று மகிழவுடன் அச்செயலை ஆமோதிக்கிறார்.

“ஆழி தனையிழந்தா ளஃதறியா தாங்க கன்றாள்
சூழ்விதியாற் சோர்வுற் றயர்ந்து” (247)

என்று சோமதீர்த்தத்தில் கணையாழி கழன்று விழுந்ததைச் சகுந்தலை அறியாதது சூழ்விதியே என்கிறார் ஆசிரியர். பின்னர் தன் மோதிரத்தைச் செம்படவரிடம் கண்ட மன்னன் துஷ்யந்தன் சகுந்தலைக் கிழைத்த தீங்கை நினைத்து வருந்தி “அதன் மாயம் தன் விதியா மென்று தளர்ந்து” (296), நாளும் நைந்துநகினான். இறுதியாக மாரீசரது தபோவனத்தில் தன் கணவனைக் கண்ட சகுந்தலை,

“விதியின் விளைவாலென் வாழ்வ குலைந்தென்
பதியின் பரிவை இழந்தேன் இதுகாறும்
என்னவவள் தேம்பி” (330, அமுதாள்.

ஆடவர்க்கு வலது கண்ணும் தோளும் துடிப்பது நற்சகுனமென்றும், பெண்டிர்க்கு அது தீய சகுனமென்றும் கொள்வது உலக வழக்கு. இதனை ஆசிரியர்,

“வலது புயமும் விழியுந் துடிக்கத்
தலையாய நற்சகுனந் தானிஃ — துலவாக்
கிழியளிக்குங் கொல்லோ வெனவெழுச்சி கொண்ட” (94)

மன்னன் துஷ்யந்தன்,

“வானுலகுங் காணு வனப்புடைய விவ்வனிதை
யான்காண வன்றோ வலந்துடித்த” (103)

என்று கூறி மகிழ்கிறான். அதேபோலப் பின்னர் மாரீசருடைய ஆசிரமத்தில் சிறு மைந்தனைக் கண்டபொழுது “குதலை மொழிச் செவ்வாய்ச் சிறுவனைப் போலோர் மகவை யான் பெற” வேண்டுமென்று விரும்பிய மன்னன், “வலது விழிதுடிக்கும் வாய்க்குங் கொலிப் பேறு” (316) என்று நினைத்து ஏங்குகிறான்.

சகுந்தலை “வாயிலடைய வலக்கண் மிகத்துடிக்க ஆயதோர் தீதென்று அதற் கஞ்சி (252) சோர்கின்றாள். சகுந்தலையைக் கணவன் வீட்டுக்கு வழியனுப்பும் கண்ணுவரும் “கிளைசேர் பல்விகள் தாம் — நன்றாகும் என்பனபோல் நற்சகுனம் ஏய்ந்திசைக்கத் தீர்ந்து ஐயம் துன்பம் துடைத்தார்” (218)

ஆசிரியர் நடேசப்பிள்ளை தம் நூலில் தமிழ் நாட்டுப் பழமொழிகள் சிலவற்றைக் கையாள்கிறார். அவை,

“பாலில் பழம் விழுந்த தென்றெண்ணி” (142)

“மங்கை சகுந்தலையின் நெஞ்சம் மலர்ந்ததுவே
பங்கைய மாய் அக்கதிரோன் பால்” (144)

“பிரிவாலே காதல் பெருகி வளரும்
தரியாது நெஞ்சம்” (183)

“தாவும், மனத்தை அலைஅடங்கு மாசுடல் போல்செய்வார்
நனைந்தவெலாம் ஆகும் நிகழ்ந்து” (43) என்பன.

பழமையான இக்கதைக் காவியத்தை எழுதும் ஆசிரியர் மிகப் புதுமைப் பொருளை உவமையாகக் கொண்டு கையாளுவது நமக்கு ஒரு களிபேறுவகை தருகிறது. ஓரிடத்தில் நில்லாது விரைந்து தாவியோடும் மனத்தைப் பற்றித் தமது 43 ஆவது பாட்டில் கூறும்பொழுது,

“பூவுலகில் தந்தியிலாப் பேச்சுக் சணப்பொழுதில்

மேவுதல்போல் நாடுபல மீதூர்ந்து — தாவும்

மனம்” என்று கூறுவதை நாம் உண்மையில் வியந்து பாராட்டுகிறோம்.

இவ்வாறு, பழமையும் புதுமையும் ஒருங்கே செறித்து ஆசிரியர் எழுதும் வெண்பா நடை அப்பாவில் மன்னனும் புகழேந்தியின் நூலுக்கு ஒப்பாகவே செல்லுகிறது. ஏந்திசைச் செப்பலோசையோடு இந்நூல் முழுவதும் 343 செய்யுட்களும் ஆற்றொழுக்குப் போல் எளிமையாகச் செல்லுகின்றன. இஃது ஆசிரியரின் பாத்திறனைக் காட்டுகின்றது. இவைபோல் இன்னும் பல உள நயங்கள். நூலைப் படித்து மக்கள் இன்புறுவார்களாக! வாழ்க சகுந்தலை வெண்பா!

திருத்தாண்டகம் — திருவாடூர்

முன்னம் அவனுடைய நாமங் கேட்டாள் மூர்த்தியவளீருக்கும் வண்ணங் கேட்டாள்
பின்னை யவனுடைய ஆரூர் கேட்டாள் பெயத்தும் அவனுக்கே பிச்சியானுள்
அன்னையையும் அத்தனையையும் அன்றே நீத்தாள் அகன்றுள் அகலிடத்தார் ஆசாரத்தைத்
தன்னை மறந்தாள் தன்னுங் கேட்டாள் தலைப்பட்டாள் நங்கை தலைவன்தாளே.

AN EMBLEM OF TAMIL CULTURE

(BY ARUL TYAGARAJAH)

The late Dr. Senator S. Nateson was a man of many parts. He has served this country in various capacities viz: as a member of the defunct State Council; member of Parliament; Minister of State, and also as a member of the Senate. But he will be best remembered by the posterity for his contribution to Tamil culture and Saiva Religion.

He has been steeped in the Tamil Classics, Saiva Shastras, the devotional hymns of the Saiva Saints, English literature and in the works of the great Sanskrit poet, Mahakavi Kalidasa. He had an abiding interest in Tamil Music, Dance, Drama, Sculpture, Architecture, and all forms of fine arts. His interest in the history of the Tamilians is well known by the contribution he has made to several esteemed journals of Ceylon and South India. Mr. Natesan has helped the growth and development of the Jaffna Oriental Studies Society, which has produced several pundits in this land. As the president of the Jaffna KALA NILAYAM (this is now defunct) he had been responsible for inviting several scholars of repute-with the active collaboration of the late Kalaipulavar K. Navaratnam - to deliver lectures on cultural, religious, historical, literary, musical and scientific subjects.

The Tamil Festival that took place at the Parameshvara College, Jaffna in the year 1951, will go down into history as an event of very great importance. Scholars of this land, of Tamil Nad and even from North India came all the way to Jaffna to participate in this festival. Mr. Natesan along with the late Mr. K. Kanagaratnam, former M. P., for Vaddukkoddai had in no small measure contributed to the resounding success of this festival.

The Vivekananda Society of Colobmo, has been rendering valuable service for the past sixty years or so. Its contribution to Tamil Culture and Saiva Religion does not require enumeration. Mr. Natesan has adorned the chair of the President of this society for several years giving valuable advice whenever necessary. It is

here that I came into intimate contact with him, and worked along with him as an office-bearer of this society in several capacities. The Saiva Siddhanta Maha Samajam of Madras is doing a service which is only comparable with that of the Foreign and British Bible Society. The late lamented Sir Ponnambalam Ramanathan, had the honour of presiding over the first Annual Conference of this Samajam that took place at Chidambaram in the year 1905. Mr. Natesan revived the glory of Sir Ponnambalam Ramanathan by presiding over the golden Jubilee of this Saiva Siddhanta Samajam that took place again at Chidambaram in December 1955.

The psalms of the Saiva Saints appealed to the heart of Mr. Natesan. He used to listen with rapt attention and great devotion to the rendering of the Devara hymns by the children of Ramanathan College, of which he was the manager for some years. Whatever may be his pre-occupation, he never failed to perform his daily Shiva - Puja. He has expressed the desire that a true Saivante should try his best to perform Shiva - Puja.

He was a Connoisseur of fine arts and intensely liked music, dance, and drama. In December 1951, he presided over the ninth Tamil Annual Music Festival organised by the Tamil Isai Sangam founded by the late Dr. Rajah - Sir Annamalai Chettiar. In his presidential address Mr. Natesan referred to the pre-eminent place which music occupied in the Tamil Nad and said that Tamil music reached its climax in the age that followed the composition of Thevaram, Thiruvassagam and Dhivya Prabandham. The following excerpts from his presidential address are worth re-iterating :-

"We can get glimpses of the pre-eminent place which music occupied in the Tamil country 2,000 years ago from the study of Sangam classics. In those works, there are innumerable references to music and musicians. In this various Sangam Anthologies, we find picturesque descriptions of minstrels and bards as well as Actors and actresses resorting to the Courts of Tamil Kings and Chieftains and receiving their lavish hospitality. In "Silapathikaram" which enshrines Tamil culture in its three fold aspects of literature, music and drama, we find music constituting the predominant feature of Tamil civilisation.

“When Thirugnana Sambandhar sings his hymns with cymbals in hand and Thiruneelakanda Yazphanar plays on the harp accompanying him, music and religion became intertwined. There is no parallel to this age of Bakthi in the whole range of Tamil history. The religious impetus derived from this age has lasted for centuries. The religious hymns of this period created a new renaissance and its musical echoes reverberated in the cities and villages of the Tamil Nad. For over a thousand years these religious hymns have been sung in this country, according to the original Panns or tunes.” In this connection, I would add, that Professor P. Samba-moorthy, a former head of the Department of music of the Madras University in a broadcast talk about Panns over the Radio Ceylon in December 1965 said among other things:-

“சைவ ஆலயங்களில் தேவாரப் பதிகங்கள் தொன்றுதொட்டுச் சம்பிரதாயம் வழுவாமல் ஒதுவார்களால் பாடப்பட்டு வந்தமையினால் இவைகள் காப்பாற்றப் பட்டு வந்தன. ஒதுவார்கள் சிறந்த பக்திமான்களாவர் அவர்கள் தாம் சுற்றுக் கொண்ட தேவார இசையைக் கிரமம் தவறாது பாடிவந்தனர். ஏதாவது மாறுதல் செய்தால் தேய்வ அபசாரம் நேரிடும் என்று பயந்தவர்கள். இக்காரணத்தினால் அவர்களின் இசை புராதனமானது என்று நிச்சயமாய்க் கூறலாம்”

The above observation of the Professor of Music corroborates the statement made by Mr. Natesan in regard to Devara hymns and Panns.

Mr. Natesan has been honoured by the Dharmapura Atheenam and Tirupanandal Atheenam for his erudite scholarship and interest in Saivism. The University of Ceylon recognised his literary talents and conferred on him the Honary Degree of D. Litt. Mr Natesan was a great votary of Sri Yoga Sivamigal - the beacon light of Jaffna - and remembered him during his prayers.

Mr Natesan's vast knowledge, winning manners, unfailing courtesy, and affectionate welcome, will always remain green in the minds of those who came into intimate contact with him. Men of letters will always cherish his memory.

May his soul rest in peace.

TRENDS IN MODERN TAMIL POETRY

DR. M. RAJAMANIKKAM, Reader in Tamil, University of Madras.

The Sangam Period (B. C. to A. D. 300)

The beginnings of Tamil poetry go far back into antiquity and the Tolkappiyam is the oldest extant grammar in Tamil of the Sangam age whose lower limit may be roughly placed at about 300 A. D. A separate chapter is devoted to prosody and the author, Tolkappiyar speaks mainly of about four kinds of metres - namely venpa, akavarpa, kalippa and vancippa. The poets of the Sangam age used these metres to compose their verses on Agam and Puram. Agam means the domestic life and Puram Dharma, Artha and Moksha. There were about 550 poets in the Sangam age most of whom composed verses mainly on the incidents of domestic life and the Thirukkural that speaks of Dharma, Artha, Dharma and incidentally or better impliedly on Moksha contains 1330 couplets in venpa. The great Kavyas Silappadikaram and Manimekalai were composed in the akaval metre. In the Sangam age the Mahabharata was also translated in the akaval metre and the Kalittogai, one of the eight anthologies contains verses composed only in the kali metre.

The Medieval Period (A. D. 300—1900)

After the Sangam age the Tamilians had much contact with the northerners who seem to have come and settled down in the Tamil country in large numbers. They were the Buddhists, the Jains, and the Vedic Brahmans. Some of their religious ideas, words and metres like vrttam, tandakam and sandam entered into Tamil and we find these new metres in the religious literature of the Nayanmars and the Alwars. Kalambakam is a variety of Prabandha literature which contains all kinds of verses composed in all metres. The Bharani works such as Kalingattup-parani and Takkayaga-p-parani were written in a different metre known as Talisai. The new metre vrttam came to be utilised as the best suited for narrative Kavyas as any number of metrical feet (சீர்தளை) could be added in a line and the poets of the medieval

period utilised this vrttam metre for their Kavyas like Culamani and Cintamani. All the Puranas in Tamil are in this metre and Kamban, the famous kavi-c-chakrawarti, was so facile in its use that his name became a byword for vrttam. Puglendippulavar of the thirteenth century took to the venpa metre for his Nalavenpa.

Saint Arunagirinathar of the fifteenth century composed many verses with a uniform rhythmic movement which are known as cantappadalkal and he was the first poet to have his entire book in the candam metre. Annamalai Reddiyar of the 17th century was an expert in Kawadi-c-cindu a new type of musical composition. Saint Tayumanavar of the eighteenth century utilised the vrttam, kanni and such other metres. The Kanni is of two lines often set to music and sung without pallavi and anupallavi. Saint Ramalingar of the nineteenth century has to his credit more than six thousand verses in different kinds of metres like vrttam, venpa, and some of his compositions are found in Kirtanai, a kind of musical composition. Arunachala-k-kavirayar and Gopala-krishna Bharatiyar of the last century have given us their compositions in the Kirtana type. Ramanuja Navalar of Pondicherry who lived in the last century composed five verses known as Panchakam on God Varadaraja. Some of the poets of the 17th, 18th & 19th centuries composed in the new kind of composition known as Cittu-k-kavi (epistle or letter in verse) suited for matter of fact business transactions.

The Twentieth Century

The twentieth century is the period of literary renaissance in Tamil literature. English education, wide knowledge of the world and the countrywide struggle for independence made people more patriotically minded and love their own mother tongue trying to reform the nation in every walk of life. The outlook of people began to broaden in religious matters and the country was getting more and more industrialised. Tamil scholars well versed in English began to translate stray verses as well as lengthy lyrics from English into Tamil. Sri V. G. Suriyanarayana Sastriyar translated a number of sonnets of fourteen lines and Sri V. P. Subramaniya Mudaliyar rendered Milton's Paradise Lost

into the Akaval metre. He also wrote the story of Ahalya in venpa. Swami Vedachalam composed a Mummani-k-kovai on Lord Muruga of Tiruvorriyur. This is so called for this reason, that it contains thirty verses in Akaval, venpa and Kalit-turai metres each one following the other serially like a chain in the antati-t-todai (the last word of a verse being taken again as the first of the following verse). Mahavidvan Sri R. Raghava Ayyangar wrote the life of Pari one of the famous vallals (i. e. benefactors) of the Sangam age in the venpa metre.

The renowned Subramanya Bharati has to his credit many poetical compositions on the national movement, religion, social reform and Tamil language and literature. He, like his predecessors composed his verses in various forms like the Kirtanai, ananda-k-kalippu, Kanni, Panchakam, Cintu, Pallu-p-pattu Dasangam and Cittu-k-kavi. His Kannan-pattu and Kuyil-pattu are in the Akaval metre and his Panchali Sabadam is a small Kavya.

Poet Bharati's songs, intended for the general public, are in a simple style with well-known homely words. His songs on Indian industries, education and uplift of women and social reforms have a gripping appeal on their readers while his songs on the national movement gave a wonderful stimulus to the Tamil people when they were fighting for the freedom of the country. Besides, his verses on the greatness of the Tamil language and literature made the Tamils all over to love their language all the more.

Bharatidasan, the disciple of the famous Bharati, following the footsteps of his master, took special interest in social reforms such as removal of caste differences and widow marriages. Emphasising his own love of Tamil he wrote his verses in akaval, vrttam and cantam.

Kavimani Desikavinayagam Pillai wrote the life of Buddha in the cindu type and translated the Umar-Khayam also. His kirtanas on the Mother Goddess are highly appreciated and his nursery rhymes for children are first rate pieces on topics like the cycle, the zoo, the calf, the river, the moon and the like being popular with the laity and the educated as well.

Namakkal Kavinar Sri Ramalingam Pillai is also famous for his national songs. Written in simple style his musical compositions on the greatness of Tamil and his Kavya 'Avanum Avalum' have won universal acclaim.

Many are the poems of poet Suddhananda Bharati and his Kirttanais and other musical compositions are of a high order. His great Kavya 'Parasakti Maha Kavya' containing verses in different metres is really praiseworthy. His drama 'Kala-t-ter' is completely in verse and his translation of the famous 'Inferno' (under world) of the famous Italian poet Dante is much appreciated.

Next comes Mudiয়ারasan of Karai-k-kudi, a vidwan of the Madras University whose compositions on nature, Tamil and social reform are of high merit. His Kavya entitled 'Punkodi' released just six months ago is modelled after Manimekalai, the great Tamil Kavya, in akaval form and subject matter. In this poem the lady Punkodi, well versed in Tolkappiyam, Tirukkural and Tamil music travels all over the world proclaiming the antiquity of the Tamil language, the greatness of its literature and sweetness of its music. This poet is now composing his next Kavya on Shorab and Rustum.

Poet Valliappa is wholly a children's poet and has won recognition as a first rate poet for children's songs.

Poet Kannadasan is very well known both to the literary and the film fields. He has shown marked ability in composing songs not only in Tamil metres but also in those of Hindustani. As he is a scholar in Tamil his songs rank very high both in form and substance.

Conclusion

Thus we see, in conclusion, the trend of thought of the different periods as follows: Love and war formed the main topics in the Sangam period and religion and philosophy were prominent in the medieval period. The Siddars of the later medieval period started a new trend of thought of condemning the caste-system and superstitious attachment to sastraic religion (believing

without discussion). Saint Ramalingar follows the Siddars in condemning the caste and the blind belief in sastras and rituals. In the composition of Bharati we find love for one's own country and language and the uplift of women in society as new trends of thought. Bharatidasan, Kannadasan and Mudiয়ারasan followed the trend. After independence love for Tamil language and social reform became the main forces of thought.

A large number of young poets are making their appearance in Tamil weeklies and monthlies. Some of them are showing a tendency to compose their songs in the spoken tongue without caring for either grammar or prosody. It is safe, always, to confine ourselves to strict rules of prosody and grammar as far as possible without prejudice to our expressions and ideas.

For certain is death for the born, and certain is
birth for the dead; therefore, over the inevitable
thou shouldst not grieve.

— *Bagavad-Gita.*

காப்பியக் கவிஞர் நடேசனார்

திரு. ப. அருணாசலம் எம். ஏ., எம். லிட்.

தமிழ் விரிவுரையாளர், மலையாப் பல்கலைக் கழகம்.

[அண்ணாமலைப் பல்கலைக் கழகத்தில் பேராசிரியர் தே. பொ. மீனாட்சிசுந்தரனார் தலைமையில் நடைபெற்ற சகுந்தலை வெண்பா அங்கேற்று விழாவில் ஆற்றிய சொற்பொழிவு]

ஈழத்துப் பெரியார் நடேசபிள்ளை அவர்கள் தம் குடிப்பெருமையால் நாடறிய வாழ்பவர்; தம் பண்பால் நண்பர்களும் பிறரும் நினைவுகொள்ள வாழ்பவர். தமிழ் மக்கள் நல்வாழ்வில் அவர்க்கு என்றும் சிந்தனை உண்டு. தமிழர்க்கென இலங்கையில் ஒரு பல்லைக் கழகமே காண முயன்றுகொண்டிருக்கின்றார் என்று அறிகிறோம். எல்லாவகையாலும் நாம் அவரை மகிழ்ந்து பாரட்டக் கடமைப்பட்டவர்களாயுள்ளோம். ஆயினும் இன்று நாம் காண்பது சகுந்தலை வெண்பா ஆசிரியராக இரண்டொரு ஆண்டுகளுக்கு முன் திரு. நடேசபிள்ளை அவர்களின் ஆராய்ச்சித் திறனை மதித்துச் சென்னைப் பல்கலைக் கழகம் சிறப்புச் சொற்பொழிவுக்கென அழைத்துச் சிறப்பித்தது. ஆங்கு ஆராய்ச்சிப் பேரறிஞராக அவரைக் கண்ட தமிழ் மக்கள் இன்று ஒரு கவிஞராக அவரைக் கண்டு பாராட்டுகிறார்கள். இயல்பாகவே இக் கடமை அண்ணாமலைப் பல்கலைக் கழகத்தைச் சார்ந்தது. நம் பல்கலைக் கழகமும் இதனை இரட்டிப்பு மகிழ்ச்சியோடு செய்கிறது. பல்கலைக் கழகத்துத் துணைவேந்தர் அவர்களே இக்காப்பியத்தை வெளியிட்டுப் பாராட்டியதைக் கேட்டோம். மூன்று தமிழ்த் துறையினரும் இங்கு பங்குகொண்டு பாராட்டக் கூடியுள்ளனர்.

“சகுந்தலையின் கதையை”க் காளிதாசன் வடமொழியில் சிறந்த நாடகமாகச் செய்திருப்பினும், இஃது ஓர் உலக இலக்கியம். மேல் நாட்டினரும் காளிதாசன் படைத்த சகுந்தலையை வியந்து பாராட்டக் காண்கிறோம். இந்நிலையில்—வடமொழித் தொடர்பு தமிழ் மக்களுக்கு இருந்தும்—வடமொழிக் காப்பியங்கள் சிலவற்றைத் தமிழில் பாடிய தமிழர்கள்—இதனைத் தழுவி நாடகமோ, காப்பியமோ எழுதாதது வியப்பாகவே உள்ளது. நாடகக் கலை வளர்ச்சியும் நாடகக் கலைக்கு இன்றியமையாத நாட்டுச் சூழ்நிலையும் இங்கு இல்லையோ என்றுதான் எண்ண வேண்டியுள்ளது.

இந்நாடகத்தைத் தண்டமிழாசான் மறைமலையடிகள் தமிழில் தந்துள்ளமை நாமறிவோம். அவரது தமிழ் ஆக்கத்தில் இடையிடையே கவிதைகளும் கலந்துள்ளன. ஆயினும் நமது நடேசபிள்ளை அவர்களோ முழுவதும் கவிதையாலான “காப்பியமா”கவே இதனைப் படைத்துள்ளார்.

வெண்பாவினைக் காப்பியம் பாடுவதற்கு ஏற்ற ஒன்றாகப் பண்டைப் புலவர்கள் சிலர் கருதியிருந்தனர் என்பதைப் “பாரத வெண்பா” போன்ற நூற்களாலறிகிறோம்; ஆயினும் ஆசிரியப்பா, விருத்தங்கள்போல் கவிஞரின் கற்பனை வளத்தைத் தங்குதடையின்றி வெளிப்படுத்துதற்குத் தக்கதாக வெண்பா அமையவில்லை என எண்ணியே போலும் பெரும்பாலோர் பிற பாக்களைக் கையாளக் காண்கிறோம். ‘நள வெண்பா’ ஒன்றுதான் “வெண்பாவிற் புகழேந்தி” என்ற அளவுக்கு ஆக்கியோனின் ஆற்றல் அளவாய் பாராட்டப்பட்டு வருகிறது. உயர்ந்த கவிதையைக் கற்பனை வளத்தோடு வெண்பாவினும் பாடமுடியும் என்பதற்கு இந்நூலும்—இதைவிட

வும் சிறப்பாக முத்தொள்ளாயிரமும் சான்று எனலாம். என்றாலும் இத்துறையிலும் பெரும் வளர்ச்சி இல்லை என்றுதான் சொல்ல வேண்டும்.

இந்த நூற்றாண்டில் ஏறக்குறைய முப்பது ஆண்டுகளுக்கு முன்னர் “பாரி காதை”, “அகலிகை வெண்பா” முதலியன எழுந்தன. இக்காலத்தை ஒட்டியே இந் நூலாசிரியரும் இந்நூலினை எழுதத் தொடங்கினார் என்றறிகிறோம்.

இந்நூலாசிரியர் மொழிப் பற்று, சமயப் பற்று முதலியவற்றோடு இலங்கைய ராயினும் இந்தியாவை வாழ்த்தும் உள்ளம் உடையவராய்க் காணப்படுகிறார். முனி வரை மயக்க ஆடும் மேனகைக்கு உதவும் முல்லை மணம் கமழ நிற்கும் அந்திப் போதிலே பாடும் வண்டும் தமிழிசையே பாடுவதாக — “சுரும்புதும் செந்தமிழின் தீம்பண்ணும்” என்கின்றார்.

“வாழிய பொற்பாரதம் என்றுரைத்தார் வான்முனிவர்

ஆழித் திரைகு ழகலிடத் — தேழுலகும்

காணாத ஞானக் கதிகாட்டு மிந்நாடு

மாணாத மாயை துரந்து” (338) என்று காவியத் தலைவியின் மைந்த னால் புகழ்பெறப் போகும் வருகால பாரதத்தை முக்காலமும் உணர்ந்த முனிவர்கள் “உலகின் ஞான வழிகாட்டிகள் பிறந்த நாடு — பிறக்கப் போகும் நாடும் — அது வாழ்க” என்று வாழ்த்துவதாக அமைத்துக் கவிஞர் தம் மனமார நாவார வாழ்த்து கின்றார். காதல் நிலையைப் பக்தியிலே கண்ட சைவ மரபிலே திளைத்த கவிஞர்,

“தேய்வத்தைத் தேடியுளம் நெந்துருகும் ஆர்வலர்போல்

மைவைத்த கண்ணாள் வடிவழகைப் — பைய

மனத்தெழுதி மையல் மிகுந்து அவசம் மேலிட்டு

அனைத்தும் தீனையிழந்தான் அன்று” (139) என உயர்ந்த காதல் நிலைக்கு பக்தி நிலையை உவமையாகக் காட்டிச் சென்றமை நோக்கத் தக்கது. எத்தொழிலைச் செய்தாலும் எப்பாடுபட்டாலும் முத்தர் மனமிருக்கும் மோனத்தே என்ற சைவ சமய அடிப்படையை எங்கும் காணத் துடிக்கும் கவிஞர் காப்பியத் தலைவியும் தலைவனும் வாழும் வாழ்விலேயும் அந்நிலையையே காண்கிறார். எனவே,

“சிவாய நமவேன்று செப்பொருளைச் சார்ந்தார்

பவமாய தீவினைகள் பாறிப் — புவியில்

பெருவாழ்வு துய்த்தல் போல் பெற்றான் இல் வாழ்வு

திரு மன்னன் தேவியுடன் அன்று” (336) எனப் பாடுகின்றார்.

கம்பன் காப்பியத்திலும் தமிழ் மரபிலும் பயிற்சி மிக்க பிள்ளையவர்கள் செய் நன்றி மறவாது சடையப்பனைச் “சாகாத அப்பனு”க்கிய கம்பன் போல் — மற்றைய தமிழ்க் கவிஞர் போல் தனது காப்பியத்திலே தமிழ்க் காதலனும் சேர். இராமநாதன் சிர் பரவக் காண்கிறோம். (75)

நாட்டுப் பற்று, மொழிப் பற்று, சமய உணர்வு, நன்றியுணர்வு முதலிய பல நலன்களையும் கல்வி நலனோடு பெற்றுள்ள இப்பெரியார் பெரும் அடக்கத்தோடுதான் நூலைத் தொடங்குகிறார். “சான்றோர் கவி இயற்றித் தந்த இலக்கியங்கள்” என்று தொடங்கும்போதே கம்பன் கவிதைதான் கவிஞர்க்கு நினைவுக்கு வருகின்றது அழி யாப் பேரிலக்கியங்களையும் உயர்ந்த கவிதைகளையும் பாடிய பல புலவர்கள் தமிழ்த் தாய்க்குச் செய்த பெரும் பணியினை — பேரழகினை நினைவுபடுத்தும் முகத்தான்,

“சான்றோர் கவியற்றித் தந்த இலக்கியங்கள்
ஆன்ற அணிமலன்க ளென்றணிந்தாய் — வானோராய்
புழ்ப்பாந்த செந்தமிழ்த்தா யென்கவியின் புன்மை
இசுழாம லேற்றருள்க இன்று” என்று அவர் பாடும்பொழுது, சகுந்தலை
வெண்பாவில் உள்ள ஒரு பாட்டு நினைவுக்கு வருகிறது.

“பொருட் செல்வத்தோடு புழ்ப்படைத்த மாந்தர்
அருட்செல்வம் பெற்றிவ் வகலுள் — செருக்கற்று
அறவழியினிற்பர் அறிவுக் கலைகள்

துறைமுற்றக் கற்றுணர்வு தோய்ந்து” (69) என்ற காதற் காண்டத்துப்
பாட்டு நமது கவிஞர்க்கும் பொருத்தமாகவே அமைகிறது.

சான்றோர் கவிகளில் ஈடுபட்ட அவர் உள்ளத்தினின்றும் தெளிந்த நிலையில்
சுவை மிக்க இனிய நீருற்றுகவே கவிதை வெளி வருவதைக் காண்கிறோம். “சுவை
தேர் கலையறிஞர் தம் மனத்திற்காண் கவியோ” என்ற நூலாசிரியர் கூற்றுக்கு இஃது
ஓர் இலக்கியம் என்று கூறலாம். இவ்வரிகள்—“இலக்கியத்தில் ஈடுபட்டுச் சுவைத்த
கல்வியின் விளைவாகவும் கவிதைகள் பிறப்பதுண்டு” என்னும் கருத்தையும் கொண்
டுள்ளதாகக் கூறலாம். பிற்காலத்தெழுந்த “சீரூப் புராணம்”, ‘ரக்ஷண்ய யாத்திரி
கம்’, தேம்பாவணி” முதலியன கம்பனில் தோய்ந்த நிலையில் எழுந்த பாடல்கள்
எனக் கூறக் கேட்கும்போது, அது இக்கருத்தை உறுதி செய்வதாக உள்ளது.

இந்திரன் அனுப்ப விசுவாமித்திரன் தவத்தைச் சிதைக்க மேனகை வருகின்றான்,
தொடக்கத்தில் மேனகையைக் காண்கிறான் விசுவாமித்திரன்; அவன் கண்ட காட்சியை.

“கண்ணை மெல விழித்துக் காண்டானே கோசிகன்மன்
பெண்ணென்ற தெய்வீகப் பேரழகைக் — கண்டவுடன்
கொண்டதுளங் காமமோ — கோலக் கவிதையோ

பண்டை வீணைதானே பகர்” (19) எனப் பாடுகிறார் கவிஞர். தெய்
வீகப் பேரழகில் உள்ளத்தில் கவிதை கோலங் கொள்ளும் என்னும் கருத்தையும்
இங்கு கூறுகிறார். இங்கு பாரதியார் கண்ணனைக் குழந்தையாகக் கண்டு, அத்
தெய்வப் பேரழகில் ஈடுபட்டு, “இன்பக் கவிதையெல்லாம் உனைப் போல் ஏடுகள்
சொல்வதுண்டோ” என்று பாடிய பாட்டு நினைப்பதற்குரியது. இத்தெய்வீகப் பேரழகில்
உள்ளம் சலனமெய்திய விசுவாமித்திரர் சிந்தனையின்றித் திடீரென நிலைமாறியதை
ஓரே வரியில் மிக அழகாகக் கூறுகின்றார்.

“சென்னிதரை — மீதே படிந்தாள் — முனிவன் அகம் படிந்தாள்” (21)
என்பது மின்வெட்டுக் கவிதை. இந்நிலையில் விசுவாமித்திரன் இயற்கையாக, தெளி
வாக, இனிமையாகப் பாடுகிறான்.

“சேடியலை என்னிதயச் செந்தாமரைத் திருவே
தேமும் தவத்தெழுந்த தௌளமுதே — மூடுமிருள்
கானகத்திற் காலுங் கதிர்ப்பிழம்பே — நீயெனது

ஊனகத்துப் புக்க உயிர்” (28) இங்கே எதுகை மோனைகள் உணர்ச்சி
களுக்கேற்ப இயல்பாக வர, கண்ணாற் கண்ட தெய்வீகப் பேரழகு கோலக் கவிதை
யாக உருக் கொண்டதைக் காண்கிறோம். உடலுணர்வில் நின்று, உறுப்பழகினை
மிகுதிப்படுத்திப் பாடாமல், பொதுவான அழகையே (சமூக சோபையையே) அனுப

வித்த அனுபவத்தைக் கவிஞர் காட்டுகிறார். எனவே முனிவன் அழகிலே மயங்கிய அறிவாகக் காட்சியளிக்கிறான்!

இப்பகுதிகள் சாகுந்தலத்தில் நேரடிக் காட்சியல்ல. துஷ்யந்தன் வேட்டை மேல் செல்லும் நடுக் காட்சியில் இருந்து தொடங்கிக் கதையை நடத்துகிறார் காளிதாசர். முதலிலேயே அதன் வழியாக ஒரு கவர்த்தியை உண்டாக்கிவிட்டு ஆனால் நமது கவிஞர், தமிழ்ப் புலவர்கள் காப்பியம் பாடும்போது வரலாறு நிகழ்ந்த கால அடைவே நடத்திச் செல்வது போன்று, இந்நூலை நடத்திச் செல்கின்றார்.

இக்கதை இயற்கையோடியைந்து வாழ்ந்து, இயற்கையோடு உயிர்த் தொடர்பு கொண்டு, இயற்கைப் பொருள்கட்கு எல்லாம் பரிவு காட்டிய ஒரு பெண்ணின் வாழ்க்கையைப் பாடுவது; ஆன்ம நேய ஒருமைப் பாட்டின் விளக்கமாக அமைவது. இக்குழந்தை வளர்ந்து வந்தது என்பதை,

“மழலை மொழிபேசி மான் கன்றினோடு

தழுவி விளையாடித் தத்தும் — கிளியுடனே

கொஞ்சிக் குலாவிக் கிளர்வண்டு உடல்பாடி

விஞ்சை மகள் வளர்ந்தவாறு” (63) என ஒரே பாட்டில் சுருக்கமாகப் பாடுகின்றார். கம்பனில் ஈடுபட்ட கவிஞருள்ளம் விஞ்சை மகள் என வினயமாகக் கூற விழைகின்றது.

இதைப் போன்றே இளவேனிற் காலத்தைப் பாடும்போதும் மிகச் சிறப்பாக அமைகிறது பாட்டு; துஷ்யந்தன்—சகுந்தலை காதல் நிகழ்ச்சிக்குப் பின்னணியாக இக்காலம் பற்றிய வருணனை அமைகிறது.

“தேமா தளிரேந்தத் தென்றல் மலர்தூவக்

காமாநு ராகம் குயிலேழுப்பப் — பூமாது

உளம் பூத்து உயிர்கட்கு உவகை அளிச்சு

இளவேனில் வந்ததேதிர்” (81)

இவ்வெண்பாவில் வரும் நான்கு விளைச் சொற்களும் பின்னிகழ்ச்சியை இயற்கைப் பொருள்கள் “நாங்கள் தயாராக உள்ளோம்” என்று கூறாமல் கூறுவதைக் காட்டுதலைக் காணலாம்.

சில தொடர்கள் இயற்கையாக அமைந்து பாடல்களின் அழகை மிகுதிப்படுத்துகின்றன. மான் ஒன்று வர அதனைக் கொல்லக் கணையைக் குறி வைத்துத் தொடுக்கிறான் துஷ்யந்தன். “ஓ அரசனே, அந்த மான் இவ்வாசிரமத்திற் குறியது; அது கொல்லப்படுதல் ஆகாது; அது கொல்லப்படுதல் ஆகாது” எனத் திரைக்குப் பின் ஒலி எழுகிறது என்று சாகுந்தல நாடகத்தில் படிக்கிறோம். நம் நூலாசிரியர் அதனை எவ்வாறு அமைத்துள்ளார்?

“பறந்தாற் போல் பாய்ந்தோடும் மானை விழுத்த

விறைந்தரசன் வில்லெடுத்து நாணிற் — சரந்தோடுக்கக்

கொல்லாதே இம்மானைக் கொல்லா நற்கொள்கையார்

எல்லையீது என்றதோர் சொல்” (86)

இங்கே களிதாசரின் வேறுக ஆசிரம வாசிகளைக் “கொல்லாக் கொள்கையர்” என ஆசிரியர் குறிப்பிடுவது நயமாக உள்ளது. துஷ்யந்தன் காட்டில் சகுந்தலையைக் கண்ட பின்னால் கூறப்படும் நிகழ்ச்சிகள் காளிதாசன் படைத்தவையே. ஆயினும் வெண்பா யாப்பில் அவற்றைச் சுருக்கமாகவும் அழகாகவும் பாடிச் செல்லும் திறன் பாராட்டுதற்குரியது.

“தீதற்றேன்
உள்ளம் புருந்தாள் உலகா ளாசகுலத்து
உள்ளவள் என்றையுறுமென் நெஞ்சு” (107)

“தீந்தேன்
சனிகோணர் வோம் டாலோ டென்றக் சன்னியர்கள் கூற
இனியமொழி சாலுமென்றான் ஈண்டு” (114)

“சகுந்தலையும்
பின்றோடாந்தாள் நெஞ்சைப் பின்விட்டு” (130)

“பேர்த்து
நடவேன் எனைக்குத்தும் நாணற்புல் என்றங்கு
இடை இடையே நின்றாள் நடந்து” (131)

இவை படிப்போர் உளங் கலந்து உயிர் கலந்து உவட்டாது இனிக்கும்
தேமதுரக் கவிதைகள். நடக்க முடியாது நடந்து நின்ற சகுந்தலையைப் படம் பிடிக்க
திறம் வியப்புக்குரியது.

சகுந்தலை பிரிகின்றாள்—காசியப்பர் கலங்குகின்றார். சகுந்தலைக்கு அவ்வாசிர
மத்துள்ள மரஞ்செடி கொடிகளோடு உள்ள இயைபை உன்னி உருகுகிறார்.

“வனத்து மரங்காள் உமக்கு நீர்வார்த்த
பினர்த் தான் உணவருந்தும் பெற்றி — தனைக்கோண்டாள்
ஏகுவாள் இன்றுதன் ஏந்தலி ருக்குமிடம்
போக விடையளிப்பீர் பூத்து” (216)

“சோடிகாள் சேடிகாள் குறுவியர் வோடுங்கள்
அடிவேரில் அன்போடு நீருற்றி — வடிவுடையீர்
பூக்கும் பொழுது புதுவிழாக் கொண்டாடும்
வாட்சனாட்கு இன்றுரைப்பீர் வாழ்த்து” (217)

இயற்கையோ டியைந்த வாழ்வையும் உலகத்து உயிர்களெல்லாம் தோழமைக் குரியன
என்ற உயர்ந்த தத்துவத்தையும் வலியுறுத்துவதோடு, சகுந்தலையின் வாழ்வை இம்
மண்ணிலே நடமாடும் மனித நிலையில்—உன்னத உயிர் விளக்கமாகப் பூரணத்துவம்
பெற்றுப் பொலியும் நிலையில்—நம் உள்ளத்துப்படியுமாறு செய்ய, “குறுவியர்வும்”
கவிதைப் பாங்குபெறச் செய்கிறார் கவிஞர்; கொடியும் செடியும் ‘கேட்குந் போலவும்
கிளக்குந் போலவும்’ சொல்லும் சங்கமரபை நன்கு பயன்படுத்தி வாட்கணாட்கு
வாழ்த்தும், போக விடையும் “பூத்து அளிக்க” வேண்டுகிறார். “அழகின் சிரிப்
பாய்” அமையும் மலர்கள் சகுந்தலை நல்லாட்கு கொடியும் செடியும் கூறும் சொற்
களின்—நன்றிக் கடனின்—நல்லெண்ணொத்தின்—நல்வாழ்த்தின் “அழகு விளக்க
மாய்” அமையும் எனப் பொருட் பொலிவோடு தருகின்றார் கவிஞர்.

பாத்திரங்களைப் படம் பிடிக்கும் திறம் சிறந்து விளங்கக் காண்கிறோம்.

“சிங்கத்தின் குட்டிநீ சீறிப் பயனென்னே
பங்கப் படாதிங்கு வாவெனக்கூய்—அங்கோர்
மழலைமொழிச் சிறுவன் மல்லன்போற் பற்றித்
தழுவியதை வீழ்த்தினான் சார்ந்து” (314) என்று பாடி பரதனின் விளை

யாட்டைப் படம் பிடிக்கும் காட்சியில் இளஞ்சிங்கம் இரண்டு அழகும் விளங்கி வீரம் விளைத்து நிற்பதோடு, இளமையிலேயும் முதுமை மிளிர்வதையும், விளையாட்டிலேயும் வீரம் விளைவதையும், பகையிலேயும் நட்பு மிளிர்வதையும் காட்ட முயல்கின்றார் கவிஞர்.

துஷ்யந்தன்-பரதன் சந்திப்பு, பொதுவாகச் சாகுந்தலத்தில் உள்ளதுபோல் இருப்பினும், இதனைக் காப்பியமாகக் கொண்டதற் கேற்பப் பலவற்றை விட்டுவிடுகிறார் கவிஞர்.

பழைய இலக்கியங்களில் தோய்ந்த கவிஞரின் உள்ளத்தை ஆங்காங்கே காணலாம். சான்றோர் கவி, விஞ்சை மகள், முறைசெய்து காத்த மன்னன், வாய்க் கால் வழியோடி கீதமினிய குயில், கன்னவில்தோள் என்பன போன்ற செஞ்சொற்கவித்தொடர்களை மட்டுமல்ல, தமிழின் அகப்பொருள் இலக்கணச் சாயலையும் ஆங்கே நாம் காணலாம்.

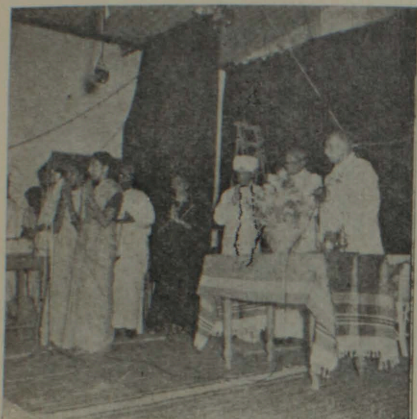
“உனைவிட்டு உயிர் வாழமாட்டேன் யான் மீள்வேன்
மனவேகமாய் நம்பிவாழ்” (183) எனத் துஷ்யந்தன் குறிப்பிடுகிறான். அப்போது, “வேந்தன் விளம்பிய விவ்வன்புறையைக் கேட்டு அணங்கு சாந்தம் சிந்தடைய” என்கிறார். “வன்புறை” ஓர் அகப் பொருள் துறை என்பது இங்கே நோக்கற்பாலது.

பண்டைக் கதையைப் பாடிச் செல்லும் கவிஞன் தான் வாழும் காலத்தையும், நாட்டு வழக்கையும் அறவே புறக்கணிக்க முடியாதென்பது இலக்கிய நிலை. பழங்கதையைத் தன் கால மக்கள் மனங்கொளக் கூற முயலும் கவிஞன் காலத்துக்குத் தக புதிய உவமைகளையும் வழக்கிலுள்ள மொழி மரபையும்—புதுமையையும் பழமையையும் கையாளும் பொழுதுதான் இலக்கியத்தின் உயிர்த்துடிப்பு சிறக்கும்.

“பூவுலகில் தந்தியிலாப் பேச்சுக் கணப்பொழுதில்
மேவுதல்போல் நாடுபல மீதுர்ந்து—தாவும்
மனத்தை அலையடங்கு மாசடல்போற் செய்வார்
நனைத்தவெலாம் ஆகும் நிகழ்ந்து” (43) என்று கூறும் பொழுது “தந்தியிலாப் பேச்சு” என்பது கதையின் காலத்தோடு பொருந்தாது நிற்பது போல் தோன்றினும் உவமையாக வந்து இக்கால மக்கட்குப் பொருளை நன்கு விளக்கக் காண்கிறோம். அஃதொப்பவே, “வெடிகுண்டெறியும் விமானப்படை” அசுரர் கணத்தின் அரண் அழிக்கக் காண்கிறோம் (307). “உவளைப் பிரிய” (49) “நேடி” போன்ற வழக்குகள் இலங்கை வாழ் தமிழரல்லாதவர்க்குப் புதுமையாகத் தோன்றினும் ஈழத்தவர்க்கு இனிக்கவே செய்யும்.

இருபதாம் நூற்றாண்டிலே காப்பியம்பாடும் கவிஞர்கள் குறைவு. இக்குறையை நிறைசெய்து, செப்பலோசை சிறக்க 344 வெண்பாக்களில் உலகத்தார் உளங்கவர்ந்த கதையை “உயிர்களின் ஆன்மநேய ஒருமைப் பாட்டை” வலியுறுத்திக் காதலின் அடிப்படைத் தத்துவத்தை விளக்கம் செய்யும் கதையை - தமிழரின் அகத்திணையின் உயிரோட்டத்தைத் தன்பாற் கொண்ட கதையைக் காவியமாக்கித் தமிழ்க் காப்பிய கவிஞர் வரிசையிலே தமக்கோர் இடங் கொண்டார் நமது கவிஞர். வாழ்க அவர். வாழ்க அவர் சகுந்தலை வெண்பா.

NATESAN AT THE GOLDEN JUBILEE

NATESAN AT THE GOLDEN JUBILEE

A HERO'S RENUNCIATION OF POWER

Mr. S. Natesan's Statement

on his resignation from the Cabinet made in Parliament
on 20th January, 1956.

Mr. Speaker, I thank you, Sir, for extending to me the courtesy allowed to a Minister who relinquishes his post to make a personal statement in Parliament. I have addressed a letter to the Rt. Hon. Prime Minister explaining the reasons relating to my resignation but I thought that in addition I should make a public statement in this House because there are certain important issues involved in my resignation. I make a statement not only on my own behalf but on behalf of some of the Tamil-speaking Members of Parliament who have now severed their connection with the United National Party.

I am sorry I am forced to make this statement with regard to the United National Party of which I have been a Member for a long time, and by virtue of having been a Member of that party I held a place on the Government Benches for more than three years.

This party was founded before the Soulbury Constitution came into existence. I myself was one of the founder members of that party. It was at an important stage in the political history of this Island that the late Rt. Hon. D. S. Senanayake brought into existence this United National Party. This party was formed with a view to bringing all the communities together, with a view to making it a forum where all people belonging to this country could discuss matters and arrive at decisions irrespective of their belonging to a certain race or religion or speaking different languages.

I believed in the cause which the late Rt. Hon. D. S. Senanayake held before us and he beckoned to us, the members of different minority communities, to join him and help him in creating this party which will speak as a national party. I made sacrifices for this party. At a time when Members in the North began to say that I should not have joined this party, that I was playing

the role of a traitor in joining this party, I stood firm in my loyalty to this party because I believed in a united Lanka. I believed it was a cause for which one should be prepared to make any amount of sacrifices.

When the elections came on in 1947 I stood for election as a candidate representing the United National Party in the North and at that time I suffered a severe defeat not on account of any personal considerations pertaining to my candidature but because I belonged to the United National Party.

I hope you, Sir, and the Members of the House will give me this indulgence of allowing me to make some references to my own political career because it is of importance at this stage that I should explain why I had to leave that party, and because I left that party I have resigned my position in the Cabinet.

Mr. Speaker, the ideal of the United National Party has been kept on for a number of years. We have always thought that the United National Party served as the palladium of our liberties though there were others who differed from us, who differed violently from us, and who contested us at every stage so that we might not have a say as representatives of the United National Party in this House of Representatives.

The United National Party carried on its programme and policies according to the original ideals of its foundation. We have to distinguish between principles and policies in regard to a political party. Especially in a multi-lingual and multi-racial country like Ceylon a political party has to stand on certain principles and in the course of its development it evolves certain policies from time to time but not to the detriment of the principles on which the party is formed.

Recent events have shown a drift in regard to the ideals actuating that party. I do not make an accusation on the Floor of this House against the party, but I am only saying that there have been some trends which show a shifting in the ideals of the party as they are now presented before the public of Ceylon.

Mr. Speaker, there has been recently a move to place on the agenda of the annual conference of this party to be held shortly

a motion seeking to make Sinhalese alone the official language of this country. This party has stood all along for a different policy, a policy of recognizing both Tamil and Sinhalese as the official languages throughout the country. That policy has been enunciated on several occasions. That policy was reaffirmed on the Floor of this House by no less a person than the Rt. Hon. Prime Minister and he himself has reiterated that policy both in Parliament and outside Parliament.

Now the fact that there is a motion adumbrating a different policy coming up before the United National Party's annual session has made some of us who are members of minority communities—members of the Tamil-speaking community—have our own apprehensions about the result of that motion. We the Tamil-speaking Members of Parliament belonging to that party made an appeal to the working committee of that party to save us this embarrassment of having to agree to the motion being placed on the agenda for the annual sessions of the party. The working committee did not see it fit to listen to our request. That is one of the reasons which made us think of seceding from the party and coming over to these Benches.

We believe that this question of language is of the greatest consequence to us people who speak the Tamil language in this country. Indeed there is a strong agitation going on in the Sinhalese areas that Sinhalese only should be the official language and that is an agitation in which a prominent part has been played notably by the Hon. Leader of the Opposition and by some Members of the opposition parties themselves.

In this context we have to stand up for the right of the Tamil speaking minority in this country. We believe that Tamil is worthy of a higher status than is sought to be given to it by these propagandists. Tamil has occupied an important place throughout the ages in this country. It has held an important place in the spheres of administration and culture in this country.

When our leaders of the last generation and also of the present generation fought for the independence of Ceylon we thought we were getting away from the domination of foreign power; we thought

we were getting away from the domination of the English language; we thought that we, the Sinhalese and the Tamils, were going to regain our independence so far as our linguistic future is concerned. The Tamils did not bargain that with the cessation of foreign rule there would be an imposition of another language on them in place of English. I say that because the agitation that is going on in this country is tantamount to that—that there is no place for Tamil in the scheme of things political in this country; that is the position with which we are faced. No self-respecting Tamil can allow this language, this ancient language of great cultural distinction, to be reduced to an inferior position in this country.

There were Tamil leaders who fought for the independence of this country. They are honoured names—honoured by the Sinhalese people no less than the Tamil people. Could you, Mr. Speaker, imagine that Ramanathan and his brother Arunachalam, when they fought for the freedom of Ceylon, would have ever thought that the time would come when the language which they spoke, the language of which they were masters, the language of which they were proud, would be relegated to an inferior position in this country? That is the feeling which animates deeply the hearts of the Tamil-speaking people today. We want an important status to be accorded to the Tamil language.

History shows that the Tamil language has enjoyed an important position in this country not only in the areas where Tamil had an undisputed sway but in other areas which could be called normally Sinhalese areas. Mr. Speaker, I would ask you to go to Lankatilaka Vihare, I would ask you to go to Gadaladeniya Vihare and there you would see Tamil inscriptions side by side with Sinhalese inscriptions relating to the grant of certain lands for those vihares. Those rocks bear indelible testimony to the place which Tamil occupied not only in the Tamil areas but also in the Sinhalese areas. There was no talk of parity in those days. But the kings of old, the generous Sinhalese people, thought that an important place should be accorded to Tamil. Do we not see, Sir, among the ruins of Polonnaruwa even today Tamil inscriptions standing there side by side with Sinhalese inscriptions? Few can forget the historical fact that when the Kandyan Convention was signed it was

signed not only in Sinhalese but there were a number of signatures in the Tamil language. That position has been conceded all along. It is only now that an agitation has been started, an agitation which has been based upon false premises, namely, that democracy requires that the language of the majority should be the language for the whole country whatever the sentiments may be of those who speak a different language, and that they can be disregarded. It is a new philosophy of democracy. Democracy does not mean the imposition of majority tyranny. It always stands for justice to the minorities. That is the spirit which has animated the United National Party throughout its existence. Now, Sir, we find that a new philosophy is taking the place of the old ideals. We have therefore to part company with that party and with the Government which has been elected by that party.

It has been a matter of no little regret to me to sever my connection with that party. I can still remember the late Rt. Hon. D. S. Senanayake did me the honour of inviting me to move the resolution for the formation of the party. So that, it is with deep sorrow that I speak and it is with a certain amount of disillusionment that has come over me on account of the recent trends in the political developments in Ceylon.

I find, Mr. Speaker, that chauvinism is mistaken for democracy. Democracy stands and must stand on a higher pedestal and we do hope that, whatever the temporary political difficulties we may have to face in this country, the time will come when there will be a just and proper appreciation of democracy in all its essential bearings especially in regard to the position of minority communities in a country.

At this juncture I thought that it was necessary for the country to have a very clear picture of what the limits of democracy are and pondering over this matter I thought that what was missing in the constitution of Ceylon should be supplied betimes so that this country might march onward on its progress towards its ideals of democracy. That is why another motion was sponsored by me with a view to it being discussed by the United National Party at the next annual sessions of the party. I gave notice that I would move that the party

should ask Government to take steps for the amendment of the Constitution with a view to the incorporation of a chapter on fundamental rights in the Constitution. But I have been gravely perturbed by the fact that the Working Committee of the United National Party has not considered it possible to place it on the agenda. That is another reason which has led me to the decision which I am trying to explain before the House.

It is necessary that in countries situated like Ceylon there should be a Bill of Rights so that people might be aware of the consequences of overstepping the legitimate boundary of rights with regard to religion, language, liberty and so on. Mr. Speaker, I think that the time has come for the Tamils to make their own demands so that their position with regard to the future might be assured in this country. We are therefore regretfully compelled to raise before the country what we want as an entity which has had a historic past in this country. It must be remembered, Sir, that the history of Ceylon, is as much the history of the Tamils as it is the history of the Sinhalese. We have played an important part in the ancient history of Ceylon. Our leaders have played a very important part in the modern history of Ceylon. Some of our Tamil leaders fought valiantly, more for their Sinhalese brethren than for their own kith and kin. I do hope that will be remembered by the people and by the public at large when they bring their minds to bear on questions of this kind.

We have to now ask for what we consider to be our legitimate place in the body politic of this country. We do not know yet when and how we are going to make our demands felt. We, the Tamils, feel that we should unite together and formulate a clear picture of what we should do under the present circumstances that have arisen all of a sudden because until last year there were no difficulties and we were getting on well. This Government has been trying to accord a place of importance to Tamil so that it may be rightfully recognized all over the country. This party stood firm in its adherence to that policy and as a result of that an Official Languages Commission was appointed and recommendations were made by that Commission. Many of them were accepted by this Government and directives were issued to various heads of departments and various branches of the administration so that reforms might be

introduced in official matters. On the basis of those recommendations they accorded a status of importance to the Tamil language in the official administration of the country.

Mr. Speaker, having achieved so much, it is a tragedy that the Government should now be called upon to depart entirely from that policy. It is quite possible that we could all come to some satisfactory arrangement so that the national pride and the deep-rooted sentiments of the Tamil people could be satisfied legitimately in regard to the political aspirations of the people. We could have done that but we have missed the chance, and the masses have got control of the situation, having been led by people to ask for all kinds of things irrespective of the rights and wrongs which relate to questions of this nature. That is the position in which we find ourselves. Hence I have been compelled under these circumstances to withdraw myself from the Government.

Now, Mr. Speaker, I wish to make an appeal to the Tamil people from the Floor of this House, not only to the Members of this House but also to those outside. Far be it from me to speak in a spirit of militancy. I am not asking the Tamil people to depart from their traditions of moderation but I cannot help saying that if there is to be an imposition of a language on us against our will, resist we must and resist we will. We will carry on the struggle on the best approved lines of moral resistance. I do not believe in violence. I do not believe in uttering or mouthing slogans which might simply rouse the passions of the people, but we want that there should be constructive agitation with regard to a definite goal to be attained by the Tamil people. I know, and I must say now, that this is a leap in the dark, but we cannot help making it, having faith in Providence.

But let me conclude with an appeal to the Sinhalese people. It is in your hands to do the right thing, it is in your hands to do the just thing, and you will go down in the history of the world as a race which was mindful of its duty to others who have lived in association with them for ages. So much is now talked about co-existence. We have co-existed for centuries and we are going to exist together for centuries. Let there be goodwill between these

two communities divided though they may be on account of the languages they speak. It has been the tradition of the Sinhalese people to encourage the Tamil language in the past. It was the tradition of Privena education to include Tamil in its curriculum of studies. This has gone on for ages and no less a savant than the one who formulated the Sinhalese Grammar called Sidat Sangara said that in compiling the grammar of the Sinhalese language he consulted authorities on the Tamil language. That is the kind of co-operative spirit that existed between these two communities in regard to cultural matters; but are we going to allow a deep rift to take the place of this amity and fellowship that has run through the ages? That is the question that has to be solved by the Sinhalese people and I hope that they will look at this question in this broadminded spirit and offer a solution to the Tamil people. But we cannot wait indefinitely when we do not see an immediate ray of hope in this dark, cloudy, gloomy situation that has been brought upon us all of a sudden and is now enveloping enshrouding and beclouding the minds of the Tamil people. That is why I thought it necessary that I should join in the efforts of Tamil leaders who want to try and find a solution to the difficulties which are immediately confronting the Tamil people. It is in that spirit that I have tendered my resignation from the Government.

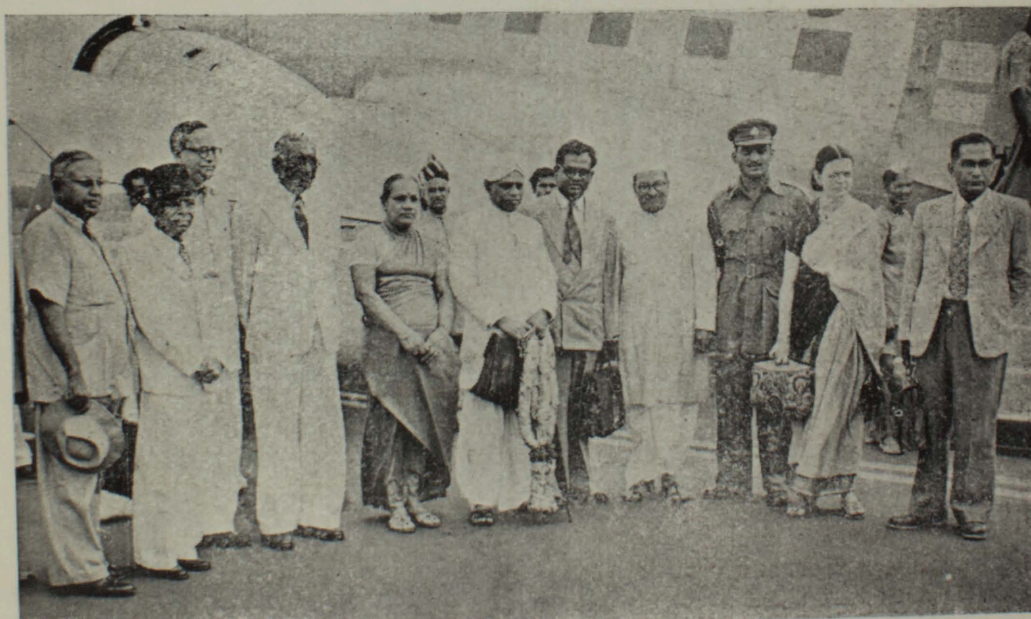
As the dweller in the body experienceth in the body childhood,
youth, old age, so passeth he on to another body; the stead-
fast grieveth not there at.

— Sri Bagavan (Spoke)

NATESAN

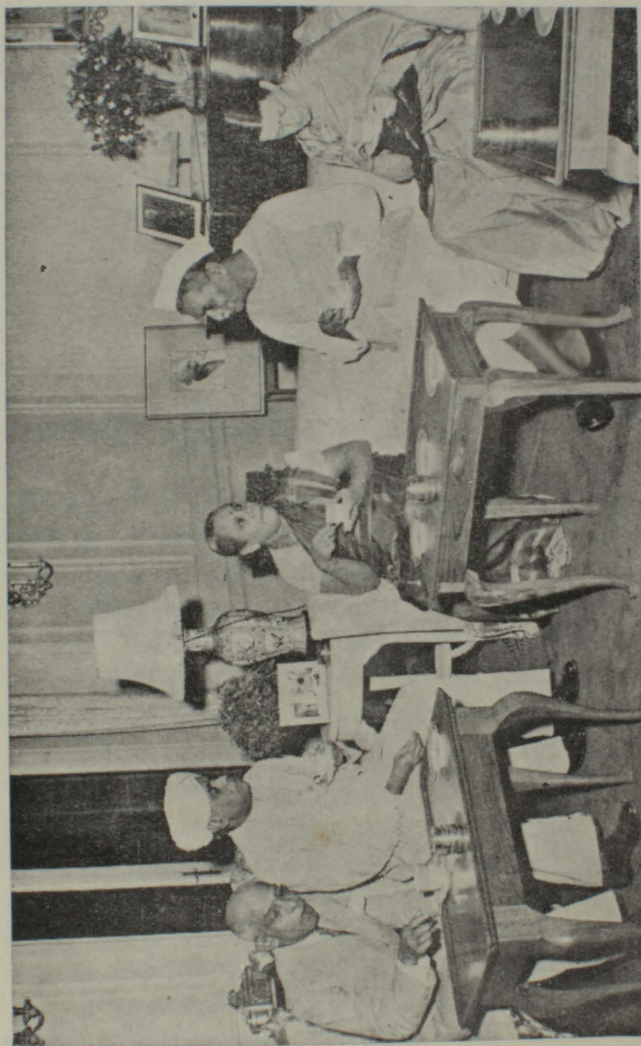

WITH NEHRUJI

AT A RECEPTION AT THE CEYLON - HIGH COMMISSION IN INDIA

MR. & MRS. NATESAN

WITH RAJÉNDRA PRASAD.

ஈழம் கண்ட இலக்கிய கலாநிதி

செல்வி யோகார்பிகை கனகசபை M. A., அதிபர், இராமநாதன் கல்லூரி

அன்று மேகங்கள் குமுறின. கதிரவன் ஒளி குன்றியது. இயற்கை அன்னை யும் ஈழத் தாயும் தமிழன்னை தன் அருஞ் சேயை அமரனாக்கிக் கொண்டாளென்பதை அறிந்து துயருற்றனர். வையத்துள் வாழ்வாங்கு வாழ்பவன் வான் உறை தெய்வத் துள் வைக்கப்படும் என்னும் பொய்யா மொழியை நினைந்து தம் துயர் நீக்கினர்; துன்பம் துடைத்தனர். மண்ணவர் கண் மழை பொழிந்தனர். வானவர் வரவேற் புரைத்தனர். தமிழினத்தார் அஞ்சலி செய்தனர். பிற இனத்தவர் புகழ்கூறி அன் னரின் புனித யாத்திரைக்கு ஆவன புரிந்தனர்.

பழம் பிறப்பிலே புரிந்த புண்ணிய வசத்தால் பேரறிவும் நல்லொழுக்கமும் தெய்வீக அருளும் வாய்க்கப்பெற்று வையத்தை வாழ்விக்க வந்த மகான் கல்வித் தொண்டால் உலகை உயர்த்த உதித்தனர். குருகுல பரம்பரையினில், அமரராகிய உயர்திரு சுப்பையா நடேசன் அவர்கள் சைவ சித்தாந்த ஞானமும் உலகியல் ஞானமும் ஒருங்கே அமையப்பெற்று தமிழ் இலக்கிய வளர்ச்சிக்கும், கலை, கலாச்சா ரம் ஆதியனவற்றிற்கும் புத்துயிர் ஊட்டுவதோடு நின்றவிடாது சமய வளர்ச்சிக்கும் தமிழ் மக்களின் நல் வாழ்விற்கும் அருந்தொண்டாற்றினார். அறிவுக் களஞ்சியமும் அன்பின் இருப்பிடமும் ஆற்றலின் தீரனுமாகத் தோன்றிய இவர் இராமநாத வள்ள லாரின் கலைக்கூடத்தின் பிரதம சிற்பியாகவமர்ந்து வள்ளலின் எண்ணங்களிடேற இன்புடன் பணிபுரிந்தார். இவர் பா வன்மையும் நாவன்மையுமறிந்த தமிழ்கூறும் நல்லுலகம் இவரைத் தலைவராகக் கொண்டு அனேக தமிழ்ச் சங்கங்களை யியக்குவா ராயினர். சைவமும் தமிழும் தளைத்தோங்க, தமிழன்னையின் தனிப்பெருங் குழந்தை யாய்த் தோன்றிய இவர் மதுரைக் கணக்காயர் போன்று மதுரைத் தமிழ்ச் சங்கத் தின் தலைமைப் பீடம் தாங்கித் தமிழ் மணம் பாரெல்லாம் பரவச் செய்தார். பரந்த மனப்பான்மையும், பரம பத்தியும், பகுத்தறிவும் கொண்ட இவர் பரமேஸ்வரக் கல்லூரியின் அதிபராக அமர்ந்தகாலை சேர் பொன். இராமநாதனவர்களால் மருகனாக ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டு மாது நல்லாளாகிய சிவகாம சுந்தரி அவர்களின் அருந் துணைவராக விளங்கினார்.

இவர் தம் மாமனாரின் அடிச்சுவடுபற்றி இலங்கை அரசியற்றுகையில் இறங் கினார். இலங்கையின் இலவசக் கல்வி முதல் பல்கலைக் கழக நிறுவனம் வரையுள்ள அனேக கல்விக் கமிஷன்களில் அங்கம் வகித்து இலங்கையின் கல்வித்துறையில் அளப்பரிய சேவை செய்தார். ஈழத் திருநாட்டினுக்கோர் தமிழ்ப் பல்கலைக் கழக மொன்றினை நிறுவவேண்டும் என்னும் பேரவா அவரின் மாண்புறு சிந்தையில் மலர்ந்திருந்தது. கடைசிவரை கல்வித் தொண்டினுக்காகவே கண்ணும் கருத்துமாக உழைத்த அன்னாரின் சேவைகளைப் போற்றி அவரின் ஆற்றலையும், அவர் அதிப ராகப் புரிந்த அரும் செயலிலக்கணங்களையும் பின்பற்றுவவர்கள் திறம்படச் சேவை செய்யும் அதிபராவர் என்பது திண்ணம். கலாசாலை ஆசிரியர், அதிபர் ஆதியோர் களின் கடமைகள் உரிமைகள் யாவை யென யாவருமறியப் போதித்ததுமல்லாமல் நடைமுறையில் செயற்படுத்தி எடுத்துக்காட்டாகவும் விளங்கினார், இவரின் அருஞ் சேவையை ஆசிரியருலகம் என்றென்றும் மறவாதிருக்கக் கடமைப்பட்டுள்ளது.

நீதிநெறி வல்லுனராகிய இவர் சட்டசபை முதல் பாராளுமன்றம்வரை மக்கள் பிரதிநிதியாக இலங்கை அரசியலிற் பங்குகொண்டு இலங்கை மக்களின் நல்வாழ்விற் காகவும் சிறப்பாகத் தமிழினத்தின் பாதுகாப்பினுக்காகவும் உயர்ந்த சேவை புரிந்த இவர் சிறந்த அமைச்சராகவும் அரசியல் நூலியாகவும் விளங்கி னார். அரசு நீதியை அச்சமிலாது அறவளி நின்று அன்புடன் கூறிய அருஞ்சொற் றார். பெருக்கை கேட்ட மாற்றலரும் மனம் கசிந்து அறநெறி வாழ முற்பட்டனர். பதவி துறப்பினும் அறநெறி வழுவாது இவர் புரிந்த மந்திரிச் சேவையையும் இராச தந் திரப் பான்மையையும் வியந்தேற்ற ஆளும் கட்சியினர் இவருக்கு மேற்சபையில் இடமளித்து வரவேற்றனர். ஆங்கும் இவரின் அறவழித் தொண்டும் உண்மைக் கும் உரிமைக்கும் வாதாடும் வாக்குச் சிறப்பைக் கண்ட அனைவரும் பெருமிதம் கொண்டு போற்றிப் புகழ்ந்தனர். அரசியல் துறையிலும் அரும்பணி செய்து, பெறுதற்கரிய மானிடப் பிறவியின் பேற்றினால் அரசனெனவேயிருந்து அமரருல கெய்தினர். பூதவுடலைப் போக்கிப் புகழுடம்பைப் பெற்றார்.

இலக்கியத்துறையில் ஓப்பாரும் மிக்காருமில்லாது தனிப் பெரும் தகைமையுடன் விளங்கிய இவர் அமிழ்திலினிய சொற்கிளவியாகிய ஓளவைப் பாட்டியின் கூற்றினை மெய்ப்பிக்கவென வெண்பாப்பாடலே கற்பவர் மனதில் மிகவெழுதிற் பதியுமெனக் காட்ட வெண்ணிப் போலும் “சகுந்தலை வெண்பா” என்னும் நூலை யாத்து வட மொழி கண்ட நல்லிலக்கியத்தினைத் தமிழுலகினுக்குத் தந்தார். ஆசிரியர் “டிக்வின்ஸி கூறியதுபோல் அறிவிலக்கியம் (Literature of Knowledgs) ஆற்றல் இலக்கியம் (Literature of Power) என்னும் இருவகை இலக்கிய இயல்புகளையும் ஒன்றுகூட்டித் திகழும் பொய்யாமொழிக் கொப்ப கவினுறு காப்பியங்களியற்றிக் கற்போர் கேட் போர் களிப்புறச் செய்தார். இவரின் இலக்கிய ஆற்றலைக் கண்ணுற்ற இலங்கைப் பல்கலைக் கழகத்தார் இலக்கிய கலாநிதி என்னும் கௌரவப் பட்டத்தினைத் தந்து பாராட்டி மகிழ்வெய்தினர்.

தாம் பெற்ற இன்பம் பெறுக இவ்வையகம் என்னும் பெருநோக்கால், ஆத்மீக பெருவாழ்வினுக்கு வழி காட்ட வென மணி வாசகர் சைவத்தினுக்குத் தந்த அரும் பொக்கிஷமாகிய திரு வாசகத்தினுக்கு ஆராய்ச்சியுடன் கூடிய விளக்கவுரை விசேடவுரையுடன் வெளியிடவேண்டுமென விளைந்து விளை யாற்றுங்கால் விதியின் விளையாட்டால் எடுத்தவினை இனிது முற்றுப்பெறுமுன் தமது அறுபத்தொன்பதாம் வயதினில் இயற்கையெய்திய இவரைத் தமிழ்கூறும் நல்லுலகென்றும் மறக்கவே முடியாது. அன்றாின் அருஞ்சேவைகட்கு எம்மால் செய் யக்கூடிய கைமாறுதானுமில்லை. ஆதலினால் பெறுதற்கரிய பெரும்பேறு பெற்றவர் பிறவிப் பெருங்கடலைத் தாண்டிவிட்டார், இன்ப வடிவினனாகிய இறைவனின் திருப் பாதங்களைக் கண்டடைந்து விட்டார் என வாழ்த்தி வணங்குவோமாக.

அன்றர் அமரனாகி இன்றுடன் ஓர் ஆண்டு காலமாகின்றது. இதனை நினைக் கும்பொழுது ‘நேற்றிருந்தார் இன்றில்லை’ என்னும் நிலையே நினைவினுக்குத் தோன்று இறைஞ்சுகின்றோம்.

வாழ்க தமிழ் மொழி, வாழ்க பெருந்தகை,

PERSONAL GLIMPSES

MRS. N. P. PILLAI, M. A.

Emeritus Principal of Ramanathan College (1944 — 1956)

Born in a distinguished saivite family in Tanjore—the seat of Tamil art and culture — Mr. Natesan maintained throughout his life that love and devotion to Tamil Language which he inbibed from childhood at the feet of his grandfather. Many would have wondered how a man so distinguished — a graduate at the age of 19, a law graduate at the age of 21, a city Father at 23—happened to adopt Ceylon as his permanent home, though he had many chances to distinguish himself in his own country. There is only one answer to it. It might have been predestined.

Mr. Natesan's grandfather was an eminent scholar in the court of the Raja of Tanjore and was a guide to many seekers after spiritual knowledge. His understanding of Tamil grammar was so profound that he was known in the court and in the learned circles as 'Ilakkanam Ramasamy Pillai.' Many famous men were his disciples. Edward Carpenter in his book, "A visit to a Gnani" perpetuates his eminence. Sir P. Ramanathan and Sir P. Arunachalam were his disciples from Ceylon. It was in one of the visits of Sir P. Ramanathan to his spiritual Guru that Sir P. Ramanathan happened to meet the small boy who was destined to be his son-in-law. Seeing the boy playing near his grandfather Sir P. Ramanathan was attracted by him. He asked him what his name was. The boy promptly answered "Natesan." His grandfather was surprised and told Sir P. Ramanathan that his name was 'Naganathan' and not 'Natesan'. Sir P. Ramanathan then begged his Guru to allow the boy to retain the name 'Natesan'—a name he seemed to have a great fancy for. Thus from that day onwards Naganathan was rechristened Natesan. This very same Sir P. Ramanathan who decided his name to be Natesan was to give him later a Sivakamasundari.

As the grandson of "Ilakkanam" Ramasamy Pillai, Mr. Natesan inbibed a great love for Tamil Language and enriched his

knowledge by hard reading and research. He used to say that Tamil Language was his life blood. In the even tenor of his life he was a man of calm and placid temperament. But when he heard anything said against that sweet language, his face would redden, tongue would quiver, excitement would rise high till vehement utterances would pour forth in defence of that language. He could quote without a stop long passages from Tholkapiam, Silapadikaram and several other Tamil classics. Poems, speeches and writings came to him with the least effort. The South Indian scholars, the University of Madras and Annamalai recognised his deep knowledge of Tamil Literature and in recognition of his worth invited him to deliver inaugural and memorial lectures at the universities. His last composition "Sakunthalai Venba" was released at a function in the Annamalai University presided over by Sir C. P. Ramasamy Iyer.

He was a staunch adherent to his principles. He never wavered in his beliefs. He was an old member of the U N. P. and no allurements could make him leave that party and join others, however forcible the advocates of other parties were. Criticisms were many that were hurled against him, failures were many that he had to face, humiliation was much that he had to suffer—still he stuck to his party and at the same time did not yield to that party when it came to a question of his own mother tongue. When his language was not given its due place by the Government he unhesitatingly gave up the Ministership and returned to Jaffna as a hero—a true son of mother Tamil.

Mr. Natesan was the manager of several institutions and would undergo any hardship to get any legitimate favour granted to any of the teachers in the schools under his management. He was accessible to all. As a principal, as a member of Parliament, as a Minister, as a member of the Senate, as a member of the University court, whatever position he adorned, he was the same, simple, sincere friend to all. He would generally greet his visitors, patiently listen to their stories of weal or woe and would readily give a hand of help when needed. He rarely said 'no'. So much so, he was endearingly given the sobriquet 'yes Natesan'.

by his friends. Not only did he say 'yes', but very truly and sincerely worked up to fulfil his 'yes'. Some times such an 'yes' would entail a special trip to Colombo. He helped one and all in spite of old political or any other differences and he was too great a man to harbour any kind of animosities. His saintly detachment and his instinctual forgiving nature were often mistaken for a lack of practical sense and an ignorance of the complexities of human nature. But Mr. Natesan knew everything but said little. His last trip to Colombo on the 7th of January 1965 was on a helping the other mission and his last journey indeed symbolised his life itself. Duty first even at the cost of personal sacrifice. Only his last remains returned home on the 15th January for Jaffna to be made richer with this great man's dust

No account of his life will be complete without a reference to his inordinate affection and devotion to his wife. He married her by breaking age old orthodox tradition of his family where his grandfather would not yield to his wishes, he sought the blessings of the Presiding diety of Thiruchendoor. He said he had a pleasing vision then blessing him in his marriage. He considered a particular room in Sivanadi, Kodaikanal where his engagement took place, as a hallowed one. Those who have moved with the couple closely have felt great admiration for the care and devotion he showed towards his wife.

During the last four months when Mrs. Natesan was bed ridden and helpless, he looked after her alone, combining the duties of a mother, a sister, a nurse, a husband — all in one. It looked as if he existed first for her sake. For, exactly after four months after her demise he followed her. During the four months of his life without her he lived in a world of dreams where Sundari was the main theme

With Mr. Natesan's death many teachers lost a sincere champion of their cause, many politicians lost a wise counsellor. Many scholars lost a learned guide. Many lost a sincere friend and Ramanathan College lost her affectionate guardian and devoted trustee

AN APPRECIATION

S. SIVAPATHASUNDRAM Esq., M. A. (Cantab)

Principal, Parameshvara College.

"Parameshvara College was founded to bring within reach of Tamil boys the blessings of a sound education which combines the best of British learning with the wisdom of the sages of India and the classics of its literature in Tamil and Samiskritham," wrote Sir Ponnambalam Ramanathan. If any one ever embodied the ideal in his person Mr. Natesan did. At Parameshvara College, he was primarily the symbol.

To the very large circle of friends who knew him well, he was much more than a symbol. The impression he created in their hearts and minds was one of largeness, of strength, of peace.

It was impossible to imagine Mr. Natesan flurried or ill-tempered. It just couldn't happen. His patience seemed inexhaustible. He sat watched and listened and went on sitting, watching and listening. Fools and even knaves appeared to thrive in his presence. Some of them even believed they did and invariably they believed wrong.

The appearance of phlegm was most deceptive. He was alive and glowing all the time. His perception of men and matters was devastatingly acute.

Mr. Natesan never compromised the integrity of his personality or its aims. He always had his own way while remaining unobtrusive and dignified to the end.

He represented generations of culture and many years of stern self-discipline. He was a tribute to the best in the Hindu tradition and a boon to those who knew him.

தமிழ்ச் சான்றோன் திரு. நடேசபிள்ளை

திரு. ச. அம்பிகைபாகன், B. A.,
அதிபர், வைத்தீஸ்வர வித்தியாலயம்

செனட்டர் டாக்டர் சு. நடேசபிள்ளை நம்மைவிட்டுப் பிரிந்து ஓராண்டாகிறது. இவ்வோராண்டுக்குள் அவர்கள் பிரிவால் தமிழ்க் கலாச்சார வளர்ச்சிக்கும், சைவ சமய விருத்திக்கும் ஏற்பட்ட நட்டத்தை நாம் நன்கு உணரக்கூடியதாக இருக்கிறது. அவர்களுடைய இடத்தை நிரப்புவதற்கு ஒருவரைக் காண்பது அரிதென்பதும் புலப்படுகிறது.

திரு. நடேசபிள்ளை அவர்கள் வாழ்க்கையை உற்றுநோக்கும்போது ஞானப் பிரகாச முனிவர், ஆறுமுகநாவலர், இலக்கணம் முத்துக்குமாரசுவாமித் தம்பிரான் போன்றோர் தாய்நாட்டுக்குச் செய்த சேவைக்குப் பிரதியுபகாரமாக ஈழநாட்டுக்குச் சேவை செய்வதற்கென்றே வந்தவர்போல் பிள்ளையவர்கள் விளங்கினார்.

திரு. நடேசபிள்ளையவர்கள் குடும்பத்துக்கும் ஈழநாட்டுப் பெரியார்களான சேர். முத்துக்குமாரசுவாமி, சேர். பொன். இராமநாதன், சேர். பொன். அருணாசலம் என்பவர்களுக்கும் நெருங்கிய தொடர்பிருந்தது. பிள்ளையவர்களின் தாய்வழிப் பாட்டனான அருள்பரானந்தசுவாமிகள் என்னும் இலக்கணம் இராமசாமிப்பிள்ளை அவர்களே சேர். பொன். இராமநாதனுக்கும், சேர். பொன். அருணாசலத்துக்கும் ஞான குருவாய் அமைந்து அவர்கள் வாழ்க்கையில் ஒரு திருப்பத்தை ஏற்படுத்தியவர். இவரைப்பற்றிய விபரங்களை அறிய விரும்புவோர் 'எட்வேட் காப்பென்ரர்' என்னும் ஆங்கில ஆசிரியர் தாம் இவரைத் தரிசித்தது பற்றி (A Visit to a Gnani) எழுதிய நூலை வாசிக்க வேண்டும்.

ஒருமுறை தமக்கு 'நடேசபிள்ளை' என்னும் பெயர் ஏற்பட்ட ருசிகரமான வரலாற்றை அவர்களே எமக்குக் கூறினார். தமக்குப் பெற்றோர் வைத்த பெயர் நாகநாதன் என்பதாம். ஒருமுறை சேர். பொன். இராமநாதன் தாம் சிறுவனாக விருக்கும் பொழுது தமது வீட்டுக்கு வந்ததாகவும், அப்பொழுது தம்மைக் கண்டதும், "நடேசன் இங்கே வா" என்றழைத்ததாகவும், அதனால் அன்று தொடக்கம் தமக்கு அவர் கொடுத்த பெயரே நிலைத்து விட்டதாகவும் கூறினார்.

திரு. நடேசபிள்ளையவர்கள் தமது ஆரம்பக் கல்வியைத் தாம் பிறந்த ஊராகிய தஞ்சையிலும், உயர்தரக் கல்வியைத் திருச்சிராப்பள்ளியிலுள்ள சென். யோசேப் கல்லூரியிலும் பெற்றார். பின்னர் சட்டக் கல்லூரியிற் படித்து பி. எல். பரீட்சையிற் சித்தியெய்தினார். இதைத் தொடர்ந்து சிலகாலம் தஞ்சையில் வழக்கறிஞராகக் கடமையாற்றினார்.

பிள்ளையவர்கள் குடும்பம் தமிழ்க் கல்வியிலும், சமயக் கல்வியிலும் சிறந்து விளங்கியது. இதனாலும் முத்துக்கிருஷ்ண பரமகம்சர் என்னும் பெரியாரின் தொடர்பினாலும் மாணவனாகவிருந்த காலத்திலேயே சமய ஆராய்ச்சியிலும், சாதனையிலும் ஈடுபட்டார். இதனால் இலங்கைக்கு வருமுன்னரே தமிழ்த்துறையிலும், சமயத்துறையிலும் ஓர் உயர்ந்த நிலையை அடைந்திருந்தார்.

இலங்கை வருதல்

இப்படியிருக்கையில் 1923-ம் ஆண்டில் சேர். பொன். இராமநாதரின் அழைப்பின்பேரில், பரமேஸ்வரக் கல்லூரியில் ஆசிரியராகக் கடமையாற்றும்பொருட்டு இலங்கைக்கு வந்தார். சிறிது காலத்துக்குள் அக்கல்லூரிக்கு அதிபரானார். அக்காலத்தில்தான் சேர். பொன். இராமநாதன் மகன் சிவகாமசுந்தரிக்கும் இவருக்கும் விவாகம் நடைபெற்றது. தம்முடைய விவாகம் தனிச் சிறப்புடையதென்று பிள்ளையவர்கள் அடிக்கடி கூறுவார். பெண்ணின் தாயார் ஓர் அவுஸ்திரேலிய மாதூ; தகப்பனார் ஓர் இலங்கைத் தமிழர்; பெண் பிறந்தது லண்டனில்; தாம் ஓர் இந்தியத் தமிழர். இப்படிப் பலவேறு இடங்களைச் சேர்ந்தவர்களை ஒன்றுகூட்டிய திருவருளின் சிறப்பை வியந்து கூறுவார். இவர்களின் திருமணத்தை உற்று நோக்கும்போது பின்வரும் குறுந்தொகைப் பாடல் ஞாபகத்துக்கு வரும்.

“யாயும் ஞாயும் யார் ஆகியரோ
எந்தையும் உந்தையும் எம்முறைக் கேளிர்
யானும் நீயும் எவ்வழி அறிதும்
செம்புலப் பெயல் நீர்போல்
அன்புடை நெஞ்சம் தாம் கலந்தனவே”

அரசியல் வாழ்வு

1931-ம் ஆண்டில் டொனமூர்த் திட்டம் நடைமுறைக்கு வந்து தேர்தல் நடைபெற்றபோது, யாழ்ப்பாணத் தமிழர் அத்தேர்தலைப் பகிஷ்கரித்தனர். பின்னர் தேர்தல் நடைபெற்றபோது காங்கேசன்துறைப் பகுதிக்கு அங்கத்தவராகத் தெரிவு செய்யப்பட்டார். இதோடு அவர்கள் அரசியல் வாழ்வு தொடங்கியது. அரசியல் வாழ்வில் அவரை ஈடுபடுத்துவதற்கு முக்கிய காரணராயிருந்தவர் லேடி இராமநாதன் அவர்களே. தமது கணவர் ஐம்பதாண்டுகளுக்கு மேலாகச் செய்துவந்த தொண்டை அவருடைய மருமகனார் தொடர்ந்து செய்ய வேண்டுமென்று விரும்பினார்.

அரசாங்க சபையிற் கல்வி சம்பந்தமான நிர்வாக சபையில் அங்கத்தவராயிருந்து சிறந்த தொண்டாற்றினார். திரு. சி. டபிள்யூ. கன்னங்கரா தலைமையில் நியமிக்கப்பட்ட கல்வி விசாரணைச் சபையில் அங்கத்தவராக விருந்து, இலங்கையில் இலவசக் கல்வி நடைமுறைக்கு வருவதற்குப் பேருதவி புரிந்தார்.

இதைத் தொடர்ந்து கல்வி சம்பந்தமான பல சபைகளில் கடமையாற்றியுள்ளார். இலங்கைச் சர்வகலாசாலையோடு ஆரம்பகாலம் தொடக்கம் நெருங்கிய தொடர்பு வைத்திருந்தார். சர்வகலாசாலை வெளியிட்ட இலங்கைச் சரித்திரநூலுக்கு கட்டுரைகள் வழங்கியுள்ளார். ஆரிய திராவிட பாஷாபிவிருத்திச் சங்கத்தோடு நெருங்கிய தொடர்பு வைத்து, அதன் வளர்ச்சிக்கு உதவிபுரிந்தார். 1963-ம் ஆண்டில் நிறுவப்பட்ட கல்வி விசாரணைச் சபையிலும் அங்கத்தவராக விருந்து தமிழ்ப் பேசும் மக்களின் மொழி உரிமைகளைப் பாதுகாத்ததற்கு அரும்பாடுபட்டார்.

இவர்கள் யு. என். பி. அரசாங்கத்தில் அமைச்சராகச் சில காலம் கடமையாற்றினார். யு. என். பி. அரசாங்கம் தனது மொழிக் கொள்கையை மாற்றியதும் அந்த அரசாங்கத்திலிருந்து விலகிக் கொண்டார். அப்படி விலகும்போது இவர்கள் ஆற்றிய சொற்பொழிவு சரித்திரப் பிரசித்தி பெற்றதாய் விளங்குகிறது.

கலாநிலையத் தொடர்பு

கலைப்புலவர் நவரத்தினம் அவர்கள் முயற்சியால் ஆரம்பிக்கப்பட்ட கலாநிலையம் தமிழ் வளர்ச்சிக்குப் பதினைந்து ஆண்டுகளுக்குமேல் அருந் தொண்டாற்றியது. இந்நிலையச் சார்பில் வாரந்தோறும் இலக்கியச் சொற்பொழிவுகளும், இலக்கிய வகுப்புகளும் நடைபெற்றன. இக்கலாநிலையத்துக்கு ஆரம்பமுதல் திரு. நடேசபிள்ளை அவர்களே தலைவராக விருந்தார். முத்தமிழ்க் காப்பியமான சிலப்பதிகாரத்தில் பிள்ளை அவர்களுக்கு நல்ல பயிற்சியிருந்தது. இதனை அவர்கள் கலாநிலையத்தில் நடாத்திய சிலப்பதிகார வகுப்பிலிருந்து அறியக்கூடியதாக விருந்தது. எத்தனையோ தமிழ்நாட்டு, ஈழநாட்டு அறிஞர்கள் பிள்ளை அவர்கள் தலைமையில் கலாநிலையச் சார்பில் சொற்பொழிவுகள் நிகழ்த்தினர்.

திரு. நடேசபிள்ளை சேவைகளுக்கெல்லாம் சிகரமாக, யாழ்ப்பாணத்தில் 1951-ல் நடைபெற்ற தமிழ் விழா திகழ்ந்தது இவ்விழாவுக்கு வரவேற்புச் சபைத் தலைவராகவிருந்து, விழாவைச் சிறப்புற நடாத்துவதற்குப் பேருதவிபுரிந்தனர். தமிழ்நாட்டிலிருந்தும், ஈழநாட்டின் பல பாகங்களிலிருந்தும் வந்த நூற்றுக் கணக்கான விருந்தினர், இராமநாதன் கல்லூரியிலும், பரமேஸ்வரக் கல்லூரியிலும் தங்குவதற்கு வசதி செய்து கொடுத்தனர். இவ்விழாவின் சிறப்புகளை “கல்கி” அவர்கள் “தெய்வதரிசனம்” என்னும் நூலில் விரிவாக எழுதியுள்ளார். திரு. நடேசபிள்ளையின் வரவேற்புரையைப் பற்றி அவர் கூறியிருப்பது பின்வருமாறு:— “தூய செந்தமிழ்ச் சொற்களைக் கொண்டு இலக்கண வழுவில்லாத வாக்கியங்களை அமைத்து திரு. எஸ். நடேசன் அவர்கள் நிகழ்த்திய வரவேற்புரை அழகிய நல் முத்துக்களைக் கொண்டு யாத்துத் தமிழ் அன்னைக்குச் சூட்டிய ஆரமாக மிளிர்ந்தது.”

சிறந்த கவிஞன்

திரு. நடேசபிள்ளையவர்கள் பல கட்டுரைகளையும், தனிப் பாடல்களையும், “சகுந்தலை வெண்பா” என்னும் நூலையும் ஆக்கியுள்ளார். இவற்றிலெல்லாம் அவர்களுடைய ஆழ்ந்த புலமை பிரதிபலிக்கிறது. ஒரு கூட்டத்திற் பேசும்போது பின்வருமாறு கூறினார்: “நான் எந்தக் கடுமையான தமிழ் இலக்கியத்தை முதன் முறை படித்தாலும், அது எனக்குப் புதிதாகத் தோன்றுவதில்லை. திருப்பிப் படிக்கிற மாதிரிக் காணப்படுகிறது.” இதைத்தான் பூர்வீக வாசனையென்றும்,

“ஒருமைக் கண்தான் கற்றகல்வி ஒருவற்கு,
எழுமையும் ஏமாப்புடைத்து”

என்றும் கூறப்படுவது போலும்.

“சகுந்தலை வெண்பா” அண்ணாமலைச் சர்வகலாசாலையில் டாக்டர் சி. பி. இராமசாமிநாயர் தலைமையில் அரங்கேற்றப்பட்டபோது தலைவரும், பேராசிரியர் மீனாட்சிசுந்தரனார் போன்ற அறிஞரும் அந்நூலின் திறத்தைப் பாராட்டிப் பேசினர். கம்பன் எப்படி சடையப்பவள்ளலையும், புகழேந்தி எப்படி சந்திரன் சுவர்க்கியையும் வைக்க வேண்டிய விடங்களில் வைத்தனரோ, அதேபோல் தம்மை மருகராக்கிச் சிறப்பித்த இராமநாதவள்ளலை “சகுந்தலை வெண்பா” வில் வைத்துள்ளார்கள். அவர்கள் இராமநாதவள்ளலின் சிறப்பைக் கூறும் வெண்பா பின்வருமாறு:—

“ திரையோதஞ் சூழ்ந் தொலிக்குந் தென்னிலங்கை காக்கும்
 துரை ராமநாதன் கீர்த்தி — பரவும்
 புலமெல்லாம் சென்றதே பூமடந்தை போற்றும்
 குலமன்னன் தண்ணளிச் சேங்கோல் ”

சமயத் தொண்டு

திரு. நடேசபிள்ளையவர்களுக்கு இந்திய தத்துவ சாத்திரத்தில், சிறப்பாகச் சைவ சித்தாந்த சாத்திரத்தில், நிரம்பிய புலமையிருந்தது இந்தப் புலமையோடு சமய உண்மைகளை ஓரளவு அநுபூதி மூலமும் உணர்ந்திருந்தார். இதனாலேயே அவர்களுடைய சமயச் சொற்பொழிவுகளுக்குத் தனிச் சிறப்பிருந்தது. சென்னைச் சைவ சித்தாந்த சமாஜு பொன் விழாவுக்கும் அதற்குமுன் நடைபெற்ற ஆண்டு விழாவுக்கும் தலைமை வகிக்கும்பேறு இவர்களுக்குக் கிடைத்தது.

இராமநாதன் பல்கலைக் கழகம்

அவர்களுடைய கடைசிக் காலத்தில் இராமநாதன் கல்லூரியையும், பரமேஸ் வரக் கல்லூரியையும் அவற்றுக்கு இராமநாத வள்ளல் வழங்கிய சொத்துக்களையும் சேர்த்து ஒரு பல்கலைக் கழகம் தாபிக்கும் முயற்சியில் ஈடுபட்டிருந்தார். சென்ற அரசாங்கம் கொள்கையளவில் இப்பல்கலைக் கழகத்தைத் தாபிப்பதை ஏற்று அடையாள மானியமும் வழங்கியது. நமது துரதிஷ்டத்தினால் இது செயல் முறையில் வருமுன் திரு. நடேசபிள்ளையவர்கள் மறைந்து விட்டார். இப்பல்கலைக் கழகத்தை நிறுவச் செய்வதே நாம் திரு நடேசபிள்ளையவர்களுக்கு ஏற்படுத்தக் கூடிய ரூபகச் சின்னமாகும்.

இராகம் :- யெதுகுலகம்போதி.

தாளம் :- ஆதி.

பல்லவி

அஞ்ச வேண்டாம் நீ நெஞ்சமே ஒன்றுக்கும்
 அஞ்ச வேண்டாம் நீ நெஞ்சமே.

அனு பல்லவி

தஞ்ச மென்றவருக்கு சதுர் விதவரங்களைத்
 தந்து காத்திடச் செந்துர் சண்முகன் இருக்கையில்,

சரணம்

(அஞ்ச வேண்டாம்)

வடிவேலுடன் வீரவாகு கோஷ்டிகள் குழ
 வள்விக் குஞ்சரியிரு பாலும் இனிதில் ஏக
 அடியார் கட்டுகொரு துன்பம் அணுகாமலே காக்க
 ஆறுமுக அண்ணலான் அன்டை இருக்கையில்.

(அஞ்ச வேண்டாம்)

பாராட்டு

திரு சி. சுவாமிநாதன்

இளைப்பாறிய அதிபர், சைவ ஆசிரியர் கலாசாலை, திருநெல்வேலி.

கலாநிதி சு நடேசபிள்ளை அவர்கள் மறைந்து—சிவபதமடைந்து—ஓராண்டு ஆகிறது. அன்று அச்செய்தி கேட்டுத் திடுக்கிட்டோம், அதிர்ச்சியடைந்தோம். இனையும் அவர்கள் மறைவால் ஏற்பட்டதுயரம் மாறுவதாக இல்லை. என்றுதான் மாறுமோ? பல துறைகளிலும் ஓர் எடுத்துக்காட்டாக வாழ்ந்த பெருந்தகையார் திரு. நடேசனார் இன்று இல்லை என்று எண்ணும்போது யாழ்ப்பாணத்திலே தமிழக்டாக, தமிழ்ப் பண்பாட்டிற்காக, சைவத்திற்காக, சைவ ஆசாரங்கட்காக வாழ்கின்ற வர் யாரும் இருக்கின்றாரோ என ஏங்க வேண்டியிருக்கிறது.

உலகம் மாறுகிறது, எங்கெல்லாம் ஓடுகிறது. மக்களும் ஏதேதோ பேசுகிறார்கள். தலைவர்களுக்குப் பஞ்சமில்லை, எல்லாரும் தலைவர்களே, எல்லாரும் இந்நாட்டு மன்னர்கள்தான். இந்தப் போக்கிலே உலகம் உள்ளவரை நிலைக்கக்கூடிய அறச் செயல்களை ஆற்றும் சான்றோரைக் காண்பது அரிது. அங்கு ஒருவர் இங்கு ஒருவராக இருக்கலாம். உண்மையான தலைவர்கள் வாழ்நாள் முழுவதும் தலைவர்களாகவே இருக்கிறார்கள் ஏன்? அவர்கள் மறைந்த பின்னரும் தலைவர்கள்தான். இன்றும் யாழ்ப்பாணத்திலே தமிழை, தமிழ்ப் பண்பாட்டை, சைவத்தை, சைவ சமய ஆசார வாழ்க்கையை நினைக்கும்போது திரு. நடேசனைத்தான் எண்ணுகின்றோம். அவர்களடைய தமிழ் அறிவையும் சைவசித்தாந்த அறிவையும் அரசியல் அறிவையும் ஈழமும் பாரதமும் போற்றியதை நாடறியும். யாழ்ப்பாணம் பரமேஸ்வரக் கல்லூரியில் நடைபெற்ற தமிழ் விழாவை மறக்க முடியுமா? சென்னைப் பல்கலைக் கழகத்திலும் தென்னிந்தியாவில் நடைபெற்ற சைவ சிந்தாந்த மகாநாடுகளிலும் அவர்கள் ஆற்றிய சொற்பொழிவுகளைக் கேட்டு அங்குள்ளவர்கள் பாராட்டினார்கள். அதை நாம் அறிவோம்.

தமிழறிஞர்க்கு உள்ள தமிழ்ப் பற்றுக்கும் மற்றவர்க்கு உள்ள தமிழ்ப் பற்றுக்கும் வேறுபாடு இல்லாமல் இல்லை. பின்னது போலியாகலாம் முன்னது போலியாவதற்கு இடமில்லை ஏனென்றால் தமிழறிஞர்க்குத் தமிழை வாழத் தெரியும். அப்படி வாழ்ந்தார்கள் திரு. நடேசனார். அவர்களுடைய நடை உடை பேச்சு அனைத்தும் தமிழே.

ஏறத்தாழ இரண்டாண்டிற்கு முன் அண்ணாமலைப் பல்கலைக் கழகத்திலே திரு. நடேசனாரின் சாகுந்தலை வெண்பா பெரும்புலவர்கள் மத்தியிலே அரங்கேற்றப் பட்டது. அந்த அரங்கேற்ற விழாவின்போது ஒருநாள் துணைவேந்தர் டாக்டர் சி. பி. இராமசாமி ஐயர் அவர்களும் இன்னொருநாள் பேராசிரியர் தெ. வா. மீனாட்சுசுந்தரனாரும் தலைமை வகித்தார்கள் என்றும் தமிழ்ப்பேராசிரியர்களும் வடமொழிப் பேராசிரியர்களும் திரு. நடேசனாரின் தமிழாக்கத்தைப் பெரிதும் பாராட்டிப் பேசியதை அறிந்து மகிழ்ந்தோம்.

அரசியல் வாழ்க்கையிலிருந்து ஓய்வு பெற்றபின் யாழ்ப்பாணத்தில் தமிழ்க் கலாச்சாரப் பல்கலைக் கழகம் ஒன்றை அமைக்க வேண்டுமென்று விரும்பினார். அதை மனதில் கொண்டு இராமநாதன் இசைக் கல்லூரி ஒன்றையும் அமைத்து நடைபெற ஒழுங்கு செய்தார். சங்கீதம், நடனம் என்பவை கலாச்சாரப் பல்கலைக் கழகத்துக்கு அங்கமாக அமையவேண்டுமென்பது அவர்களது பேரவாவாகும். அக்கலைகளில் மிக்க ஆர்வமுடையரென்பது நன்கு பழகியவர்கட்கு விளங்கும். கலாச்சாரப் பல்கலைக் கழகத்தை நிறுவிக்க வேண்டிய முயற்சிகளைச் செய்யும்போது சிலர் முட்டுக் கட்டையாக நின்றார்கள். நாவலர் பெருமான் பிறந்து தமிழ் வளர்த்த இப்பூமியிலே தமிழுக்கு ஒரு பல்கலைக் கழகம் என்றபோது அதனை "வேண்டாம்" என்று சொன்னவர்கள் எத்தகையவராக இருப்பார்கள்! மொழிப்பற்று சமயப்பற்று இனப்பற்று இருந்தால்தான் ஒருவர் செய்யுந் தொண்டு சிறக்கும். திரு நடேச னார் இன்று இருந்தால் யாழ்ப்பாணத்தில் பல்கலைக் கழகம் தோன்றும் என்ற நம்பிக்கையோடு இருக்கலாம்.

கலாநிதி நடேசபிள்ளை அவர்களோடு பல ஆண்டுகள் மிக நெருங்கிப் பழகியுள்ளேன். அரசியற் துறையிலும், கல்வித் துறையிலும், சமய, சமூக சேவையிலும் ஒன்றாக உழைத்துள்ளோம். அவர்களைப் போல இனிய பேச்சும், அன்பும், பண்பும், பொறுமையும் உள்ள ஒருவரை நான் வாழ்நாளில் இன்னும் காணவில்லை. அவர்கள் எனக்கும் எனது குடும்பத்துக்கும் செய்த பெரிய உதவிகளை என்றும் மறக்க மாட்டேன். அவர்கள் ஆன்மா சாந்தியடைவதாக.

கடையவ னேயெனைக் கருனை யினுற்கலந்
தாண்டு கொண்ட
விடையவ னேவிட டுடுதிகன் டாய்விறல்
வேங்கை யின்றோம்
உடையவ னேமன்னு முத்தர கோச
மங்கைக் கரசே
சடையவ னேதனந் தேனெம் பிரானென்னைத்
தாங்கிக் கொள்ளே.

NATESAN

AT RAJGHAT

WITH SIR C. V. RAMAN

The late Senator S. Natesan AN APPRECIATION

SAMOOKA JOTHI GATE MUDALIYAR C. THIAGARAJAH, J. P.

The late Mr. S. Natesan was one of the most outstanding men of Jaffna during the last fifty years. Although he was respected in the country as the son-in-law of the late Sir Ponnambalam Ramanathan, his contributions for the progress of the country in general and the Tamil community in particular was considerable and deserve to be better known by the future generations.

As a politician he was a true nationalist who worked for a united Ceylonese nation without in any way sacrificing the interest of the Tamil people. His speeches in the State Council and in Parliament display his intense nationalism on the one hand and his consciousness of the many problems of the Tamil community. As a result of this approach to politics he was respected as a model politician. He was a member of the State Council, a member of Parliament and a member of the Senate. He was for a time Minister of Posts, Telecommunications and Broadcasting. He was Vice-President of the United National Party and severed his connections with this Party after the Keleniya resolution in which the Party accepted "Sinhala Only". His speech on the occasion of his resignation in the House of Representatives is a masterpiece which our future Tamil politicians should read.

Mr. Natesan was one of the country's leading educationalist. He was a successful teacher for many years at Parameshvara College and counts a large number of loyal students, who are today prominently playing their part in various spheres in the country. He was a member of the Special Commission on Education and functioned in this capacity very efficiently. He was a member of the Senate of the University of Ceylon and his contributions to the deliberations of this body led to many reforms in the University. He was Manager of the Ramanathan College, Parameshvara College and the Mahajana College—three leading institutions in Jaffna. Under his guidance these three Colleges developed in many directions. During the last years of his life Mr. Natesan was in the forefront for the establish-

ment of a Hindu Cultural University in Jaffna and worked day and night for its establishment. On his own initiative he founded the Ramanathan Music Academy in order to incorporate it subsequently as a Faculty of Oriental Music in the proposed Hindu Cultural University. He had said so often that the venue of the Hindu Cultural University should be the Ramanathan College and Parameshvara College so that the University may be a fitting memorial to the late Sir Ponnambalam Ramanathan.

Mr. Natesan is a great Tamil Scholar. His discourses on Tamil and Hinduism show his intense scholarship and research. He was one of the best speakers in Tamil and English in Jaffna. His research lectures on Thirukural delivered in the Madras University has been widely acclaimed by Tamil scholars. His Presidential Address at the Saiva Sidhantha Mahanadu had a great impact on all those who were fortunate to be in the audience on that great occasion. His speech from the chair at the meeting convened at the Town Hall on the occasion of a lecture by Professor Arnold Toynbee the world famous historian, will ever be remembered. His contributions at the Tamil Vila which was held at the Parameshvara College is even now ringing in our ears.

Mr. Natesan was also a great historian and his contribution on the History of the Tamils of Ceylon in the University of Ceylon is a piece of first rate writing.

The Tamil speaking people have suffered a great loss in the death of Mr. Natesan. Mr. Natesan was a very religious man who not only preached his religion but practised it at his home at Ramanathan College. He followed a strict routine in the observance of religious rites and duties. During his last years he was engaged in intensive research in Saiva Sidhantha and was involved in writing treatises on the subject. He also organised discussion groups on Saiva Sidhantha where the religious elite of Jaffna assembled and took part in discussion. Till his death these groups were functioning very well.

The Tamil-speaking people have lost in the death of Mr. Natesan an honest politician, a great educationist, a profound scholar and an intense Hindu devotee. May the future generations of our people be inspired by the nobility of this great man.

NATESAN MEMORIES

T. MURUGESAPILLAI Esq., D. R. O., Valikamam-North.

My first contact with the late Senator Dr. Subaiyah Natesan was in 1936. He was member of the State Council representing Kankesanthurai electorate and I was an undergraduate student at St. Joseph's College, Colombo. At the time the Kankesanthurai Constituency consisted of the revenue Divisions of Valikamam-North and Valikamam-East. My desire was to invite Dr. Natesan to deliver a public lecture at my native village of Thunnalai under the auspices of the Thunnalai Aikiya Maha Sabhai. That was a Society doing active Rural reconstruction work in Vadamaradchy Division long before the present day Rural Development Societies came into existence.

As I did not know Dr. Natesan personally, I approached Mr. G. G. Ponnambalam Q. C. who was then Member of the State Council representing Point Pedro electorate, to introduce me to Dr. Natesan. No sooner than I was introduced to him in the Member's Lobby of the State Council building, Dr. Natesan readily accepted my invitation to deliver the lecture. Lady Ramanathan was to give away the prizes to the winners of the oratorical contest at the meeting.

On the day of the public meeting I went to pick up Dr. Natesan and Lady Ramanathan. To my pleasant surprise I found Professor R. P. Sethupillai of Madras University remaining at Ramanathan Aham as a guest of Dr. Natesan. I promptly extended an invitation to Professor Sethupillai also to grace our public meeting at Thunnalai with his presence. He willingly accepted my invitation and accompanied Dr. Natesan and Lady Ramanathan to the meeting.

When we arrived at the meeting, the proceedings had already commenced. The late Mr. S. Periathamby B. A. one of the illustrious and stout hearted sons of Thunnalai and President of the Sabhai, was in the Chair. The Kasinatha Vidiyalayam Hall was full to capacity with a large assembly. As Dr. Natesan and party entered the Hall and moved gracefully along the gangway towards the platform the entire audience stood up and there was spontaneous applause.

Dr. Natesan's speech at this meeting was a learned and memorable one. The presence at this meeting of Professor R. P. Sethupillai was a surprise packet to everyone. At the request of the President, Professor Sethupillai also addressed the meeting. He spoke for over an hour and the audience remained spell-bound. Everyone present at the meeting was happy that they were able to hear the speeches of these two eminent men of sound learning and profound knowledge. Dr. Natesan's speech in the State Council when the Reform Recommendations made by Sir Andrew Caldecott, Governor of Ceylon, in 1939 were debated, and his personal statement in Parliament on 20th January 1956 after he resigned the Ministership of Posts, Information and Broadcasting, will provide to Tamils of future generations much education and more inspiration. These were speeches of the great Tamil Fighter that Dr. Natesan really was.

In 1944 when I came in charge of Valikamam-East Division as D. R. O., the late Dr. Natesan was still member of the State Council for Kankesanthurai electorate of which my Division formed a part. The life of the State Council that came into being at the general election of 1936 was extended by special legislation until 1947 due to the Second World War. Dr. Natesan called on me at my office at Kopay. I took that opportunity to speak to him of the Puttur Tidal Well Irrigation Scheme and the Jaffna Peninsula Lagoon Scheme. He undertook to do everything possible to get these two useful schemes become an accomplished fact. Within two years afterwards these two schemes were inaugurated by Government.

In 1945 the Late Mr. S. W. R. D. Bandaranaike, who was then Minister of Local Government and Health, accompanied by the late Dr. Natesan M. S. C., visited Kopay and inspected the Upparu Lagoon in connection with the inauguration of the lagoon reclamation project. As D. R. O. of the area it was my privilege to receive along with Adigar A. Naganathan of Kopay, on behalf of the local public, the Minister and party and to explain the importance and usefulness of the lagoon scheme. On the day after this Ministerial visit to Kopay, the registration of my marriage took place. At a tea party at the Jaffna Rest House prior to the registration, Dr. Natesan presented me to Mr. S. W. R. D. Bandaranaike

with the words, "Our popular D. R. O. has chosen a Ramanathan College pupil as his bride". Mr. Bandaranaike with his usual guffaws of laughter, greeted me and wishing me a happy married life added. "I am sure that a Ramanathan College Girl will prove to be an ideal wife and noble mother".

While I was D. R. O. in charge of Jaffna Town Division during the period 1952 to 1954, I also served as General Secretary of the Jaffna Library Association. Two Carnivals were organised in 1952 and 1954 in aid of the Jaffna Public Library Building Fund. As General Secretary of the Yarl Vinotha Carnival Committee I met Dr. Natesan. He was then Minister for Posts, Information and Broadcasting. I had gone to interview him and arrange for the carnival opening ceremony to be Broadcast by Radio Ceylon. In his usual suave manner, Dr. Natesan issued the necessary directives to Radio Ceylon and assured us of every encouragement and assistance for the Library Movement at Jaffna.

After my eldest daughter Yogalucksmy became a pupil and hosteler at Ramanathan College in January 1958, I became a frequent visitor to Ramanathan College and to Dr. Natesan. As always, Dr. Natesan remained an amiable host, pleasant conversationalist, a profound Tamil Scholar and an ardent Hindu. A quiet conversation with him was always an intellectual treat.

When I came as D. R. O. Valikamam-North in January 1964, I took up residence in a house in close proximity to Ramanathan College for the convenience of my eight daughters all of whom became day scholars at Ramanathan College. Dr. Natesan was one of the first residents of the Division to greet me. He expressed his delight that I had come in charge of Valikamam-North Division and wished that I should remain in this Division long. He often remarked that he was reminded of Maniagar Muthukumar who was Maniagar Valikamam-North during Sir P. Ramanathan's time.

My meeting Dr. Natesan became almost a daily occurrence at Ramanathan Aham. We talked on literature, philosophy, politics,

History, Economics and Religion. Our discussions always ended with exchange of ideas on Saiva Sidhantham. What an ocean of knowledge Dr. Natesan was.

He remained to his last day a faithful worker for the fulfilment of the ideals of Sir Ponnambalam Ramanathan. The establishment of the Ramanathan University was the subject which received Dr. Natesan's daily attention during the last few years of his existence with us. If that University had become an accomplished fact during Dr. Natesan's lifetime, how smoothly and peacefully would the several million rupees worth of Ramanathan endowments have been transferred to that University Court for administration. The Thousands of rupees of annual income from these landed assets could then have been properly husbanded and utilised for the promotion of the ideals of Sir Ponnambalam Ramanathan—"that the education imparted shall include the Vedas, the Agamas the Dharma Shastras, the Ithihasas, (the epic stories of the Ramayana and Maha Bharatha), the puranas, and the singing of the Thevaram and Thiruvagasam in addition to the ordinary course of instruction in English and Tamil. The education of the Girls shall be conducted principally in Tamil and English and the subjects taught shall be conducive to a sound knowledge of the things necessary to make one Godly, loyal to the King, public spirited and practically useful at home and in Society".

Even here on earth everything is overcome
by those whose mind remains balanced ; the
ETERNAL is incorruptible and balanced ;
therefore they are established in the ETERNAL.

— *Bhagavad Gita.*

ஸ்ரீமான் சு. நடேசபிள்ளை அவர்கள்

மாந்தருள் உயர்ந்த மாணிக்கம்

புலவர் த. குமாரசாமிப்பிள்ளை அவர்கள்

இராச வர்கரத் தோற்றம்

உடையழகு சட்டையிட்டு, திருவெண்ணீறு தரித்துச் சந்தனத் திலகமிட்டுத் தலைப்பாகை தாங்கிப் புன்சிரிப்புடன் விளங்கும் பான்மையால் கண்டோர் மனத்தையும், கண்ணையும் கவரும் தன்மையால், இவர் எந்நாட்டு மன்னரோ என்று எண்ணத்தக்க தோற்றப் பொலிவுடைமையால் உயர்ந்த மாணிக்கம் போல்வார்.

கல்வி அழகே அழகு

“மதி நுட்பம் நூலோ டுடையார்க் கதிநுட்பம் யாவுள முன்னிற் பவை” என்னும் திருக்குறட் பாவுக்கு இலக்கியராய், செந்தமிழ், ஆங்கிலம், வடமொழி ஆகிய மும் மொழிகளிலும் திகைத்து ஆழ்ந்த நுண்மாண் நுழைபுலம் உடைய வராய், தெளிவான பொருள் முடிபுகளை விளக்கும் பேராற்றல் படைத்தவர். சமயத் துறையில் வேதாசனங்கள், சைவத் திருமுறைகள், சித்தாந்த சாத்திரங்கள், புராண இதிகாசங்கள் ஆதியனவற்றைத் துருவித்துருவி ஆராய்ந்து அவைகளின் பொருள் நிச்சயங்களைத் தெளிந்துணர்ந்த சிந்தையுடையவர்.

பேச்சுத் திறமை

பெரிய சபைகளிலே தலைமைதாங்கினாலோ அல்லது ஒரு பொருளைக் குறித்துச் சொற்பொழி வாற்றினாலோ, “கேட்டார்ப் பிணிக்குந் தகையவாய்க் கேளாரும் வேட்ப மொழிவதாம் சொல்” என்றபடி யாவரும் விளங்கத்தக்க இலகுவான இனிய நடையில் உளங்குளிர தடைப்படாது மழை பொழிவது போலப் பேசுந்திறமும், பொருளுண்மைகளை நியாய வாயிலாக எடுத்துக்காட்டுக்களுடன் எவரும் அசைக்க முடியாதபடி நிறுவிக் காட்டும் ஆற்றலும் இவரிடம் தனிச் சிறப்பாக அமைந்ததாகும்.

பண்பாடு

கற்றதனாலாய பயன் கண்ட கருத்துடையராயினார் அதன் வழி இறைவன் நற்றூள் தொழிலே வாழ்க்கைப் பயனாகக் கொண்டு சிவபூஜை தியானம், திருஐந் தெழுத்தோதல் இவைகளை நித்திய நியமமாகக் கொண்டவர். இவைகளை மேற் கொள்ளவே மற்றெல்லாம் தாமாக வந்தடையும் என்பது சொல்லாமலே அமையும். சைவ சித்தாந்த நெறியே உயிர்கள் உய்தி பெறுதற்குரிய உயர்நெறி என்பதை அந்நெறியில் வாழ்ந்து காட்டியவர்.

அரசியல் மேதை

இலங்கைப் பாராளுமன்றத்தில் அங்கத்தவராயும் அமைச்சராயும், மேற்சபை அங்கத்தவராயும் பலமுறை இருந்தவர். எவரும் கவனம் கொள்ளத்தக்கதாக மற்றவர் மனம் மறுகாமலும் தங்கருத்தைக் கூறுவதில் தயங்காமலும் வேண்டியவற்றை அவ்வப்போது எடுத்துரைக்கும் சாதாரியமும் மாதுரியமுங் கண்டு அரசியலாயத் தார் எல்லாரும் பாராட்டும் நன்கு மதிப்பைப் பெற்றவர்.

அறம் பேணும் அண்ணல்

சேர் பொன். இராமநாதப் பெரியார் தமக்குப் பின்னும் தம்முடைய தருமத் தாபனங்களை யெல்லாம் பேணத்தக்கார் இவரேயெனக் கண்டு தாய் நாட்டிலிருந்து அழைத்து வந்து தம்மகட் கொடையால் மருகராக்கிச் சேய் நாட்டுக்குத் தந்த செல்வராகிய இவர் தம்மாமனார் கருத்தின்படி யொழுகி, கல்லூரிகட்கும் கோவில்கட்கும் அதிபராகவும், மனேஜராகவும் இருந்து ஒல்லும் வகையாற் பேணிவந்தவர் சேய் நாடாகிய நமது நாட்டிற்குப் பெருமை தேடித்தந்தவர்களில் ஸ்ரீமான் சு. நடேசபிள்ளை அவர்களும், ஒருவர் என்றால் மிகையாகாது.

மேற்கூறிய எல்லா நலங்களும் அமைந்த இப் பெரியாரின் நினைவு யாழ்ப்பாண மக்களின் உள்ளத்தில் என்றும் நிலைத்திருக்கும் என்பது திண்ணம்.

பொன்னார் திருவடிக் கொன்றுண்டு விண்ணப்பம் போற்றிசெய்யும்
என்னுவி காப்பதற் கிச்சையுண் டேவிருங் கூற்றகல
மின்னுரு முவினைச் சூலமென் மேற்போறி மேவுகோண்டல்
துன்னார் கடந்தையுள் துங்காளை மாடச் கடர்க்கொழுந்தே.

AND STILL THE LONELY FIGURE WALKS ON

S. THIAGARAJAH Esq., Retired District Inspector of Schools

It was twilight. The lengthening shadows of the majestic trees filled the square in front of the Ramanathan College. The Temple bell was calling the young girls to prayer. And in the vibrant stillness before darkness descends enveloping the whole earth, a lonely figure erect of stature, clad in white could be seen ambling in and out of the towering trees, the sweet smelling bushes and the slowly deepening gloom. That solitary figure against that romantic setting could have been a hero from the pages of the dimly remembered classics: A Bhisma, A Kanthalya, An Arjuna, A Dharmar. Yes! he was one such hero in modern dress and people called him Natesan.

The late Senator Dr. Natesan was indeed a symbol of all that is good and valuable in Hindu Culture. He was a rare combination of the man of action and the man of contemplation a perfect blending of Kanthalya and Bhisma. He could take in one stride a whirlwind election campaign and a quiet meditation with the Muses. He would enthusiastically chatter with his friends and the next moment could be seen serene and supreme, like the lofty palm seated high in his intellectual throne. He could speak with self assured mastery and natural elegance both in English and Tamil (And alas! in Ceylon we have no other like him now) and in the same breath could provide an awe inspiring sight of eloquent silence sedate in his gold braided turban, the severe-looking close coat streaked with a charming watch-chain and the soft dhoti neatly tucked in with its orthodox pleats.

Though men may come and men may go, age cannot wither, nor Relentless. Time erase the sharp image of this great man - a rare amalgam of poet and philosopher, statesman and saint, scholar and social worker, an intellectual giant and a humble friend, a scintillating orator and the self effacing devotee in communion with the inexhaustible Infinite. And still this lonely figure walks on amidst the glades of Ramanathan College, when the whole world is lost in fitful slumber.

சீர் சான்ற செந்தமிழ்ச் செம்மல்

திரு. நம. சிவப்பிரகாசம், வழக்கறிஞர்.

நற்றமிழ்க் குரிசிலாய், சைவச் சால்பின் சின்னமாய், அரசியல், அமைச்சியல் அறிவியற் பரபில் விரவிய வித்தகனாய் விளங்கிய கலாநிதி சுப்பையா நடேசபிள்ளையை நினைக்கும் நேரமெல்லாம் நாற்பதாண்டுகளுக்கு முன்னுள்ள காலத் தோற்றம் கண்ணில் எழுகின்றது. ஈழத்தின் முடிகூடா மன்னாக இராமநாத வள்ளல் தமிழகத்தின் பெருவளத்துக்கு வழிகாட்டிய காலம் அது. மணித குலத்தின் உரிமைக் குரல் புனிதமானதென்று அறமே வாழ்க்கை நெறியெனப் பாரத நாட்டின் பண்பைப் பார் முழுவதுக்கும் எடுத்துக் காட்டித் தொண்டு புரிந்த உத்தம காந்திப் பெரியார் உலகத்தலைவராக இலங்கிய காலம் அது. தமிழ் மொழி நூல்நய அமுதவிருந்தையாவரும் அருந்த வைத்த கலைத்தொண்டர் நாவலர் நற்றகையாரின் பணிப்பயன் செறிந்து வந்த காலம் அது. இத்துணைப் பெற்றவாய்ந்த காலத்தில் மாணக்கராக எம்மனோர் கல்வி பயின்றுவரும் வாய்ப்பைப் பெற்றமை எத்துணைப் பெருமை சான்ற தென்பதை விரித்துரைக்க வேண்டியதில்லை. அத்தகு செம்மை செறிந்த காலத்திலே தான் தமிழ் வளர்த்துச் சைவம் பேணிய பெருங்குல வழித் தோன்றலான திரு. சுப்பையா நடேசபிள்ளையைத் தென்னாடு இந் நன்னாட்டுக்குத் தூதுவராக உவந்துவியது. கல்வியைப் போலொரு செல்வமுமில்லை என்றுணர்ந்த கொடைவள்ளல் வீரர் இராமநாதன், நாவலர் நாட்டு மக்கள் பல்கலைப் பயிற்சியை மேன்மையாம் சைவச் சால்பின் அடிப்படையிற் பெறுதல் வேண்டுமென்று இரு பெருங் கல்விக் கழகங்களை யாழ்ப்பாணத்தில் நிறுவிய பொழுது, பன்னூல் கற்றுத் தெளிந்து வாலறிவன் நற்றூள் தொழுகின்ற பண்பமைந்த பேரறிஞனே 'ஆசான்' ஆவான் எனக் கருதித் தேர்ந்தெடுத்த ஆசிரியர்களில் ஒருவர் வழக்கியல் கலையியல் இரண்டிலும் பல்கலைப்பட்டம் பெற்ற திரு. நடேசபிள்ளை.

நற்றுமரைக்கயத்தில் நல்லன்னஞ் சேர்ந்தாற்போலக் கற்றூர் பலர் உற்ற இராமநாதக் கழகமாம் வற்றாத கல்விக் கமலத் தடாகபீடத்திற் செந்தமிழ் நடை அன்னமாய்ச் சேர்ந்தமர்ந்திருந்தார், திரு நடேசபிள்ளை. சந்திர வதனம் சந்தனத் திலகம் தாங்கும் நிறணிந்த நீர் நெற்றி, மும்மன்னர் காலத் தமிழ்ச் சால்பு குறிக்கும் பண்பை இயல்பாகக் காட்டா நிற்கும். தொன்மையின் தூய்மை துலங்கிய தோற்றம், ஆனற் புதுமையின் பொலிவு நிலவிய சால்பு; பிற மொழி பல பயின்ற புகழ், எனினும் பொன்னான தன் மொழிப் புலமை பொலிந்த எழில்; கன்னலிற் கனிந்து மன்னிய சொன்னயம் இவையாவும் ஒருங்கு அமைந்த உருவமே நடேச தோற்றம். இந்த எழில் அந்தக் காலத்தின் பெற்றிக்கமைந்தது என்ன? இராமநாத வள்ளல் இயக்கும் கழகத்துக்கு நாமகள் நயஞ்சான்ற நடேசபிள்ளைதான் நாதனயமைதல் வேண்டும். சைவ சித்தாந்த சிகாமணி சிவபாதசுந்தரானாரே மெய்நெறி புகட்டும் ஆசனாகுதல் வேண்டும். அரண்பணிக் கென அமைக்கப் பெற்ற பரமேஸ்வரக் கல்லூரி ஒரு தனிப் பண்பு விரவியதாய் அமைய வேண்டியதயல்பே.

LATE SENATOR Dr. S. NATESAN-AN APPRECIATION

'Be born with qualities conducive to fame or better not to be born'. So goes the Kural,

“தோன்றிற் புகழொடு தோன்றுக—அஃதிலார்
தோன்றலிற் தோன்றாமை நன்று.”

Here's an apt remark that could certainly be made of late Senator Dr. S. Natesan who in response to the call of the Creator, left us behind to bemoan his loss. Indeed it is an irreparable loss which could least be regained in the near future. No history of the Tamils will be complete without an honoured place for the contribution the Senator has made towards Tamil culture, and in safeguarding the political rights of the Tamil community.

He hailed from a highly educated family in Tanjore. The scholarly interest and prestige of his grand parents fostered a long acquaintance with the great national leaders like Sir Pon. Ramanathan and Sir Pon. Arunachalam. His vast sea of knowledge in Tamil Literature and Religion very much impressed Sir Pon. Ramanathan who invited him to this Isle in 1923 to serve as the Principal of Parameshvara College. His colleagues respected him and sought his advice and guidance and his students loved him despite his exacting sense of discipline.

Sir Ponnambalam Ramanathan went further and gave him in marriage to his daughter. This favoured him to enter the political arena. Lady Ramanathan urged him to continue the good services of her husband. Sir Ponnambalam Ramanathan and Sir Ponnambalam Arunachalam were truly men of dedication. They devoted solely to serving the public good and national interest without mortgaging honour to private interests. They did wonderful service to the nation. This conviction was deep in the marrow of her bones. She found in Mr. Natesan a capable man likely to continue the good deeds of her husband and encouraged him to enter politics.

In entering the political arena, he had clear cut policies to guide him. Safeguarding the rights of the Tamils and defence of

freedom were his basic tenets that governed his approach to political problems. He was one of the Tamils who boycotted the constitution recommended by the Donoughmore Commission in 1931 for the very reason that it lacked provision in self-government. But later in 1936 when it came into force with a few amendments, Dr. S. Natesan was elected to represent Kankasanturai electorate in the State Council. In all matters that came up for discussion, he stood safeguarding the Tamils and lived up to the faith the Tamils had placed in him in electing him to represent them. He did more as a member of the Board of Education. Being rightly appointed and the only Tamil member he felt that he had an immense responsibility in meeting the needs of the Tamils. He also believed that the educational pattern ought to be modified so that, all, not a privileged few share the fruits of its growth. It was the most urgent concern of the Kannangara Commission that educational opportunities be given to the deprived people of the Island. Dr. Natesan ardently supported this view and worked hard for the realisation and the result was Free Education.

His contact with the University authorities had been a source of inspiration to him and so is worth mentioning. He held offices of eminence in the educational field. As an active member of the organisation founded for Arya Dravida Linguistic Development he took keen interest in the growth of Oriental Studies. He had the eminence of presiding at many cultural activities. He often made stirring speeches at meetings and conducted classes as well to promote the real study of Tamil. He got renowned Tamil Scholars to address the meetings. He evinced special interest in cultural activities. His deep seated interest in the literary works of famous writers make it obvious that he was a missionary who served with devotion the cause of education and the Hindu Religion in this Country.

Once he found a seat in the U. N. P. Government and was appointed the Honourable Minister of Posts and Broadcasting. In this capacity he succeeded in setting up a number of Sub - Post Offices that stand to his credit now. He served the Government without fear or favour. His courage was evident at the Kelaniya conference when the country's esteemed leaders deliberately stood for Sinhala only. He objected to this resolution. He could not

suffer the cold reasoning of the Sinhala only cry. It pained him deeply and immediately he walked out of the conference and submitted his resignation papers and vacated the post. He knew full well that the Tamils pinned their hopes in him. He was prepared to sacrifice the things dearest to him in pursuit of the birth - right of his people.

As he was a pioneer in the intellectual world and dedicated to public service he was elected to the Senate in 1962. It is needless to say how hard he had to fight against the odds in making Ramanathan College a Cultural University. Here he felt he was made for some mission in life. As a final gesture he took steps to establish a Hindu University to symbolize the deep interest that has captivated the Tamils both in their Religion and Language. The heart rending fact is that the unkind fate has snatched him away from us all before he could complete the long awaited task. The Tamils would at all times mourn his lamented death which has diminished them all. The best tribute one can pay to this revered leader is to live up to fulfil the ideals that were dear to him. Let us breathe a prayer that his soul rest in peace and also bear in mind time and again that:

Lives of great men all remind us,
We can make our lives Sublime,
and departing, leave behind us
footprints in the sands of time.

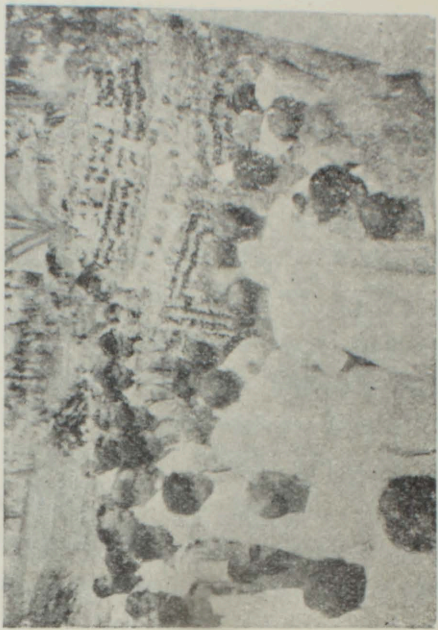
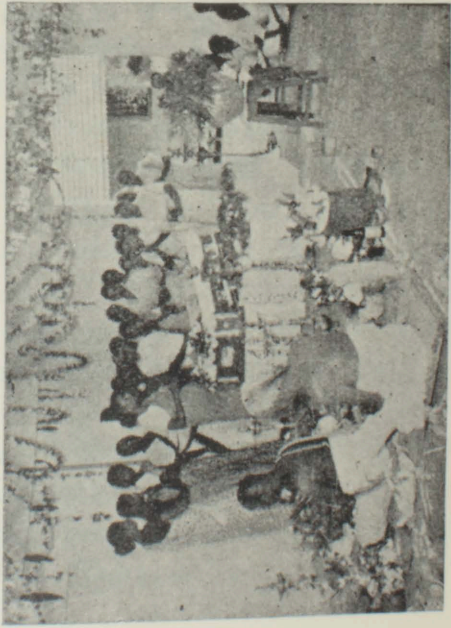
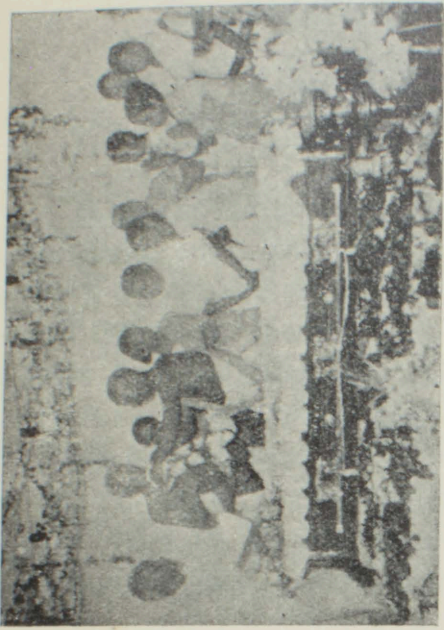
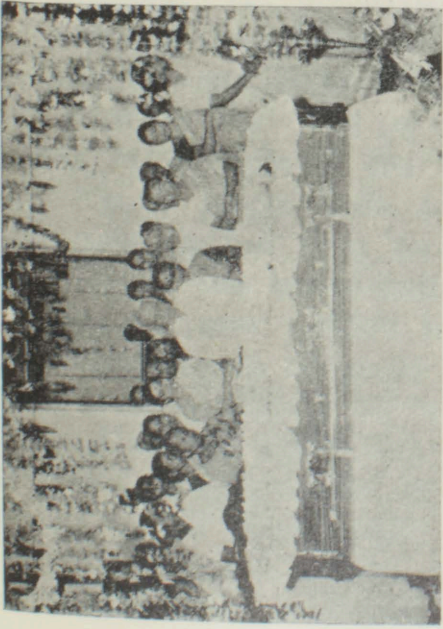
Let us cherish the memory of his wisdom and dedication as a Beacon towards unrealised aspirations of mankind.

THAHIRA KAPPAPICHAJ,
G. C. E. Advanced Level.

புகழோய் வாழி!

1. தாயகம் விட்டு நீங்கித்
தாங்குறு தகுதி வாய்ந்து
சேயகம் புகுந்த செம்மல்
செயற்கருஞ் சேவை செய்தே
நாயகன் பதப் பேறுற்றாய்
தன்றுணர் தமிழர் என்றும்
வாயகம் நிறையப் போற்றி
மனந் தனம் மறவாரையா.
2. இக்கணம் இருந்தீர் இல்லீர்
என்றுநா மேங்கும் வண்ணம்
புக்களர் நினைது முன்னோர்
புகுந்தனை யாண்டு நீயும்
தக்க சேர் இராமநாதன்
தன்மனத் தெண்ணம் யாவும்
பக்குவமா கப் பேணிப்
பணிபல புரிந்தாய் மேலோய்.
3. சங்கநற் றமிழி னோடும்
சாற்று மாங்கிலமுஞ் சேர்த்தே
பொங்கிடும் வடநூல் கற்றுப்
புவிபுகழ் மதியிற் தேர்ந்தோய்
தெங்கென உயர்ந்து நின்றாய்த்
தேசறும் புகழைப் பெற்றாய்
மங்குல்போற் கண்ணீர் பெய்ய
மறைந்துநீ சென்ற தெங்கே?
4. அறிஞனாய் ஈழம் வந்து
அருந் தகை இராமநாதன்
பெறுமகள் தனை மணந்து
பெற்றி சேர் பரமேஷ்வரத்தின்
உறுதுணை அதிபனாகி
உயரறம் பலவுங் காத்து
மறுவிலா மங்கையர் கல்லூரி
மகிமைசேர றங்கள் காத்தோய்.
5. பாராளும் மன்றந் தன்னில்
பாங்குறு பதவி பெற்றுச்
சீருயர் சேவை யாற்றிச்
சிறப்புடன் வாழ்ந்த செல்வ,
நேருயர் நெஞ்சம் பெற்று
நெறியினைக் காத்த தூயோய்
மேருயர் ஞானந் தன்னால்
மேற்சபை யங்கம் பெற்றாய்.
6. தமிழெனும் பாத்தி கட்டித்
தண்ணிசைப் பசளை யிட்டு
அமிழ்தெனும் பயிரை நாட்டி
அற்புதம் பலவுங் காட்டி
கமழ்பல கவிகள் யாத்து
'கலாநிதி'ப் பெயரும் பெற்றாய்
இமிழ்கடல் வரைப்பில் யாரும்
ஏற்றிடும் புகழோய் வாழி!

செல்வராணி சிங்கராஜா
உயர்தர வகுப்பு, அ, 1.

செங்கையாற் கடன் செய்திடும் செம்மல்

Dr. NATESAN THE SIDDHANTIN

SIVA U. SOMASEKARAM Esq., M. A.,

Retired Assistant Director of Education and President Hindu Institute of Culture, Jaffna.

It was at Vaideeshwara Vidyalayam. A largely attended Tamil festival was over and the crowd was leaving the Hall. "When shall we hear again the sweet cadence and smooth diction in Tamil like that of the late Nadesan. The raucous notes of the present day speakers are jarring to the years compared to the eloquence of Nadesan." These were the observations of a venerable Tamil Pundit who had out of love for Tamil sat in the Hall throughout the festival. A high peak of excellence had been attained by the late Dr. Nadesan in Tamil learning scholarship and eloquence, levels which hardly any others could hope to reach in the near future.

It has been suggested that I should send in a note on Dr. Nadesan as a Saiva Siddhantin. Religion as everyone will admit is a personal affair. He who has realised remains silent but he who hasn't speaks aloud on it. Dr. Nadesan definitely belonged to the first category. He preferred to keep his religion to himself. A very heavy mantle had fallen on his shoulders. The great traditions of Sir Ponnambalam Ramanathan had to be maintained. These were very great in the field of religion also. Ramanathan had learnt religion at the feet of his Guru in South India. Swift once stated that "most people knew enough of their religion to despise all other religions but their own. They did know enough to appreciate and discover the truths buried in them." Ramanathan definitely knew not only his own religion but was a master of other religions also. His commentaries on parts of the Holy Bible had evoked admiration from savants in all religions. That indicated the real worth of the Guru at whose feet he had imbibed the ultimate truths of Religions. Natesan hails from the family of this Guru. He had religion in his blood itself. In that respect he was exceedingly well qualified to take over the mantle of Ramanathan, at least as far as Religion was concerned.

The teaching of Religion and Hinduism received a new emphasis after the schools were taken over in 1960. The urgent need arose for a clear exposition of the fundamental truths of Saiva Siddhanta and Hinduism as it should be taught in the schools, in the light of the modern needs of Youth. To whom else could we turn but to Dr. Nadesan. The Hindu Education Society was organised and a series of lectures were arranged on the essentials of Saiva Siddhantha, particularly against the background of modern credoes. The large attendance at these lectures of learned scholars from all over Jaffna may be taken as a glowing tribute to the religious scholarship of the late Dr. Nadesan.

As I have indicated earlier, religion is not a matter for show and propaganda. Dr. Nadesan did not wear his religion in public with Rudraksha beads and special silk veshties. Those who know him intimately are aware of how regular and conscientious he was in the performance of his religious duties. Anyone who has attained any reasonable stage of realisation would have evolved his own techniques. The success of the sadhanas he adopted was apparent in his very appearance and out look on life. He viewed the affairs of the world with a calmness and serenity all his own. He brought to bear on problems a mature mind, with fully integrated thinking against the background of a rich scholarship and religious culture. I knew him very well towards the latter part of his life. The ideas that flowed from him were like that of a sage from a hermitage. He was accepted as an authority on Saiva Siddhanta and scholars from all over Jaffna had their doubts cleared by him.

I consider it a privilege to join with others in paying this homage to the memory of the late Dr. Nadesan.

சிவநெறி நின்ற செம்மல்

திரு. தெ. து. ஜெயரத்தினம் B. A. (Lond.)

அதிபர், மகாஜனக் கல்லூரி.

சைவ நெறி தழைத்தோங்கவும், செந்தமிழ்ப் பண்பாடு செழித்து வளரவும் செயலாற்றுவதையே ஈழநாட்டு இணையற்ற அரசியல் ஞானியாகிய சேர் பொன். இராமநாதன் அவர்கள் தமது இலட்சியமாகக் கொண்டிருந்தார். இதன் உருவாக எழுந்தவையே மருதனுமடத்து இராமநாதன் மகளிர் கல்லூரியும், திருநெல்வேலிப் பரமேஸ்வரக் கல்லூரியும். இவ்விரு வித்யா நிறுவனங்களையும் அவைகளில் சைவத் தமிழ்ப் பாரம்பரியத்தையும் பேணிக் காப்பதன் பொருட்டு இராமநாத வள்ளல் தமக்குக் குருநாதராய் வாய்த்த உயர் திரு. பரானந்த சுவாமிகள் எனப்படும் இலக்கணம் இராமசாமிப்பிள்ளை அவர்களின் பேரன் திரு. சுப்பையா நடேசபிள்ளை. அவர்களைத் தேர்ந்தெடுத்தமை மிகமிகப் பொருத்தமானதே. அன்னரின் பேரறிவும் தூரதிருஷ்டியும் போற்றுதற்குரியன. அவர்களின் தெரிவு எத்தகைய தகுதியுடைய தென்பதைத் திரு. நடேசபிள்ளை அவர்களின் வாழ்க்கை எமக்குத் தெளிவாகக் காட்டியுள்ளது. ஈழவள நாட்டிலே இருபதாம் நூற்றாண்டில் சைவப் பொலிவுக்கும் தமிழ்ப் பண்பாட்டிற்கும் உதாரண புருஷராக விளங்கியவர் திரு. நடேசபிள்ளையே யென்று சொன்னால் அது வெற்றுவரையாகாது.

சைவசித்தாந்த சாகரம், தென்மொழிக்கடல், வடமொழி வல்லுநர். செந்தமிழ்க் கவிஞர், தீந்தமிழும் ஆங்கிலமும் தெவிட்டத் தெவிட்டப் பேசுஞ் சிறந்த பேச்சாளர் என்றெல்லாம் பிள்ளையவர்கள் இந்நியாவிலும் இலங்கையிலும் அறிஞர்களால் பாராட்டப்பட்டவர்கள். தென்னிந்திய சைவசித்தாந்த சமாஜத்தின் பொன்விழா வைபவத்தில் தலைமை தாங்கியமையும், திருவாவடுதுறை ஆதினத்தாரால் பொன் னாடை போர்த்துக் கௌரவிக்கப்பட்டமையும், சென்னையில் நடந்த தமிழ் விழாவில் தலைமை தாங்கியமையும் தாய்நாட்டுத் தமிழ் அறிஞர் பிள்ளையவர்களில் பேர் மதிப்பு வைத்திருந்தார்களென்பதை நன்கு காட்டுகின்றன.

சைவங்கமழுதல் என்பதை நாம் முன்னர் நூல்களில் மாத்திரங் கண்டோம். பிள்ளையவர்களுடன் பழக வாய்ப்புப் பெற்றபின் அதன் பொருளை நேரிலுங் கண்டுகளிக்கும் சலாக்கியம் பெற்றோம். “கற்பவை கற்றுக் கற்றங் கொழு” என்ற முதுமொழிக் கிலக்கணமாகக் கற்கவேண்டியவற்றையே பிள்ளையவர்கள் திரிபறக் கற்றார்கள். கற்றவற்றின்படி நெறி வழுவாது வாழ்ந்துங் காட்டினார்கள். கற்றதனாலாய பயன் இறைவனின் நற்றூள் தொழல் என்ற உறுதியுரையும் அவர்களின் வாழ்விலே மலர்ந்தது. தினந்தோறும் நியமமாகச் செய்துவந்த சிவபூசையின் அருள்வளத்தாலும், இறையளவு பொழுதேனும் இறைவனுடன் கலந்தினிது நிற்கும் பெரும்பேறு வாய்த்தமையாலும் பிள்ளையவர்களின் திருமுகம் சொலற்கரிய தேசுடன் பொலிந்து ஒளிர்ந்தமை அவர்களைக் காணும் போதெல்லாம் எமக்கு மகிழ்ச்சியையும் பெருமையையுந் தருவதாயிருந்தது.

“நாயகன் சேவடி தைவரு சிந்தையும் நைந்துருகிப்
பாய்வது போலன்பு நீர் பொழி கண்ணும்”

எனச் சேக்கிழார் சுவாமிகள் உரைத்த பாடல் வரிகள் பிள்ளையவர்களுக்கும் மிகப் பொருத்தமானவையே.

எம்மவறிற் சிலர் பிள்ளையவர்களுடன் சில ஆண்டுகளாக—குறிப்பாக அவர்கள் அரசியலினின்றும் இளைப்பாறிய பின்னர்—சரித்திரக் கல்வி சமய சம்பந்தமான சல்லாபங்களில் ஈடுபடும் வாய்ப்பைப் பெற்றோம். அவ்வமையங்களில் பிள்ளையவர்களிடத்து மலர்ந்து கிடந்த சைவசித்தாந்தத் தெளிவை நாம் காணக்கூடியதாயிருந்தது. இத்தகைய தெளிவு கண்டவர்களிடமிருந்து தகுதிவாய்ந்த சிலராவது சைவசித்தாந்தப் பொருளையெல்லாம் கேட்டறிய வேண்டுமென்னும் வேண்டாவானால் சைவசித்தாந்த வகுப்பொன்றை நடாத்த வேண்டுமென அவர்களை விநயத்துடன் வேண்டிக் கொண்டோம். அவர்களும் “நான் பெற்ற இன்பம் பெறுக இவ்வையகம்” என்னும் விருப்பினால் ஒருப்பட்டார்கள். யாழ்ப்பாணத்துச் சைவப்பெரியார் பலரும் திரண்டு வந்து அவர்களது நுணுக்கமான விளக்கங்களைக் கேட்டுப் பயனடைந்தார்கள். தென்னாட்டுச் சைவமும் வேத நெறியும், ஒன்றிநின்றவப்பூட்டும் உண்மைகளைக் கண்டார்கள். சைவத்திருமுறைகளில் பிள்ளையவர்களுக்கிருந்த மனப்பாடமும் ஈடுபாடும் சைவசாஸ்திரத் தெளிவும் கேட்போரைப் பிரமிக்கச் செய்தன. ஆனால் எமக்கு இப்பெற்றற்கும் பேறு சிறிதளவாகவே அமைந்ததுபோலும். பிள்ளையவர்களின் பிரிய பத்தினியாரின் பிரிவும், அவர்களுக்கு ஏற்பட்ட சுகநலக்குறையும் இந்தச் சமயச் சொற்பெழிவுகள் தொடர்ந்து நிகழாதவாறு தடை செய்தன. பிள்ளையவர்கள் இத்துணைப் பேரறிவையும் நல்லாசிரியரிடம் முறையாகப் பாடங்கேட்டுப் பெற்றுக் கொண்டாரா அன்றி இயல்பான ஒழுக்க நெறிகளால் அவ்வறிவெல்லாம் தாமே அவரைத் தேடி வந்தடைந்தனவா என்றெழத்தக்க அயிர்ப்புக்கு உமாபதி சிவாச்சாரியாரின்,

“ஓராதே ஒன்றையும் உற்றுன்னாதே நீ முந்திப்
பாராதே பார்த்ததனைப் பார்”

என்னும் குறட்பா தெளிவு தரும்.

பிள்ளையவர்கள் அரசியலில் ஈடுபட்டுழைக்க நேர்ந்தது உலகறிந்தது. அந்த ஈடுபாடு ஈழம் முழுமையும் இவர் பெருமையையும் இன்சுவைப் பேச்சாற்றலையும் அறியச் செய்தது. நாட்டின் பொருளாதார முன்னேற்றத்திற்கும் கல்வி வளர்ச்சிக்கும் பல வகைகளில் அரும்பணி புரிந்தனர். அவர்களின் விரிந்த நோக்கும் ஆழ்ந்த கல்வியறிவும் அவரைத் தலைசிறந்த அரசியல் ஞானியாயும் மிளிரச் செய்தன. ஆனால் ஒரு வகையில் அவர்தம் அரசியல் வாழ்வு சைவ உலகத்திற்கும் தமிழ்ப் பேசும் நல்லுலகிற்கும் வரத்தக்க நன்மைகளைப் பறித்துவிட்டன வென்று கூறலாம். அவர்கள் அரசியலில் ஈடுபடாமலிருந்திருப்பாராயின் அவர்கள் தம் ஆராய்ச்சித்திறனெல்லாம் எம் மொழி வளம் பெருக்க முனைந்திருக்கும், சைவசித்தாந்தத் தெளிவெல்லாம் அரிய சைவ நூல்களாக மலர்ந்திருக்கும், வடமொழிப் பயிற்சியெல்லாம் வேதங்களையும் இலக்கியங்களையும் தூய தமிழில் பெயர்த்துத் தந்திருக்கும். அரசியல் வாழ்வைத் துறந்து அமைதியாக வாழ்ந்த சின்னாளிலேயே காளிதசானின் சகுந்தலை நாடகத்தைப் புகழேந்திப் புலவரின் “நளவேண்பா”வுக்கு ஈடு நிற்கத்தக்க “சகுந்தலை வெண்பா”

என்னும் நூலாக அவர்கள் யாத்து அண்ணாமலைப் பல்கலைக் கழகத்தில் அரங்கேற்றி வைத்தாரென்றால் வாழ்க்கை முழுமையையும் தமிழ்த் தொண்டுக்கும் சைவப் பணிக்கும் அர்ப்பணித்திருப்பாராயின் எத்துனைப் பயனை நாம் அடைந்திருக்கலாமென உய்த்து அறிந்து கொள்ளலாம். பிள்ளையவர்களின் பெருமைகளும் பேரறிவும் சிறந்த பண்புகளும் அரசியல் வானில் நிகழ்ந்த புயல்களால் ஓரளவுக்கு மறைக்கப்பட்டமை வருந்துதற்குரியது. அவைகள் பெருமளவில் மறக்கப்பட்டன வென்று கூறினாலும் அது பிழையாகாது.

இராமநாத வள்ளலின் இலட்சியத்தைப் பூர்த்தி செய்யும் வகையில் இராமநாதன் ஞாபகார்த்தமாக ஒரு பல்கலைக் கழகம் நிறுவப்படவேண்டுமென்று பிள்ளையவர்கள் அரும்பாடுபட்டு வந்தார்கள். அரசியலினின்றும் இளைப்பாறியிருந்த காலம் முழுவதையும் இவ்வேணவாவை நிறைவேற்றும் எத்தனங்களிலேயே கழித்தார்கள். அக்காலத்து அரசாங்கமும் அதற்கிணங்கியிருந்தது. ஆனால் அவர்களின் ஆயுட்காலத்திலே அது நிறைவுறுது போனது துன்பத்திற்குரியது. இனிமேலாவது அவர்களின் கனவை நனவாக்க நாமெல்லோரும் ஏகோபித்து முயற்சித்தால் அன்னரின் பல திறப்பட்ட தொண்டுகளுக்குக் கைம்மாறு செய்தவர்களாவோம்.

பிறவா தீருக்க வரம்பெறல் வேண்டும் பிறந்துவிட்டால்
இறவா தீருக்க மருந்துண்டு காணிது வெப்படியோ
அறமார் புகழ்தீக்கை அம்பல வானர் அடிக்கமலம்
மறவா தீருமன மேயது காண்பல் மருந்துனக்கே.

— பட்டினத்துப்பிள்ளையார் பாடல்.

தமிழகத்து இல்லற ஞானி ஒருவர்

திரு. மு. ஞானப்பிரகாசம் B. A., B. Sc.

உப அதிபர், பரமேஸ்வரக் கல்லூரி,
யாழ்ப்பாணம்.

[இக்கட்டுரையில் ஆசிரியர் அவர்கள் திரு நடேசபிள்ளை அவர்களின் பாட்டனாரும், சேர் இராமநாதன் அவர்களின் ஞான குருவும், இராமநாதன் மகளிர் கல்லூரி, பரமேஸ்வரன் ஆண்கள் கல்லூரி ஆகிய தாபனங்கள் தோன்றுவதற்கு மூலகாரண புருஷருமாய்த் திகழ்ந்த இலக்கணம் இராமசுவாமிப் பிள்ளை அவர்களைப் பற்றிக் கூறிகிறார்.]

தமிழகத்தின் தத்துவ தரிசனம் யதார்த்த வாதத்தை (Realism) அடிப்படை யாய்க் கொண்டது. அதனால் தமிழகத்தின் ஞான மரபும் இல்லற ஞானிகள் மரபாகவே தோன்று தொட்டு வந்திருக்கிறது. சென்ற 2000 ஆண்டுகளாகத் தமிழகத்தில் தோன்றிய, திருவள்ளுவர் முதலிய ஞானிகளை வரிசைப்படுத்தி எண்ணிப் பார்க்கையில், அவர்களுள் ஒருசிலர் நீங்கலாக அனைவருமே இல்லற ஞானிகளாக இருந்து வந்திருக்கின்றனர்.

இந்த இல்லற ஞானிகள் உடம்பை என்றாலென்ன, உலகை என்றாலென்ன பொய் என்று கருதுவதில்லை. அவர்கள் உலக வாழ்வை மித்தை வாழ்வு என்று கூறுவதுமில்லை. உடம்பு உட்பட எல்லாம் 'மெய்' 'மெய்' என்பதே அவர்கள் சித்தாந்தமாகும். 'சுவை யொளி யூருசை நாற்றம் என்றைந்தின் வகை தெரிவான் கட்டே உலகு' என்பதையே அவர்கள் பெரிய முடிபாகக் கொள்வர்.

இடைக்காலத்தில், தமிழகத்தில் ஏற்பட்ட பௌத்த சமண சமய எழுச்சிகளால் சைவ வேதாந்த மடங்களும், சைவ சித்தாந்த மடங்களும் ஆங்காங்கு தோன்றின. அவை தோன்றவே இல்லற ஞானிகள் மரபு தமிழகத்தில் சிறிது சிறிதாக அருகத் தொடங்கியது. ஆயினும் சிறந்த இல்லற ஞானிகள் சிலர் பிற்காலத்திலும் வாழ்ந்து வந்திருக்கின்றனர். அவர்களுள் ஒருவர் சோழ நாட்டிலுள்ள தஞ்சாவூர்ப்பகுதியில் வாழ்ந்த இலக்கணம் இராமசுவாமிப்பிள்ளை என்பவர்.

இராமசுவாமிப்பிள்ளை அவர்கட்கு இலங்கையிலும் அன்பர்கள் இருந்திருக்கின்றனர். அவர்களுள் முக்கியமானவர் சேர் பொன்னம்பலம் இராமநாதன் அவர்கள். பிள்ளை அவர்கள்பால் சேர் பொன்னம்பலம் இராமநாதன் அவர்கள் அளவிறந்த அன்பு கொண்டிருந்தார். பிள்ளை அவர்களின் பற்றற்ற உபசாந்த நிலையும், இஃக சேர் பொன். இராமநாதன் அவர்களை பிள்ளை அவர்களுடன் ஒன்றுபடுத்தி இருக்கின்றன. இலங்கை அன்பர்களின் வேண்டுகோளுக்கிணங்கி, இலக்கணம் இராமசுவாமிப்பிள்ளை அவர்கள் இலங்கைக்கு விஜயம் செய்து, கொழும்பு கண்டி குருநாக் கல் முதலிய இடங்களில் தொடர்ச்சியாகச் சில நாட்கள் தங்கியிருப்பது வழக்கம்.

‘பிள்ளை அவர்களைப் பற்றிச் சேர் எட்வேட் காப்பென்றர் கூறியவை’ :

“யான் முதலில் குருநாக்கல் என்ற இடத்திற்குள் இலக்கணம் இராமசுவாமிப்பிள்ளை அவர்களைச் சந்தித்தேன். அந்த இடத்தில் மழை வீழ்ச்சி அதிகம், இயற்கை வளமும் அதிகம். சிறிய மலைக் குன்றுகள், அகன்ற நீர் நிலைகள், உயர்ந்த தென்னந்தோப்புகள், அடர்ந்த காடுகள் முதலியன ஒன்று சேர்ந்து அந்த இடத்திற்கு இயற்கை அழகையும் பொலிவையும் கொடுத்துக் கொண்டிருந்தன. உயர் அநுபூதிப் பேறு பெற்ற சான்றோரின் உள்ளம் போல் செம்மையும் தூய்மையும் சாந்தமும் ஒருங்கே பொலிந்து விளங்குவது அந்தப் பிரதேசம். அந்தச் சூழ்நிலையின் மத்தியில், அந்தச் சூழ்நிலைக்குத் தக கொலு வீற்றிருந்து கொண்டிருக்கும் ஒரு தெய்வம் போல பிள்ளை அவர்கள் வீற்றிருந்த அந்த அற்புதமான முதற்பெருங்காட்சியைத்தான் யான் என்றும் மறக்க முடியாதவனாய் இருக்கின்றேன். நான் ஒரு ஆங்கில மகன். கணிதத் துறையில் பெரிய பட்டதாரி. கேம்பிரிட்ஜ் பல்கலைக் கழகத்தில் கணிதப் பேராசிரியன். தாய் நாட்டிலிருந்து இலங்கைத் தீவிற்கு பெரிய ஆத்மவிசாரியாக வந்தவன். அங்ஙனம் வந்த எனக்கு, பிள்ளை அவர்களின் தோற்றமும் பொலிவும் என் விசாரத்தை எல்லாம் அகற்றி, யான் தேடித் திரிந்த பராநுபவ நிலையைத் தத்ரூபமாகக் காட்டி, என் வாழ்க்கையின் போக்கையே முழுவதாக மாற்றி விட்டது.”

இங்ஙனம் ‘சேர் எட்வேட் காப்பென்றர்’ அவர்களால் புகழப்பட்ட இலக்கணம் இராமசுவாமிப்பிள்ளை அவர்கள் தீட்சை செய்து வழங்கிய ஞான செல்வத்தைப் பேணி வளர்க்க வேண்டும் என்ற அடிப்படை இலட்சியத்துடனேயே, சேர் பொன்னம்பலம் இராமநாதன் அவர்கள் இராமநாதன் கலைக் கழகங்களைத் தாபித்து அருளினார். ‘விஞ்ஞானம் உட்படப் புத்தம் புதிய கலைகளெல்லாம்’ வேதம் ஆகமம் இதிகாசம் புராணம், தேவாரம், திருவாசகம் முதலியவற்றின் தூய ஓவிகள் நிலவும் சூழலின் மத்தியில் மலர்ச்சி பெறுதல் வேண்டும் என்பதே சேர் பொன்னம்பலம் இராமநாதன் அவர்களின் திருவுள்ளக்கிடக்கையாகும்.

மேய்தான் அரும்பி விதிவிதித்து உன்விரை யார்கழற்கென்
கைதான் தலைவைத்துக் கண்ணீர்ததும்பி வெதும்பி உள்ளம்
போய்தான் தவிர்ந்து உன்னைப் போற்றி சயசய போற்றியென்னும்
கைதான் நெகிழவிடேன் உடையாய் என்னைக் கண்டுமோனே.

— திருவாசகம் - திருச்சதகம்.

UPANISHADIC THOUGHTS IN THIRUVACHAKAM

P. THIRUGNANASAMBANDAN ESQ., M. A., L. T.

Chief Professor of Sanskrit and comparative Philology—Presidency College, Madras

Hinduism is a product of Vedic and Non-Vedic beliefs and practices. This is true of Saivism as well. It is no wonder that the Siddhanta School of Saivism claims both the Vedas and Agamas as the source of knowledge. Saint Manikkavachakar observes 'மூவா நான்மறை முதல்வா பேரற்றி', and 'மகேந்திரமதனில் சொன்ன ஆகமம் தோற்றுவித்தருளியும்'. In the upanishads we find a combination of worship of the Divine with the Vedic sacrifices. The latter gradually yielded to temple worship which it is believed, is due to Non-Vedic or Dravidian influence. Just as the Veda which deals with Karma and jnana kandas the Agamas too deal with carya, kriya, yoga and jnana padas. We find the synthesis of the Vedic and Non-Vedic elements in every phase of Hinduism. Sankara's devotional lyrics reveal how the Absolute Monism so staunchly advocated by him has got to accommodate with Theism of his days. In Saint Manikkavachakar's hymns we find the tenets of Siddhanta philosophy blended with the devotion to personal God. We find echoes of the sublime truths of upanishads amidst fervent devotional prayers to the merciful and benign God. In short we find in Thiruvachakam the happy commingling of jnana and bhakti like the holy confluence of Ganges and Jumna.

It is proposed here to note certain parallelisms in the currents of thought in Thiruvachakam and upanishads, the fountain head of jnana. It may be noted that Saint Manikkavachakar is an heir to the common inheritance of the Upanishadic seers and Tamil saints who very often express the same ideas through their respective media either Sanskrit or Tamil. Let it be understood clearly that language and race are two quite different things. Languages are like a set of clothes which anyone may don to suit a particular circumstance or to serve a certain purpose. Ideas always flow from one group to another from time to time and it is idle to claim that any particular group or any particular language is

superior to another. There are great Dravidians who have written outstanding works in Sanskrit and renowned Aryans who have contributed to the enrichment of Tamil. The following lines are written keeping this perspective in view.

We find the pantheistic thought of the Upanishads recorded in Brhadaranyaka. Aitareya, Taittiriya etc. In all these Atman is spoken of as the First Principle from which the whole universe has emanated. Taitt. 2. 1. reads 'From that very Atman ether came into existence; from ether air, from air fire, from fire water, from water the earth, from earth the herbs, from herbs food and from food the person came into existence.' Our saint in Thiruchatakam 15, observes, 'வானாகி மண்ணாகி வனியாகி ஒனியாகி, ஊனாகி உயிராகி....'

On the nature of the Supreme the Kathopanishad says 'Not by speech, nor by mind, nor by sight can He be reached' (6.12) It is said in Sivapuranam, 'மாற்றம் மனங்கழிப நின்ற மறையோனை' and in Koyirtiruppadikam 'உரை யுணர்விறந்து நின்ற ணர்வதேதார் உணர்வே, உணர்வுக்கும் தெரிவரும் பொருளை'. 'He is the goal which all the Vedas proclaim' says Yama in Kath (2.15) and Tirucchatakam echoes in verse 75 'வேதநான்கும் ஒலமிட்டு வணங்கும் நின்னை....' How is he to be known then? By faith, by one who says 'He is' (Kath. 6.12) That he cannot be perceived by one who has no faith in His existence is conveyed in Sivapuranam 'ஓராதார் உள்ளத்து ஒளிக்கும் ஒனியானே' Nay even more. The God dwells in him who believes and in him who refuses to believe. He is the Great Light 'jyotisam jyotih' which no man possessed of the intuitive eye (உள்ளோளி) can fail to perceive. 'He is revealed by the heart, by the disciplined mind' (Kath. 6.9)

The God who is colourless appears in diverse colours in the Earth, water, fire etc. is an imagery that occurs in 'Svetasvatara Upanishad (iv. 1) 'Ya eho Varno bahudha 'Sahtiyogat Varnananehan nihitartho dadhati' and in Sivapuranam 'நிறங்களோர் ஐந்துடையாய்' What is stated in Sv. Up. v. 10 'He is neither female, nor male nor neuter' is put in the affirmative by our saint in Thiruvandapakudi 'பெண் ஆண் ஆவி யெனும் பெற்றியன் காண்க'. 'Subtler than even the subtlest and greater than the greatest, the Atman is concealed in the heart of the creature' (Sv. Up. iii. 20) refers to the imma-

ment aspect of God. This reminds us of the line in Thiruvandapakudi 'இன்னுழை கடிரின் தன்னனுப் புரையச் சிறியவாகப் பெரியோன்'.

That He is beyond all pairs of opposites is expressed in such passages as Taittiriya Upanishad ii. 6. 'He became both the defined and the undefined, the founded and the foundationless, the conscious and the unconscious, the real and the unreal.' Compare the saint's sayings in 'Thirupporchunnam'—'வேதமும் வேள்வியும் ஆயினார்க்கு, மெய்மையும் பொய்மையும் ஆயினார்க்கு, சோதியுமாயிருளாயினார்க்கு, தன்பமு மாய் இன்பம் ஆயினார்க்கு' etc.

'All the worlds and the Gods and the creatures and in fact everything is the Soul' says the Brhadaranyaka Upanishad ii. 4. 6. This immanent and transcendent character of God is expressed in the lines 'பெண்ணாகி யானாப் அலிபாய்ப் பிறங்கொளிசேர் விண்ணாகி மண்ணாகி யித்தனையும் வேறுகி' in Thiruvembavai and 'நீயலாற் பிறிது மற்றின்மை' in Koyil Thiruppadigam. 'Svetasvatara' proclaims (iv. 2) that the Supreme Spirit is itself the fire, the sun, the air, the moon and the starry firmament. Saint Manikkavachakar refers to the mysterious act of God, the God who caused 'அருக்கனிற் சோதி, மதியிற றண்மை, தியின் வெம்மை, வானிற் கலப்பு, காலின் ஊக்கம், நீரில் இன்கலை, மண்ணிற் றின்மை.' (திருவண்டப்பகுதி)

The sage Svetasvatara recounts how he realised the Great Being who shines effulgent like the Sun who is beyond all darkness (Sv. Up. 3. 8). Saint Manikkavachakar recounts his experience in more or less similar terms—'இன்றெனக் கருளி இருள்கடிந்து உள்ளதெழு கின்ற ஞாயிறே போன்று நின்ற நின் தன்மை நினைப்பற நீனைந்தேன் (கோயில் 7)

What has been said of Svetasvatara sage can very well be said of saint Manikkavachakar also. 'Himself realising Brahman by the power of self control and concentration of mind, as well as by the grace of God, the sage Svetasvatara expounded well to the highest order of Sanyasins, the truth of that Brahman resorted to by all the seers. (Sv. vi. 21)

Let me conclude with the following lines. 'May be who created the Gods and supports them; who is the origin also of the

cosmic soul; who confers bliss and wisdom on the devoted, destroying their sins and sorrows, and punishing all breaches of law; — May He the great seer and the Lord of all, Rudra endow us with good thoughts' — Sv. Up. iii. 4.

* பாருருவாய சிறப்பற வேண்டும்
 பத்திமையும் பெறவேண்டும்
 சீருருவாய சிவபெருமானே
 செங்கமல் மலர்போல்
 ஆருருவாய வென்றாழகே யுன்
 ஆடியவர் தொகை நநிவே
 ஒருருவாய நின் திருவருள் காட்டி
 என்னையும் உய்யக் கொண்டருளே. (எண்ணப்பதி. 1)

In this world there is a twofold path, as I before said, O sinless one; that of yoga by knowledge, of the sankyas; and that of yoga by action, of the yogis.

— Bagavad Gita.

சைவத் தமிழ்த்திரு நடேசன் புகழ்மலை

தெள்ளத் தெளிந்த சிந்தனையால் தேனித் தலரும் நயமொழியால்
செல்வ முகத்துத் திருந்தொளியால் சீர்த்த சிறுபுன் முறுவலினால்
வெள்ளக் கலைத்தீஞ் சொற்பெருக்கால் மின்னும் விவேகத் துடிப்பதனால்
விழைவார் அறிவன் பாசார மேதா விலாச விளக்கமதால்
உள்ளங் கால்நின் றுச்சிவரை ஒளிவு மறைவின் றெருபடித்தாய்
ஒளிருந் தமிழன் கலாசார உருவின் திருவால் நமதுளத்தை
அள்ளுந் திருவார் நடேசபிள்ளை அண்ணல் அவன்சீர் பாடுதுமே.
ஆலைச் செழுந்தீம் பாகுமொழி அமுதன் அவன்சீர் பாடுதுமே.

வேறு

2. நாட்டுக்கொருவன் நமக்கொருவன் நாமத் தமிழ்க் கொரையொருவன்
பாட்டுக் கமைந்த பண்புடையார் பலருள் தலையாம் ஓரொருவன்
தீட்டுந் தமிழ்த்தீம் கவிப்பொருளைச் செவிசாய்த் திருநது மனமுருகிக்
கேட்டுக் களிக்கும் நடேச பிள்ளை கேண்மைக் கொருவன் ஒருவனே.
3. சைவக் கலைஞன் தமிழ்க் கலைஞன் தத்துவ ஞானத் தனிக்கலைஞன்
மெய்வைத் தமைந்த அரசியலின் மேதா விகளும் விழைகலைஞன்
தெய்வ ஞானச் செழுங்கலையைத் தெளித்து வடித்துத் திருந்துமுளம்
உய்யப் புகட்டும் நடேசபிள்ளை உண்மைக் கலைஞன் கலைஞனே.

வேறு

4. கலைமலியும் பேரவையிற் கரையில் அபிப் பிராயமெழுந்
தலையெறியுங் கடனடுவண் அமைதிவடி வாயெழுந்து
சில சொல்லிப் பேதமறத் தெளிவித்துச் சபைதாங்குந்
தலைமைக்கும் நடேசபிள்ளை தானொருவன் ஒருவனே.
5. தமிழ்ப்பற்றே தாரகமாத் தனக்கெனவோர் பற்றின்றி
இமிழ்திரைகு மூலகபணி இறைபணியென் றெப்பொழுதும்
அமிழ்தொழுகும் அரன்கழற்கே அர்ப்பணித்த சிந்தையராம்
தமிழ்த் தொண்டன் நடேசபிள்ளை தாமொருவர் ஒருவரே.

வேறு

6. ஞானத் திருவார் நடேசபிள்ளை யிங்கிலரேல்
மானக் கலைஞான வாழ்வெங்கே — மோனத்
தனிமைக் கிடமெங்கே தண்ணூர் தமிழின்
இனிமைக் கிடமினியெங் கே.

7. சீர்திகழுஞ் செம்மல் நடேசபிள்ளை செந்தமிழின்
ஏர்திகழும் பண்பிற் கியாருளரே — யார்வரவுங்
கண்டே கரங்கூம்பக் கண்மலர உண்ணெகிழ்வு
கொண்டே குதுகலிக்குங் கோ.

வேறு

8. தருமலி தஞ்சைத் தனிஞான தேசிகன் தன்கழலே
இருமையு மாமென வேத்து மிராம நாததுரைப்
பெருமக னற்கு மருமக னாகிப் பிறங்குதவத்
திருமக னாகும் நடேசனைத் தேர்பவர் செவ்வியரே.
9. திருமகிழ் மார்பினன் செந்தமி ழன்பன் நடேசபிள்ளை
குருமுனி சீரரங் கம்மகிழ் கோமான் பரமகம்சர்
தருசிவ ஞானத் தனிச்சுவை தஞ்சைத் தமிழ்ச்சுவையில்
உருமலி யக்குழைத் தூட்டுதொ றுண்டவர் உய்ந்தவரே.

வேறு

10. அன்பும் நானும் ஓப்புரவும் அணிகண் ணேட்டம் வாய்மையுமாம்
ஐந்து குணமுந் தூண் நாட்டி அறிவாந் திண்மைச் சுவரெழுப்பி
முன்பின் னறியாக் கலாசார முழுமைச் செழும்பொற் கூரையிட்டு
முதிர்மெய்ஞ் ஞான விளக்கேற்றி மூவாத் தெய்வக் கருவிருத்தி
இன்பால் எமையாள் இறைவனெம்மான் இப்பா ருய்யப் புனைந்தமைத்த
ஈடில் நலமாண் கலைக்கோயில் எங்கள் செம்மல் நடேசபிள்ளை
தன்போல் ஒருவர்ப் பெறவினிநீ தவமே கிடப்பாய் தமிழுலகே
தவமே கிடந்தும் இறைவனினித் தருமோ அறியோம் தமிழுலகே.
11. அருமை அறியா தவர்க்குணவாய் அமிர்தம் படைத்தா னொருவனவர்
அசட்டை கண்டால் மீளவுமங் கவனே யெடுக்கும் பரிசுகொலோ
பெருமை யறியா தவர்ச்சபையிற் பெரியா ரொருவர் நிலைநாணிப்
பெயர்ந்து நழுவும் பண்புகொலோ பேனும் ஞான மோன நெறிக்
குரிமை யுடையார்க் குலகிருக்கை யொவ்வா தென்னு மதுகுறித்தோ
உலக நிலையின் மையையதனோ டொட்ட வொழுகி யுணர்த்துமதோ
தருமத் திருவார் நடேசபிள்ளை தலைவர் பிரிந்த காரணமே
தாமே தழைநேர் தமிழ்த்தலைவர் தம்மிற் பிரிந்த காரணமே.

12. கலைமைக் கணியாங் 'கலாநிதி'யென் கீர்த்தி கவினார் தீந்தமிழின்
புலமைக் கணியாஞ் சகுந்தலைவெண் பாவென் றறிஞர் புகழ்கவிதை
தலைமைக் கணியாந் தலைப்பாகை சாலுந் தெய்வ பராதுபவ
நிலைமைக் கணியாஞ் சிவஞானம் நினக்கே யமைந்த பொற்பென்னே!
நீதிக்குரிசில் நடேசபிள்ளை நினக்கே யமைந்த பொற்பென்னே!
13. கீதைப் பயனுங் கேடிலுப நிடதப் பயனுஞ் சிவஞான
போதப் பயனும் புகழ்ப் பிரம சூத்ரப் பயனும் ஒரு நூல்வர்
கீதப் பயனுந் கிளர் நான்மை வேதப் பயனுந் தெரித் துரைக்கும்
மேதை முழுதும் ஒருநினக்கே மிகவும் வாய்ந்த பொற்பென்னே!
மேன்மைத் தவஞ்சால் நடேசபிள்ளை மிகவும் வாய்ந்த பொற்பென்னே!
14. சோழத் திருமணி சுந்தரி தவமணி தோன்றலி ராம நாதர்புகழ்
வாழத் தருமணி வள்ளற் றமிழ்மணி வான்புகழ் செல்வப் பெருவளமார்
ஈழப் பெருமணி ஈடில் கலைமணி இன்பமர் பொன்பொலி சிவமேவும்
ஞானக் குருமணி நம்மவ ருளமணி நடேசபிள்ளை மாமணியே
ஞாலங் களிமகிழ் நாமத் தமிழ்மணி நடேச பிள்ளை மாமணியே.

செந்தமிழ்ச் செல்வர் சு. நடேசபிள்ளை

(அண்ணாமலைப் பல்கலைக் கழகத்துத் தமிழ் ஆராய்ச்சித் துறைத் தலைவர்
உயர்திரு. க. வென்னை வாரணாஸ்
அவர்களால் இயற்றப்பட்டது.)

திருவளருந் தஞ்சைநகர் செந்தமிழின் இயல் வளரச் சிவஞ்சார் தெய்வ
அருள்வளரத் தோன்றுமில்லக் கணப்புலமை யமைராம சாமி யென்னுந்
தெருள்வளரும் பெருந்தகைதன் சிறப்புடைய பேரனெனத் திகழ்ந்த சீலர்
உருவளரும் நடேசபிள்ளை இலங்கையவர் உயர்ச்சிபெற உழைத்த செல்வர்.

கல்வி நலம் பெற்றுடையார் கடவுளடி மறவாத கடமை வீரர்
செல்வநிறை திருராம நாததுரை திருமகனார் சிவமே பேணும்
நல்லுளமார் சிவகாமி மணவாளர் நடேசனென நல்லோர் போற்ற
இல்லறமாம் நல்லறத்தை எழில்பெருக நிகழ்த்தியவர் இனிதே செய்வார்.

தென்னிலங்கைத் தீவினுக்கோர் செழுஞ்சுடராய் விளங்கிய செந்தமிழர் சீர்சால்
பொன்ராம நாததுரை புகழுருவாய்த் திகழ்கல்வி நிலைய மெல்லாம்
நன்னரொளி பெறவளர்த்த நற்றமிழ்தேர் நாவலராம் நடேசபிள்ளை
மன்னர்புகழ் மாண்புடையார் மதியமைச்சர் குழுவினொரு மணியாய் வாழ்ந்தார்.

கலைவளர்க்குஞ் சென்னைப்பல் கலைக்கழகத் தவைதனிலும் கற்றோர் போற்றும்
நிலைவளரண் ணாமலைப்பல் கலைக்கழகத் தவைதனிலும் நிலவு தஞ்சைத்
தலைமைபெறு கரந்தை வளர் சங்கத்தும் தமிழமுதின் தகைமை காட்டி
அலைகடலி னமுதெனநல் அரும்பொருள்கள் ஆய்ந்துரைத்த அறிவின் செல்வர்

ஆங்கிலமும் செந்தமிழும் ஆர்வமுடன் ஒப்பிட்டுப் பயின்றோர் நானும்
ஓங்குபெருங் காப்பியத்தின் சுவையுணர்ந்து போற்றிடுநல் லுரவோர் யார்க்கும்
தீங்குகரு தாதமனச் செம்மையினார் சித்தாந்தச் செல்வர் அன்பின்
பாங்குடைய சகுந்தலைவெண்பாப் பகர்ந்தார் நடேசர்புகழ் பரவி வாழ்க.

